Linda Cajio

Eu și doamna Jones

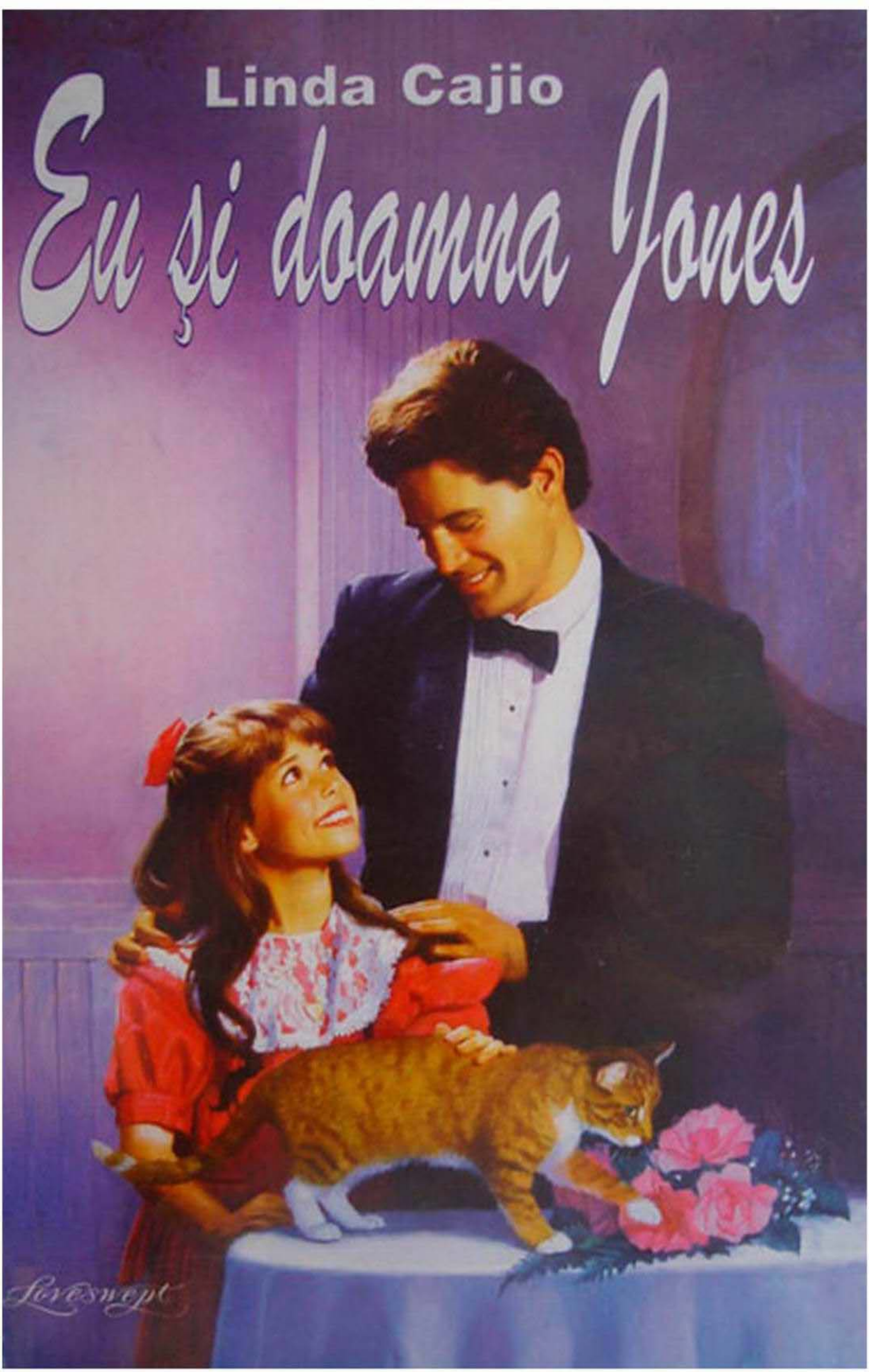

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

***Mitch** - bărbatul frumos, cu flăcări în priviri şi mîini fierbinţi.*

*El doreşte enorm să o recapete pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată, dar **Kate** nu e sigură că poate fi mama fiicei lui vitrege... Dar ce hotărăşte să lupte pentru iubirea lor...*

Preţ 1600 lei

Loveswept

Linda Cajio

Eu și doamna Jones

ME AND MRS. JONES
by Linda Cajio

1993

LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

1994 Editura MIRON

Loveswept

Linda Cajio

Eu și doamna Jones

Traducere de Oana Spirescu

Editura MIRON

București - 1994

Pentru adevăratul Thomas, dat afară în mod oficial pentru revoltă, pe 19 septembrie 1992.
Bun venit, familiei Big Guy

Unu

Era frumos, auriu şi suplu, cu ochii de culoarea caldă a coniacului.

Kate Perry se uită la creatura întinsă în faţa ei, în toată splendoarea, apoi închise ochii, strîngînd pleoapele. Nu te îndrăgosti, îşi spunea cu fermitate. Nu te îndrăgosti.

Îl privi din nou şi-l văzu observînd-o cu ochii aceia impenetrabili. Răbdător. Ştiind. Se simţi prinsă în cursă. De prima oară cînd îl văzuse, simţise o atracţie între ei. Luptase împotriva ei cît putuse de mult...

– E superb şi cît se poate de fermecător, spuse, plină de admiraţie, femeia, care stătea lîngă ei. Dar nu vă lăsaţi înşelată de aparenţe. Vagabonzii ăştia pot arăta teribil. Mult mai bine decît cei de casă. Numai că...

Doctoriţa Barron întinse mîna şi-i atinse piciorul din spate, umflat pînă la de cinci ori dimensiunile normale. Torsul încetă imediat şi coada zvîcni, brusc, de enervare. În afară de asta, nici o indicaţie de proaste maniere din partea motanului mare, vărgat. O cravată mare, de un alb-pur, începea de pe piept şi continua spre stomac. Tuşeul final îl adăugau cizmuliţele albe.

– Se învîrte prin zonă de cîteva săptămîni, spuse Kate. Azi-dimineaţă, cînd i-am văzut laba, m-am gîndit că aş face bine să-l aduc aici.

– Aş vrea să cred că şi-a făcut de cap cu vreo pisică şi s-a luat la bătaie cu alt motan. Sînteţi sigură că nu-i cunoaşteţi stăpînul?

Era a treia oară, cînd doctoriţa îi punea această întrebare. Kate se încruntă şi clătină din cap.

– Nu. Era... prin preajmă. De puţin cam multă vreme, dacă mă înţelegeţi.

Femeia oftă.

– Probabil că nu are stăpîn. Dar despre animalul care l-a muşcat? Sînteţi sigură că nu ştiţi? Pisica vreunui vecin? Vreun cîine?

– Pur şi simplu, m-am trezit cu el rănit, spuse

Kate.

– Ei bine, dacă nimeni nu-l cere şi nu ştim ce l-a muşcat, nu avem de ales: va trebui distrus.

– Distrus! Kate căscă gura la ea. Am crezut că-l puteţi vindeca, şi eu aş fi dat anunţ la rubrica de animale pierdute, la ziar. Dacă nu apărea nimeni, l-aş fi dus la un azil de animale. De ce să-l distrugeţi?

– Nu avem de ales, explică doctoriţa Barron. Sîntem în zona de alertă, în privinţa turbării – jumătate din New Jersey. Toate animalele cu răni dubioase trebuie închise sau ţinute în lesă, dacă sînt cu vaccinările la zi, sau, dacă nu sînt, trebuie ţinute în cuşcă, timp de şase luni. Dacă nu are stăpîn şi nimeni nu-i dispus să facă asta, atunci trebuie să-l distrugem, ca să facem testul anti-rabic. Aşa e legea. V-a muşcat?

– Nu!

Kate se uită la motan. Creatura o privea cu afurisiţii ăia de ochi insondabili, perfect încrezător în ea.. Fusese un tip de treabă cît se învîrtise în jurul locuinţei ei, timp de cîteva săptămîni. O saluta în fiecare dimineaţă cînd pleca la muncă, iar în weekend-uri îl vedea deseori în mijlocul unei mulţimi de puşti, în adoraţie. Apoi, nu se mai arătase o vreme, şi cînd se întorsese, era rănit. Să fie distrus, se gîndi ea, şi i se strînse inima la idee. Era atît de frumos şi de blînd...

Doctoriţa se aplecă peste masă şi-l mîngîie sub bărbie, evident afectată la fel de mult, ca şi ea. Animalul se abandonă degetelor ei mîngîietoare şi toarse zgomotos.

– Ce tip mai eşti şi tu! Poate că pun eu un diagnostic greşit. Să-l aduc şi pe doctorul Jones, să se uite la el.

Ieşi din cameră şi se pierdu în traficul de oameni şi animale de pe hol.

Jones.

Kate se lăsă să cadă pe scaunul de plastic şi dădu drumul aerului din plămîni, simţind cum inima i-o ia la goană, de teamă şi de aşteptare. Îşi spuse că Jones era un nume comun, pe care-l întîlnea aproape zilnic. După toţi anii care trecuseră, încă o mai afecta. Alăturarea titlului de doctor era de vină de data asta, îşi spuse ea. Prea se nimerise.

Pisoiul se uita la ea fără să clipească, şi o aduse înapoi la realitate. Privirea lui părea să spună: „Tu eşti singurul lucru, care stă între mine şi marele coş de gunoi din ceruri, Kate Perry".

– Mulţumesc mult, mormăi ea. Implicarea nu era în repertoriul ei. Nu avea nici măcar un peştişor în borcan. În ultimii unsprezece ani, trăise singură şi mulţumită, devotîndu-se slujbei ei, la o companie naţională de asigurări şi evitînd orice relaţie serioasă cu un bărbat. Avusese odată una.

Nu merita să repete suferinţa.

– Are o muşcătură dubioasă, Mitch, o auzi pe doctoriţa Barron spunînd, în timp ce se întorcea în cabinet.

În urma ei venea un bărbat, şi lumea lui Kate, şi aşa zgîlţîită de o pisică, se întoarse complet cu susul în jos.

Mitch Jones era mai înalt decît şi-l amintea, şi corpul lui, care fusese aproape piele şi os, cînd avea 20 de ani, se mai împlinise. Faţa lui însă era, aşa cum şi-o amintea ea: cu trăsături longiline, cu ochi albaştri, care-i dădeau acea intensitate maximă a privirii şi care dezminţeau impresia de uşuratic. Părul avea aceeaşi ciudată culoare a ciocolatei, şi se simţea o mare nevoie de un tuns. Umerii erau mai largi şi mai împliniţi, făcînd un contrast frumos cu talia subţire şi şoldurile înguste. Cămaşa, simplă, de bumbac şi jeanşii decoloraţi nu ascundeau nimic. Mîinile erau subţiri şi puternice.

Privindu-l, îşi amintea de priceperea acelor mîini, chiar şi cînd avea 2o de ani, de a-i aprinde trupul tînăr, pînă dincolo de limitele firii. Îşi amintea de rîsetele din pat. Îşi amintea cum citiseră Kamasutra şi cum încercaseră fiecare poziţie din carte, uimindu-se chiar şi pe ei, cu încîntătoarea lor îndrăzneală.

O săgetă o durere ascuţită, văzînd cum feme-

ia, doctoriţa Barron, stătea lîngă el, amintindu-i lui Kate de agonia prin care trecuseră ea şi Mitchell Jones.

– Te-ai tuns, spuse el, uitîndu-se la ea, la fel de şocat.

Kate îşi atinse automat ceafa, simţind firele scurte de păr, înţepîndu-i palma. Avea părul mai lung în creştet, tuns scurt, în dreptul urechilor şi foarte scurt la ceafă. Cînd o văzuse el ultima oară, avea părul pînă în talie, şi era mîndria lui.

– Da, spuse ea cu fermitate, lăsînd să-i cadă mîna. Mi-am tăiat părul.

Îşi dorea să fugă, să plece cît putea de departe, de cabinetul veterinar. Să fugă şi să se ascundă, cum mai făcuse cîndva, după ce el o părăsise.

– Vă cunoaşteţi? întrebă doctoriţa Barron, uitîndu-se de la unul la altul.

– Da, spuse Mitch. E soţia mea.

– Fosta soţie, spuse Kate.

Mitch scrîşni din dinţi, auzind comentariul.

– Fosta soţie.

E schimbată, complet schimbată, se gîndi el. Da, ochii cenuşii erau aceiaşi, dar aveau în ei o duritate, pe care n-o văzuse înainte. Şi pielea ei era mai palidă, deşi avea aceeaşi culoare de fildeş şi era la fel de perfectă; în copilărie, îl scosese întotdeauna din fire faptul că nu avea

niciodată coşuri. Nasul era tot în vînt şi avea aceleaşi buze pline. Dar trăsăturile feţei nu mai erau „drăguţe". Oglindeau o maturitate senzuală.

Văzuse de la început promisiunea senzualităţii în ea, chiar de pe vremea cînd purta aparat dentar, şi îl atrăsese ca un magnet. Ca fată tînără, fusese nesigură de înfăţişarea ei, dar cînd renunţase la aparatul dentar, căpătase un zîmbet spectaculos. De neuitat. El, cel puţin, nu-l uitase niciodată.

Şi trupul ei. Trupul ei era, aşa cum şi-l amintea, atît de perfect, suplu, cu sîni micuţi, care se potriveau în palma lui... care erau făcuţi pentru mîinile lui. Picioarele erau la fel de frumoase ca întotdeauna, iar el cunoştea sentimentul pe care-l creau, cînd se înfăşurau în jurul şoldurilor sale, strîngîndu-l într-un intim nod al dragostei.

Dar părul. Privi cu imens regret la pieptănătura „chic", făcută din bucle scurte pe ceafa goală. Cîndva, îşi înfăşurase pe mîini şuviţele lungi, de culoarea mierii, atingîndu-le mereu, iubindu-le, îndrăgind înfăţişarea de zeiţă pămînteană, pe care i-o dădeau.

Acum, avea o înfăţişare sofisticată, mai ales cu costumul scump, cu jachetă lungă, şi cu pantofii, cu toc, pe care le purta. Bijuteriile, X-uri mari, de aur, la urechi, la gît şi la încheietura mîinii, care ar fi trebuit să pară exagerate, dar nu păreau, nu făceau decît să sublinieze aspectul ei rafinat. Era

o Kate cu totul diferită de cea pe care o cunoscuse atît de bine în timpul căsătoriei lor, din tinereţe. Se întrebă ce o şlefuise, ce o schimbase. Şi în ce măsură contribuise el. Ce se întîmplase la sfîrşit...

– N-am ştiut că lucrezi aici, spuse ea, cu voce joasă. Uşorul tremur al glasului îi trăda propria agitaţie. Categoric, nu se aşteptase să-l găsească acolo – şi nici nu-şi dorise.

– Numele meu figurează pe firmă, replică el. Sînt partener.

Expresia de regret, de pe faţa ei, spunea totul. Îşi dorea să se fi uitat mai bine pe firmă.

– Ce s-a întîmplat cu Facultatea de medicină? întrebă ea, în cele din urmă. De medicină umană.

– Prea costisitoare.

Era o scuză bună.

– Păi... începu doctoriţa Barron, jenată. Dacă asta e o reuniune cu doamna Perry, cred că mai bine v-aş lăsa să...

– Nu! interveni Mitch, apoi strînse din dinţi, ca să nu izbucnească. Perry! Îşi reluase numele de fată. Nu voia nici măcar să-şi amintească de căsătoria lor. Durerea îl cuprinse, ca un val. Nu putea nici măcar să rămînă Kate Jones.

Se întoarse către motan şi se forţă să examineze animalul. Jane spusese că era o pisică de stradă. Şi fusese adus de Kate. Mîngîie animalul, ştiind ce avea să se întîmple, dacă rana se do-

vedea a fi o muşcătură. Dar cînd se apropie de laba rănită, cotoiul şuieră a avertizare. Umflătura era oribilă, pielea era sfîşiată şi supura. În ciuda aerului calm, animalul trecea, probabil, printr-o agonie de durere. În cele din urmă, spuse:

– Nu pot şti cu certitudine ce fel de rană este, pînă nu-l examinez complet, şi pentru asta e nevoie de anestezie. N-o să mă lase să-i curăţ rana, în starea în care e, şi nu pot afla dacă e muşcătură, pînă n-o examinez.

Se întoarse, întrebător, către Kate.

– Nu e al meu, spuse ea.

– Înţeleg că nu are stăpîn şi că ţi-ai asumat răspunderea pentru el.

– Mda, s-ar putea spune aşa.

Rămase tăcută pentru un moment, cu o expresie de neplăcere întipărită pe faţă. Nu era în firea ei, îşi spuse Mitch. Kate era atît de impresionabilă.

– Asta înseamnă că vrei să examinez animalul? Sau nu?

– Da, bine. Bănuiesc că nu strică să verifici.

Mitch zîmbi. Nu se putea abţine.

– Individului ăsta, sigur, n-o să-i strice. I-l dădu lui Jane, mîngîind căpşorul dungat. Eşti salvat pentru moment, amice. Dă-i antibiotice şi pregăteşte-l. Mai am nişte operaţii în dimineaţa asta, aşa că-l operez şi pe el.

– Bun.

Jane scoase pisica din cameră, părînd uşurată, şi nu numai din cauza unei vieţi salvate pentru moment.

Mitch se întoarse către fosta sa soţie. Kate se ridicase deja şi îşi strîngea poşeta cea mai mică pe care o văzuse el vreodată. Cum dracu' putea ţine ceva în ea?

– Înţelegi, spuse el, că dacă e o muşcătură, trebuie ţinut în cuşcă şase luni.

Era mai uşor să aibă o discuţie profesională, acum, că rămăseseră singuri. Simţea nevoia să fie prudent şi era uimit.

– Şase luni? repetă ea, cu ochii mari de mirare.

– Nu ştim dacă a fost vaccinat, deci trebuie să presupunem că n-a fost. Cam atît durează ca boala să se manifeste.

– Nu pot face asta... vreau să spun, cum aş putea? Nici măcar nu e al meu. Să-l ţin aşa în cuşcă... e o cruzime.

– E mai bine decît să-l omori, spuse el. cu duritate.

Ea închise ochii.

– Nu-l pot lua.

– Uite, şansele de a avea turbare sînt minime, începu Mitch, persuasiv. Văzuse multe lucruri neplăcute în cursul carierei şi dacă-l putea salva, avea s-o facă. Din experienţa noastră, apare mai

ales la animalele sălbatice, cu răni la cap, nu la labe, şi, mai ales, nu la labele din spate. Aşa că individul are şanse foarte mici s-o aibă. Dar nu putem risca; de asta legea insistă să fie izolaţi. Animalele nu sînt ca oamenii, nu au simţul timpului. Nici măcar n-o să-şi dea seama.

– Dar nu pot! exclamă ea. Am o slujbă solicitantă. Vreau să spun, o pisică e o mare răspundere. Cum s-o fac?

– Discută cu... soţul tău. Mitch înjură ezitarea cu care pronunţă cuvîntul. Ştiu că eşti îngrijorată pentru copii.

Ea se întoarse cu spatele.

– Nu am nici soţ, nici copii.

Îl cuprinse uşurarea, lucru care nu-i plăcu deloc.

– Uite, Kate, n-o să fie chiar aşa groaznic. Încearcă.

Ea se încruntă la el o clipă care păru nesfîrşită, înainte de a spune:

– Lua-te-ar dracu'.

Mitch rînji, lămurit că ea capitula.

– Mulţumesc. N-o să regreţi.

– Pui pariu? Oftă: Poţi să-i faci şi o baie? Cam... miroase.

Zîmbetul lui se lărgi:

– O baie nu e potrivită în starea lui. Dar mirosul nu vine numai de la murdărie. S-a distrat de minune, anunţînd femelele că e prin preajmă.

Ea făcu o grimasă.

– Deci, şi-a făcut reclamă.

– De toată frumuseţea. Putem rezolva şi asta, tot cu o operaţie, dacă te hotărăşti să-l păstrezi. După aceea, în cîteva zile dispare.

– Vrei să spui castrare?

– Mda.

Ea zîmbi. Era primul semn că vechea Kate mai exista. Îşi deschise poşeta minusculă şi îi dădu o carte de vizită.

– Sună-mă cînd ai rezultatele. Bănuiesc că atunci trebuie să iau o hotărîre.

Mitch privi cartea de vizită.

– Eşti asistenta vicepreşedintelui de la *Prudent Insurance?*

Kate încuviinţă din cap.

– Departamentul nostru s-a mutat aici acum cîteva luni, de la Chicago.

– Acolo ai fost toţi anii ăştia?

Ea dădu din cap.

Asta explica de ce nu dăduse ochii cu ea nicăieri, după divorţ. Evident, el locuia în alt oraş decît cel în care crescuseră amîndoi, dar se gîndise deseori, că o s-o vadă într-un supermagazin sau la un cinematograf. Şi, de fiecare dată, cînd se gîndise la asta, se certase pentru că-şi putea închipui că mai era ceva între ei. Rezolvaseră totul, cu ani în urmă şi el ştia asta.

– O să te sun, spuse el şi-şi înăbuşi un geamăt. Vorbele sunaseră ca o promisiune.

Durerea care-i chinuise corpul, timp de trei zile, dispărea în fine, luată de mîinile oamenilor. Doar o înţepătură în umăr, fusese tot ce simţise. Şi asta aproape deloc. Se întinse pe-o parte, pendulînd între vis şi trezie.

Ştiuse că femeia o să-l ajute. O, fusese rezervată, nu ca celelalte, dar tocmai asta-l atrăsese la ea, de la bun început. Alţii n-ar fi observat bunătatea ascunsă în ea. Şi nici durerea. Se simţea bine cu femeia.

Ce se întîmplase, fusese din vina lui. Ar fi trebuit să fie mai atent, dar se distrase prea bine cu siameza aceea sexy, ca să mai aibă timp să-l observe pe cotoiul alb care-l atacase. Îl muşcase zdravăn de picior. Dar se descurcase şi el destul de bine şi-l trimisese acasă pe cel alb, cu o ureche însîngerată. Nici una dintre celelalte pisici nu-l înghiţea pe cotoiul alb, cu ochii lui răi, albaştri. Răutate în stare pură. Dar întotdeauna fusese rău. Nimic nou.

– E-n regulă, amice. E timpul să te aranjăm şi pe tine.

Vocea bărbatului suna distant. Cu toată durerea lui, observase tensiunea dintre bărbat şi noua lui stăpînă. Interesant.

Trebuia să se ocupe de asta.

Kate privea la cuşca imensă, care-i umplea bucătăria. Oroarea avea aproape patru picioare lungi şi conţinea tot ce-i trebuia unei pisici, inclusiv un şoricel de jucărie, care atîrna de tavan. Se uită la pisoiul dinăuntru. O privi şi el, cu intensitate.

– Pur şi simplu, n-ai putut spune nu, mormăi Kate, pentru ea însăşi, întrebîndu-se care din ei era, cu adevărat, închis în cuşcă. Avea sentimentul că nu motanul. I se adresă: Şi tu. Nu puteai să-ţi faci treaba, pur şi simplu, cu o pisicuţă? Nu. Îşi coborî vocea şi spuse, sarcastic: „Nu pot spune că e o muşcătură, dar nici că nu e. Aşa că e acelaşi lucru. Trebuie izolat sau omorît...?

Îi fusese destul de greu să-i spună nu doctoriţei, cînd adusese pisoiul, dar lui Mitch...? Nu-i putea spune lui nu, fără să pară ca o nemernică. Nu-i scăpase provocarea din ochii lui şi mai bine murea, decît să-i dea satisfacţie.

Aşa că acum avea o pisică.

Kate se uită la creatură, care părea să-i simtă

iritarea şi-şi lăsă urechile pe spate, în semn de spaimă. Arăta bine – nu avea o expresie stranie, cum scria în broşura pe care i-o dăduseră de la cabinetul veterinar. Mîncase, alt semn bun. Laba rănită revenise la dimensiunile normale şi nu mai avea decît un simplu semn, acolo unde fusese rana. Una peste alta, o pisică sănătoasă.

– Dacă tot o să stai o vreme aici, bănuiesc că ai nevoie de un nume.

Doamne ajută, se gîndi ea. Vorbea cu o pisică. Totuşi, dacă tot trebuia să vorbească cu ea, atunci să-i spună pe nume.

– Thomas.

Thomas clipi, apoi se aşeză pe perniţă, ca să tragă un pui de somn.

– Bănuiesc că asta înseamnă „satisfăcător".

În timp ce se ridica în picioare se întrebă cum avea să se simtă Thomas, cînd avea să descopere că nu mai era un preferat al doamnelor. Se întoarse să iasă din bucătărie, cînd auzi soneria de la uşă.

– Ce mai e? murmură, ştiind că o aşteptau mai multe ore de lucru cu hîrtiile aduse de la birou.

Acestea îi ieşiră din minte imediat, cînd descoperi că era Mitch. O teamă ciudată îşi făcu loc prin trupul ei, ca un duş rece. De ce nu se uitase la numele de pe firmă? Nu i-ar fi luat decît o clipă şi ar fi putut s-o ia la fugă.

– Am vrut să mă asigur că pisica e instalată cum trebuie, spuse el. Ţi-am luat adresa din dosare. Sper că nu te superi.

Reuşi să-şi regăsească vocea:

– Ba mă supăr. Iar Thomas e bine.

– Thomas? Zîmbi. Un memento al vieţii lui dinainte, nu?

– Nu. E doar un nume.

– Trebuie să mă asigur că e bine izolat, spuse Mitch. Pentru siguranţa ta şi conform răspunderii mele de medic veterinar. Pot să intru?

Ea se dădu în lături din uşă şi Mitch intră în casă. Se simţea mai vulnerabilă decît se simţise vreodată, traversînd o parcare întunecată. Mitch ştia prea multe despre ea şi asta făcea ca barierele, construite de ea cu atîta grijă, să pară ziduri de hîrtie. Iar ea nu ştia nimic despre el. Niciodată nu dorise să ştie şi spusese asta familiei ei, cînd plecase din oraş.

Mitch se uita în jurul lui, în living, cu atîta interes, încît avu impresia că decorul casei era disecat fără milă. Întorcîndu-se către ea, întrebă:

– Unde e?

– În bucătărie. Uşa din stînga.

Îl urmă, un pas în spate, încercînd să privească oriunde, numai la spatele lui nu. Cămaşa verde de bumbac, părea turnată pe el. Şi jeanşii. Cînd or să se demodeze jeanşii? Arăta mai bine,

:lorit pe vremea cînd erau căsătoriţi.

Nu e drept, se gîndi ea, simţind fierbinţeala care o cuprindea pe dinăuntru. Nu e drept!

Thomas deschise un ochi cînd intră el în bucătărie, apoi îşi reluă sforăitul. Mitch se lăsă pe vine în faţa cuştii, observînd vasele cu mîncare şi apă, lădiţa cu nisip din colţ, perniţele şi jucăriile.

– Ei? Satisfăcător?

Nu-şi putea controla tonul de enervare din voce şi se blestemă pentru că se trădase. El se ridică şi se întoarse. Privirea lui o măsură, apoi strînse din dinţi.

– Arată bine. Bine, sănătos şi calm, tocmai cum îmi place să văd o pisică.

– Atunci, bănuiesc că ai terminat verificarea... începu ea.

– Nu tocmai, o întrerupse el. Vreau să-ţi mulţumesc că i-ai dat individului o şansă. O să trebuiască să vin regulat să-l verific, deşi...

– Să vii aici? repetă ea. Ce vrei să spui?

– Să vin. Expresia lui deveni enervată. Să-l vizitez. Să văd cum îi este. Pentru protecţia ta. Ştii, n-ai fost perfectă în timpul căsătoriei noastre.

Acuzaţia bruscă avu efectul unui cuţit înfipt în inimă. Ridică capul:

– Nu, n-am fost. Şi nici tu.

El îşi feri privirea.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Ne-am căsătorit

prea tineri.

Ea dădu din cap, simţindu-se de parcă ar fi făcut o mărturisire pe patul de moarte. Dar nu era întregul adevăr. Nu fi proastă, îşi spuse. Se terminase. Gata. Totuşi, nu dorea să-l mai vadă.

– Nu pot să-l aduc la cabinet?

Pe faţa lui se oglindi o expresie ciudată, apoi clătină din cap.

– Ar trebui să aştepţi ore în şir la vizite. Întotdeauna avem de lucru, pînă peste cap. Oricum, eşti în drumul meu. Stau în Columbus.

Următorul oraş, după oraşul ei natal, Burlington. Atît de aproape, se gîndi, speriată. Cum putea locui atît de aproape, fără ca ea să fi simţit? Tăcerea jenantă continuă în cameră, pînă deveni palpabilă.

– Plec, spuse el, în sfîrşit.

Făcu un pas către ea, evident dorind s-o ocolească. Ea se dădu înapoi, dar se trezi lovindu-se de el, pentru că el se aşteptase să se mişte în direcţia opusă. În clipa cînd trupurile lor luară contact, o prinse de braţ ca s-o ţină. Atingerea fu aproape electrică şi îi provocă un şoc. Creierul îi dicta să se dea la o parte, dar, cumva, părea să fi prins rădăcini şi-l privea neajutorată.

El o privi o clipă nesfîrşită, părînd să-i soarbă trăsăturile. Privirea îi coborî şi ochii i se tulburară, cînd se fixară pe sîni. Kate încercă să-şi păstreze

inspiraţia egală şi calmă, dar putea simţi privirea ei ca o dogoritoare pe tot trupul. Nici un bărbat nu avea dreptul s-o impresioneze aşa, dar Mitch putea întotdeauna.

Gura lui coborî către a ei, fără ezitări, sigură. Nu-l putu opri; nu ştia nici măcar dacă voia s-o facă. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Aveau acelaşi gust, gîndi ea, cu mintea tulbure. Exact acelaşi. I se înmuiară genunchii şi se lipi de el, în timp ce Mitch îi mîngîia buzele, cu o atingere uşoară ca fulgul şi incredibil de fermă. Nici un fel de sărutări încleştate nu egalau o sărutare de a lui Mitch. Pieptul lui era ca un zid. Se agăţă de el ca să-şi recapete echilibrul, chiar cînd buzele lor se desfăceau şi limbile li se înlănţuiau, în ritmurile familiare, pe care nu le mai cunoscuse alături de nimeni altcineva.

Bubuiturile de la uşă o readuseră la realitate. Se desprinse din îmbrăţişare, iar el o lăsă. Simţurile ei se revoltau de dorinţă şi de oroare, pentru ceea ce făcuse.

– Încă mai are efect, spuse el, în atmosfera tensionată.

– A fost întotdeauna singurul lucru care a mers, replică ea, apoi se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre uşă.

Respiră adînc, convinsă că-i reuşise un contraatac onorabil, în războiul nervilor. Nu se simţise

niciodată mai vulnerabilă într-un moment cînd ar fi trebuit să fie invulnerabilă.

Deschise uşa şi o mulţime de copii, din vecini, urlară în cor:

– E aici? Jeremy zice că v-a văzut aducîndu-l acasă azi.

Kate se holbă la hoarda din faţa ei:

– Motanul? încercă ea să ghicească, amintindu-şi cît de des îi văzuse pe copii jucîndu-se cu Thomas.

Hoarda încuviinţă.

– E în bucătărie, începu ea, şi...

Adunătura avu tupeul să o dea la o parte şi să năvălească în propria ei casă. Se îndreptară fără ezitare către bucătărie, comentînd agitaţi. Kate îi urmă stupefiată.

– Oooh! E un tip aici, spuse unul dintre băieţi.

– Tre' să fie vreun comisionar sau aşa ceva, spuse altul. Tata zice că e ca un aisberg. Uite, uite motanul! E în cuşcă!

Kate clipi din ochi cînd copiii se întoarseră, toţi ca unul, fixînd-o cu priviri acuzatoare.

– Trebuie să stea în cuşcă, spuse Mitch, şi continuă să le explice situaţia lui Thomas.

Kate spumega în tăcere, ştiind că el auzise remarca despre „aisberg" şi că era foarte încîntat de reacţia „anti-aisberg", pe care o avusese faţă de el. O copleşi o nevoie dementă de a strînge pe

cineva de gît. Problema era că nu ştia dacă să-i omoare pe copii, pe tatăl cu gură mare sau pe Mitch.

– Ei, cred că ar trebui să plec, spuse Mitch, cînd îşi termină explicaţia.

Kate se mulţumi să zîmbească, şi nu se obosi să-l conducă, pînă la uşă. Un fost soţ putea găsi şi singur drumul către ieşire. Trebuiau stabilite nişte reguli, pe undeva.

Se întoarse să facă faţă copiilor.

Două zile mai tîrziu, Kate făcu sul un ziar şi-l scutură ameninţător, la adresa întregii lumi.

– Înghite-o, Mitch Jones! exclamă ea, furioasă. Trebuie să mă vizitezi regulat, nu? Nu şi după părerea celor de la cabinetul tău, nemernicule! Singura vizită pe care trebuie s-o facă veterinarul e peste cinci luni, cînd trebuie să-i fac lui Thomas vaccinul antirabic.

Thomas miorlăi plin de simpatie.

– Dar n-a fost în stare să-mi spună despre vizita Consiliului Sanitar. Tipic pentru el. Au fost o mulţime de lucruri pe care nu mi le-a spus niciodată. Îi adresă un cuvînt, care o făcu pe ea însăşi să roşească. Şi apoi, pisică, mai sună şi mama, ca să-mi spună că vrea să-mi facă o vizită.

Tocmai la momentul oportun! Ea, la un loc cu el. Precis o să apară din nou, ca ceasul rău. Să fii atent, să vezi ce-i fac.

Întinsese mîna spre telefon de mai multe ori, în cursul ultimei ore, ca să-l sune şi să-şi verse furia, dar, de fiecare dată, se răzgîndise în ultimul moment. Mai bine să aştepte, se gîndise ea, şi să-l dea afară în şuturi.

Soneria sună.

– Aveam o presimţire, spuse ea, triumfătoare, ştiind că nu erau copiii din vecini. Ei păreau să încerce să dărîme uşa, de fiecare dată cînd veneau. Şi, oricum, li se permitea doar o vizită de un sfert de oră în fiecare seară, înainte de cină şi o consumaseră deja.

Smuci uşa din balamale... şi rămase cu gura căscată.

În prag era Mitch, într-adevăr. Şi cu el, mai era şi o fetiţă înaltă, dar clar la începutul adolescenţei, cu trăsături aproape identice cu ale bărbatului.

– Bună, spuse Mitch, zîmbind cu inocenţa unui prunc. Am venit să-l văd pe Thomas. Iar ea e fiica mea, Chelsea.

Doi

Imediat ce vorbele îi ieşiră din gură, Mitch înţelese că făcuse o greşeală că nu-i spusese din timp lui Kate, despre Chelsea.

Ezitase. Se simţise vulnerabil în preajma ei. Dar fusese atît de marcat de faptul că o văzuse din nou, de emoţiile pe care ea le readusese la suprafaţă. Dacă n-ar fi fost atît de decis să examineze din nou motanul!

Kate se albi la faţă de uimire şi din cauza a încă ceva, căruia nu-i putea găsi un nume, dar care îl făcea să se simtă prost. Mai mult încă, fiica

lui părea mai posacă decît de obicei.

Zîmbi curajos:

– Chelśea, ea e Kate.

Îşi blestemă şovăiala care-l făcuse să-i ascundă fiicei sale relaţia trecută cu Kate. Undeva, în adîncul sufletului, ştia că fetiţa nu era deloc pregătită să afle asta. Avusese destule probleme cu mama ei şi avea toate motivele pentru a percepe trecutul lui, ca pe o ameninţare. Avea să-i spună cîndva, cînd avea să fie destul de matură din punct de vedere emoţional, ca să înţeleagă.

– Bună, spuse Kate către Chelsea, fără zîmbet.

Chelsea nu răspunse, ci se mulţumi să ofteze nerăbdătoare şi să-şi ferească privirea.

– De ce nu pot să aştept în maşină?

– Pentru că nu durează decît puţin, spuse Mitch. Ţi-am spus că trebuie să mă opresc aici.

Se întoarse către Kate şi aproape o luă la fugă pe scări, văzîndu-i privirea furioasă îndreptată spre el. În mod evident, îşi regăsise cumpătul. Mitch îşi amintea privirea aceea. Era întotdeauna urmată de o izbucnire. O luă pe fiica sa pe după umeri, pentru a o proteja de explozia care urma.

Dar Kate zîmbi. Era un zîmbet cam acru, dar era totuşi, un zîmbet.

– Ai venit să-l vezi pe Thomas?

Mitch încuviinţă din cap, uşurat că momentul periculos trecuse.

– Una dintre vizitele tale... de rutină?

El dădu din nou din cap.

- Atunci intră, spuse ea, retrăgîndu-se din uşă şi făcînd cu mîna un gest de invitaţie.

Mitch intră în casă trăgînd-o pe Chelsea după el.

– Ce drăguţ din partea ta, continuă Kate în urma lui, să te alături mulţimii care traversează bucătăria mea.

– Mulţime? repetă el, privind la ea peste umăr.

– Mulţime, spuse ea, fără intonaţie. Copiii din vecini... Consiliul Sanitar. Ai omis să-mi vorbeşti despre ei. Cine mai urmează? Preşedintele ţării?

– Oh! spuse Chelsea, repezindu-se în bucătărie cînd dădu cu ochii de cuşca lui Thomas. Alergă către motanul care mîrîiia să-ţi frîngă inima. Uită-te la bietul animal.

– Bietul animal, pe dracu', mormăi Kate destul de tare ca Mitch s-o audă. Mănîncă precum un cal.

– Bănuiesc că mesele lui au fost cam accidentale, spuse Mitch, încercînd să schimbe subiectul. Probabil că de asta mănîncă tot ce poate.

– *Tu* o să devii cam accidental, spuse Kate. De ce nu mi-ai spus despre vizitatorii mei?

– Sîntem obligaţi să raportăm Consiliului Sa-

nitar posibilele cazuri de turbare, începu el. Nu e decît o formalitate, de fapt. Nici nu mi-a trecut prin minte că...

– Niciodată nu ţi-a trecut prin minte, izbucni Kate. Singurul lucru pe care *nu* trebuie să-l faci sînt vizitele la domiciliu. Ştiu, pentru că am întrebat la cabinetul tău. Şi mi-a confirmat Consiliul Sanitar. O consideră o precauţie excesivă. Şi nu e cam lipsit de etică?

Mitch înjură în gînd. Sperase că n-o să afle.

– Nu, nu e. Fac asta pentru că ţi-am cam forţat mîna, cu pisica asta. E extrem de puţin probabil să se îmbolnăvească, dar cred că trebuie să mă asigur.

– Oh!

Mitch simţea că scuza lui suna la fel de fals, ca şi exclamaţia ei. Adevărul era că îl mîna dorinţa de a o vedea pe Kate. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu era de el. O părăsise cu ani în urmă şi renunţase la orice drepturi asupra ei. Totuşi, dorea cu adevărat să se asigure că pisoiul era inofensiv, aşa cum credea.

– Nu-i dai niciodată drumul? întrebă Chelsea, brusc, privind-o acuzator pe Kate. E o cruzime. Cum poţi să faci aşa ceva?

Ochii lui Kate se măriră de uimire. Mitch mur-

mură ceva despre copilul său prea îndrăzneţ.

– Nu e o cruzime, Chelsea, spuse el, aplecîndu-se şi deschizînd uşa cuştii. Scoase motanul. Creatura începu să toarcă în mîinile lui.

– Oooh! exclamă Chelsea, mîngîind imediat animalul. Torsul lui Thomas crescu considerabil în volum.

– Nemernic, mormăi Kate.

Chelsea se încruntă la ea. Mitch îşi drese glasul şi-i explică fiicei sale necesitatea carantinei.

– Mă rog, eu cred că-i o tîmpenie, spuse Chelsea, încăpăţînată.

Mitch îşi dădu ochii peste cap cu disperare. Ura cuvîntul „tîmpenie". Îl auzea prea des.

– Îmi pare rău că nu-ţi place, spuse Kate, rece. Alternativa era ceva ce nu-mi plăcea mie.

Chelsea se mulţumi să ridice din umeri şi se concentră din nou asupra motanului.

Mitch se simţea de parcă s-ar fi găsit în mijlocul unei confruntări armate. Ar fi vrut să o scuze pe fiica sa în faţa lui Kate şi pe Kate în faţa fiicei sale. Din nefericire, nu ştia cum să înceapă.

Kate luă hotărîrea în locul lui:

– Am să aştept în living.

Ieşi din bucătărie, lăsîndu-l pe Mitch să-şi dorească să alunge încordarea pe care o simţea

în umerii ei firavi, şi să mîngîie curburile taliei şi ale spatelui sexy. Dorinţa pură, fierbinte şi grea, pulsa în venele lui, turnîndu-i apoi foc lichid în vintre.

Pe cînd Kate dispărea după colţ, înţelese cu claritate că o dorea. Nu încetase s-o dorească...

– Tată! spuse Chelsea, plîngător.

Mitch strînse din dinţi, ca să-şi recapete cumpătul.

– Da.

Puse pisoiul pe podea şi începu să-i cerceteze botul, ochii, urechile şi glandele.

– Cine e *ea*? întrebă fiica lui, în timp ce ţinea pisica.

Mitch ezită o clipă, apoi spuse pe un ton neutru:

– O persoană pe care am cunoscut-o de mult.

Chelsea se strîmbă.

– Ei bine, nu-mi place. Şi e rea!

– Nu e rea! sări Mitch, exasperat de obtuzitatea fiicei sale, o trăsătură evident adolescentină. Ţi-am explicat deja de ce pisica trebuie ţinută în cuşcă. Purtarea ta mă dezamăgeşte.

– Nu pot să fac nimic, fără să ţipi! se văită Chelsea şi fugi din bucătărie. Cîteva secunde mai tîrziu auzi uşa de la intrare trîntindu-se.

Mitch clătină din cap şi se lăsă pe vine. Thomas prinse momentul şi fugi din încăpere. Mitch înjură şi sări în picioare, gata să se ducă după el.

Kate i-o luă înainte, apărînd în prag, cu pisica în braţe.

– Evadare din închisoare.

– Cine? întrebă Mitch.

– Alege tu. Zîmbi palid: Fiica ta e afară lîngă maşină.

El oftă:

– Presupun că ar trebui să mă duc după ea. Deşi, poate că e mai bine să o las să se calmeze. Şi categoric că ar fi bine să mă calmez şi eu, înainte de a discuta cu ea.

– Nu mi-ai spus că eşti însurat.

Imediat ce spuse asta, Kate regretă. Nu dorise să se gîndească la asta, nu dorise să ştie dacă el reuşise în căsnicie cu altcineva. Cu toate astea, îi stătuse pe suflet încă de cînd îl întîlnise din nou. Acum ştia.

Un copil.

Durerea o împietri. El avea un copil. Discutaseră despre un copil, cîndva, în viitorul lor îndepărtat. Dar nu ajunseseră niciodată să trăiască acel viitor. Nu se gîndise niciodată la el, alături de un copil de la o altă femeie. Un copil născut din dragoste cu o altă femeie.

Durerea se ascuţi, devenind ceva iraţional, aproape sfîşiind-o.

Ea nu avea nimic. Nici soţ. Nici copii. Doar o slujbă care îi lua tot timpul. Căreia îi permitea să-i ia tot timpul, pentru că asta era mai simplu, decît să aibă de-a face cu oamenii. Niciodată pînă atunci, nu i se păruse că viaţa ei e goală. Niciodată nu înţelesese cît de goală era, de fapt.

– Nu sînt căsătorit, spuse el. Nu *mai* sînt.

O cuprinse un fel de uşurare, dar gîndul la copilul pe care el îl făcuse cu alta, încă o sîcîia. Mai mult decît atît. O zguduia.

– Chelsea... nu-ţi face probleme cu ea, spuse el. Are nouă ani. E adolescentă şi ştii ce înseamnă asta. Şi a trebuit să facă faţă... mă rog, a avut mai multe greutăţi, decît alţi copii.

– Înţeleg, spuse Kate, dar nu se putu abţine să adauge: Totuşi, asta nu scuză grosolănia.

Mitch se uită fix la ea.

– E un copil cu probleme. Ce ştii tu despre cum se creşte un copil?

Durerea o săgetă din nou, de data asta mai tare. Ridică capul şi refuză să o arate:

– Evident, nimic.

– Îmi pare rău.

„Şi mie", ar fi vrut ea să spună, dar tăcu. În schimb, se îndreptă către cuşcă, îl puse pe Thomas la loc şi trase siguranţa, înainte ca motanul

ı pcată scăpa din nou.

Deci, care e rezultatul inspecţiei?

Mitch ridică din umeri.

– E în regulă.

Kate zîmbi dulce:

- Atunci, bănuiesc că ăsta e sfîrşitul vizitelor... pînă cînd, evident, va trebui să-i fac vaccinul, *peste cinci luni.*

Îl văzu strîngînd din dinţi, dar nu spuse nimic. Kate avea sentimentul că lucrurile nu se încheiaseră. Şi ignoră vocea dinăuntrul ei, care cînta de bucurie pentru asta.

– Mi se pare că ai o fiică jos, care te aşteaptă, îi aminti hotărîtă să-l scoată afară din casa ei, înainte de a face vreo prostie – cum ar fi, să se arunce în braţele lui.

El trecu pe lîngă ea, destul de aproape ca s-o atingă, totuşi, numai aerul o mîngîie. Parfumul lui, împins, undeva, în străfundul minţii, dar atît de familiar, străbătu aerul din jurul ei, readucînd la suprafaţă atîtea amintiri. Mîinile se întinseră către el, dar el trecuse pe lîngă ea şi străbătea living-ul.

– Eşti o proastă, Kate Perry, îşi spuse ei înseşi, după ce auzi uşa de la intrare închizîndu-se.

Thomas mieună. Ea suspină.

– Nu-i neapărat necesar să fii de acord.

El mieună din nou... şi din nou... şi din nou, într-un ritm egal, care era semnul clar că dorea să iasă din cuşcă.

– Doamne, ce mi-ar plăcea să schimbăm locurile, spuse ea.

Thomas o aprobă.

Mitch avea un copil. Cuvintele sunau în mintea ei ca o litanie întortocheată. Avea dreptul să-l aibă, îşi spuse ea însăşi, încercînd să fie logică. Erau divorţaţi de mult şi ea nu avea nici un drept. Şi, oricum, ce conta? Dragostea pe care o simţise pentru el fusese o dragoste de tinereţe, prostească, toată numai sex, fără nici un fundament de încredere şi înţelegere. Ea fusese nesigură – blestemul ei – şi exagerat de geloasă, cînd el flirtase. Ea încercase să economisească puţinii bani pe care-i cîştigau, pentru ca el să poată face Facultatea de medicină, iar el îi cheltuise pentru mofturi, fără să o consulte. Amîndoi trecuseră prin greutăţi care ar fi pus la încercare un cuplu vechi; acele greutăţi fuseseră de netrecut pentru un cuplu proaspăt căsătorit. În cele din urmă, ea izbucnise, iar el plecase.

Acum erau mai în vîrstă, mai maturi. Evident, resturi ale vechii atracţii fizice mai existau între ei. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, dar fusese un

... Asta era tot. Resturi.

Totuşi, conta faptul că el avea un copil. O dorea mai mult decît orice altceva. Gîndul la Chelsea Jones era atît de dureros...

Colţurile ochilor i se umeziră, iar braţele îi tînjeau după o versiune mai mică a ei însăşi. Kate îşi strînse braţele în jurul trupului, încercînd să alunge sentimentul. Nici chiar grosolănia copilului nu risipise şocul îngrozitor. Ştia că nimic n-o putea face. El dăruise alteia copilul ei.

Thomas miorlăi din nou, nerăbdător. Kate se îndreptă de spate, brusc enervată pe ea însăşi. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că exista Chelsea Jones. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să-i cedeze din nou lui Mitch. Acum ştia că gelozia iraţională, care-i despărţise cîndva, exista încă în ea.

– Viaţa intră din nou pe făgaşul ei, spuse ea, zîmbind amar şi ieşi din cameră.

Acum avea un nume. Thomas. Şi nu era prea rău, se gîndi el, privind printre barele subţiri către camera unde dispăruse stăpîna lui. Avea destulă apă şi, dacă plîngea destul de mult, căpăta mai

multă mîncare, decît avusese vreodată în viaţă. Laba nu-l mai durea, deşi partea din spate a corpului îl supăra într-un fel ciudat. Straniu – micuţa siameză, care-l obsedase în fiecare clipă a vieţii, nu mai părea să conteze prea mult acum. Era, mai degrabă, ca un fel de vis îndepărtat şi plăcut. La fel şi cotoiul alb. Ar putea chiar să ajungă să-i placă locul ăsta. Oamenii îi plăceau deja. Dar ei nu păreau să se placă unul pe altul.

Hotărî că ar putea fi mulţumit cu soarta lui acum, dar lucrurile trebuiau să se îmbunătăţească considerabil, dacă avea să rămînă aici, pentru totdeauna.

Trebuia să facă ceva cu oamenii din viaţa lui. Chiar trebuia.

– Iar ne întîlnim.

Mitch rînji la Kate, deloc intimidat de grimasa pe care o făcu cînd se întoarse şi dădu cu ochii de el.

Dăduse de ea la un supermagazin, în timpul aglomeraţiei de duminică dimineaţa. Prima oară cînd se întîmpla. Şi tocmai la rajonul cu mîncare pentru animale. Era îmbrăcată în pantaloni şi cu

un pulover gros, pentru vremea rece de primăvara. Nu cu jeanşi. Cînd era cu el, trăise, practic, în jeanşi.

– Ce surpriză, spuse Kate, împingîndu-şi căruciorul înainte, fără să se oprească.

Mitch ştia că ar fi trebuit s-o lase în pace, dar, pur şi simplu, nu putea.

– Ce ciudat că nu ne-am întîlnit aici niciodată.

– De obicei, îmi fac cumpărăturile la Acme, replică ea. Poate că, de acum înainte, o să apelez la livrările la domiciliu.

– Am făcut şi eu asta cîndva, comentă el, împingîndu-şi căruciorul, în pas cu ea. Sînii ei împungeau lîna moale a puloverului şi el visă că-i cerşeau mîngîierea. Îşi înăbuşi propriile dorinţe, sesizînd cît de tare se controla ea şi adăugă: Serviciul nu merita banii. Au rîs de mine din cauza cantităţii de Dorito, pe care o comandam. Se pare că nu puteau înţelege că un bărbat poate trăi numai cu asta.

Colţurile gurii ei se ridicară, în semn de amuzament.

– Tu ai putut întotdeauna.

El zîmbi:

– Îţi aminteşti multe lucruri.

Ea ridică nonşalant din umeri.

– Am fost împreună timp de trei ani, înainte de a ne căsători. Şi am fost căsătoriţi timp de doi ani. Ce te aşteptai?

El se întrebă acelaşi lucru, simţindu-se însă mai puţin încîntat. Fuseseră, într-adevăr, împreună mult timp. Hotărî că nu era rău să schimbe subiectul:

– Ce face motanul?

– Se îngraşă.

– Din lipsă de mişcare. Ia-i o lesă şi scoate-l la plimbare.

Ea se opri şi se uită la el.

– Poţi să plimbi o pisică?

– Păi, nu ca pe un cîine, dar se poate.

Ea se încruntă şi-şi împinse căruciorul înainte. Mitch ţinu pasul cu ea. Ea mări uşor viteza. Făcu şi el la fel. Ea încetini. La fel şi el.

În final, Kate se opri şi se sprijini cu braţul de bara căruţului.

– Ai cîştigat. Şi acum, putem să ne oprim, înainte de a fi arestaţi pentru ticăloasa faptă de a depăşi viteza legală, cu cărucioarele pentru cumpărături?

– Nu eşti amuzantă.

– Aşa sînt eu.

Se opri, lăsînd o femeie să treacă, cu căruţul

pe lîngă ei. După ce aceasta, nemulţumită, trecu, Kate spuse:

– Aş merge mai departe, dar mă simt de parcă aş fi căpătat un geamăn siamez. Mitch, ce vrei?

– Nu ştiu, spuse el, sincer. Nu eşti cum te gîndeam minte.

Ea îşi trecu mîna prin părul scurt.

– Sigur că nu sînt. Nici tu nu eşti. Nimeni n-ar putea fi.

– În ce fel sînt diferit? întrebă el, curios.

– Nu ştiu. Eşti mai matur. Se încruntă. Îmi... îmi pare rău că nu te-ai putut duce la Facultatea de medicină. Îţi doreai asta.

El zîmbi crispat:

– De fapt, nu-mi doream.

Kate rămase cu gura căscată de mirare.

– Părinţii mei doreau, continuă el. Şi tu.

– Dar... dar cînd am fugit împreună, au refuzat să te ajute cu banii de taxe. Erau atît de furioşi şi tu la fel, pentru că nu voiai să te ajute. Am crezut... De asta am încercat atît de mult să fac economii...

El ridică din umeri.

– Ştiu. Nu puteam spune nimic. Cum aş fi putut, cînd erai atît de hotărîtă? Cînd ne-am... despărţit, s-au întîmplat multe lucruri şi am înţeles că nu voiam să fac medicină umană. Aşa că

m-am dus la medicină veterinară.

– Oh!

– Nu a fost cu mult mai ieftin. Expresia ei era nepreţuită. şi el nu-şi putu stăpîni rîsul. Ironic, nu-i aşa? Tu erai să ne faci pe amîndoi să murim de foame economisind, ca să pot face eu facultatea, şi eu am cheltuit totul cît am putut de repede, ca să am o scuză să nu mă duc.

– Copii.

Kate clătină din cap şi îşi împinse căruciorul înainte.

Cumva, el se aşteptase la o altă reacţie din partea ei. Furie poate, pentru că unul dintre motivele principale pentru despărţirea lor, fusese lipsa de comunicare. În loc de asta, ea dă din umeri şi spune „copii".

O prinse din nou din urmă. Ea se întoarse către el, exasperată:

– Mitch, aş vrea să-mi termin cumpărăturile, înainte de a împlini 80 de ani, OK?

– Şi cine te opreşte?

Ea ridică ochii spre cer:

– Dumnezeu ştie. Dă-mi cutia aia mică de fasole.

El întinse mîna şi luă cutia de o singură porţie, pe care o aruncă în căruciorul ei.

– Mulţumesc. Cred că am terminat.

El aruncă o privire în cărucior. Din păcate, se părea că terminase. O persoană singură nu are prea multe de cumpărat, băndia el. Din nefericire, el trebuia să cumpere multe.

Kate zîmbi:

– Bine, mulţumesc pentru alergătura prin raioane. Îl aduc pe Thomas la vaccin peste cinci luni, aşa că bănuiesc că nu mai sînt necesare alte vizite.

El o privi aşezîndu-se la coada de la casă, gîndindu-se cît de elegant îl concediase.

Şi, că asta, nu avea nici un fel de importanţă.

– Kate... iuhuuu, Kate Perry, unde eşti?

Kate ridică privirea şi roşi, pentru că şeful ei o prinsese, visînd cu ochii deschişi. Bill Neville, un bărbat bine de vreo 50 de ani, rînjea la ea. O angajase cu nouă ani în urmă şi o dusese la Chicago, apoi o adusese înapoi, cînd conducerea îl transferase la New Jersey, ca să îmbunătăţească vînzările zonei de nord-est.

Îi întinse lui Kate un dosar. Lui Bill îi plăcea să-i dea pe mînă problemele mai ciudate, care-şi făceau drum pînă la el. Unul dintre cazurile lui Bill

mai bune, fusese cel al unui tip dezbrăcat, care dăduse compania în judecată, pentru că fusese lovit de o maşină asigurată de ei. Susţinuse că accidentul îi mutilase trupul în asemenea măsură, încît îi afectase stilul normal de viaţă. Fusese o nebunie de caz.

Kate deschise dosarul şi Bill îi spuse:

– Este cazul unui proprietar de casă, al cărui chiriaş şi-a pierdut proteza la canal. Dacă mă înţelegi...

Kate îşi dădu ochii peste cap.

– Subsemnaţii i-au găsit-o, dar clientul face tapaj în justiţie.

– Glumeşti.

Bill clătină din cap.

– Oricine are 150 de dolari poate să acţioneze în judecată pe altcineva. Deci: plătim sau nu? Asta trebuie să-mi spui tu... Te simţi bine?

– Da, da, sigur.

Zîmbi, ca s-o dovedească.

– Nu prea pari în apele tale în ultima vreme. O privi speculativ: Nu locuiai aici, în oraş?

Lui Kate i se strînse inima.

– Ba da. Dar părinţii mei s-au mutat, cu ani în urmă.

– Nu prea spui multe despre tine, Kate. Bill

:mbi: De obicei nu întreb, dar ai vreo problemă?

Fir-ar să fie, se gîndi ea. Spiritul de observaţie îl facea să fie atît de bun în meserie. Aveau o relaţie strict profesională şi amîndoi erau mulţumiţi aşa.

– Nici o problemă. Tu n-ai nimic de făcut?

Bill rîse:

– Parcă asta era replica mea!

După ce el plecă din birou, Kate se relaxă. Ocolise adevărul şi ştia asta. Dar nu voia să se amestece nimeni în viaţa ei particulară. Şi-o protejase prea multă vreme, ca să cedeze tocmai acum.

Trebuia, totuşi, să se adune. Şi asta însemna: gata cu Mitch.

Se trezi cu el la uşă, în seara următoare.

Kate îşi dădu resemnată ochii peste cap. Ar fi trebuit să-şi închipuie că avea să apară din nou. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta.

– Nu m-am putut abţine, spuse el. Trebuie să fiu sigur că pisica e sănătoasă, pentru binele tău.

Era impresionată de gest şi nu găsi nimic de spus.

– Pot să intru? întrebă el. Numai un minut, promit.

E periculos, se gîndi ea. Totuşi, dacă-i refuza asta, i-ar fi dat de înţeles cît de mult îi ameninţa

echilibrul emoţional. Şi prefera să moară decît să-i dea satisfacţia asta.

Reţinîndu-şi un suspin de frustrare, deschise uşa larg şi-l lăsă să intre.

– Mulţumesc. Zîmbi. Am mai vrut să-ţi spun că a fost văzut în zona asta un raton care arăta dubios. Nu e cazul să-ţi faci probleme, dar am vrut să mă asigur în legătură cu Thomas.

Lua-l-ar naiba, se gîndi Kate. I-ar fi deschis uşa într-o clipă, dacă i-ar fi spus asta de la început. şi el o ştia. Dar voise s-o facă să-l lase înăuntru, fără să aibă nevoie de motive. Afurisitul.

Totuşi, nu-i putea găsi vină, pentru că venise din nou la ea. Evidenta lui preocupare pentru binele ei o făcea să se întrebe cît era, de fapt, de adîncă grija lui.

În clipa aceea, Thomas miorlăi sonor, începîndu-şi repertoriul de plîngeri.

– Ştii unde e fericitul chiriaş, spuse Kate. Plînge din ce în ce mai des în felul ăsta.

Mitch dădu din cap.

– Bănuiesc că-şi exprimă părerile despre locuinţă. Ar trebui să fie recunoscător.

– Asta spune-i-o lui.

– O să i-o spun. Din păcate, există între noi o barieră de limbaj.

[illegible] îndreptă către bucătărie, urmat de Kate. [illegible] să se întrebe dacă nu făcea un complex [illegible] bărbatului. Părea să fie întotdeauna cu un pas [illegible] bărbatului.

Poţi să-l ţii? întrebă Mitch, ridicîndu-l pe Thomas din cuşcă.

I-a dădu din cap cu îndoială, în timp ce îngenunchea pe podea, fără altă protecţie împotriva [illegible] de gresie decît ciorapii de mătase. Ţinîndu-l pe Thomas ferm de umeri şi de şolduri, îl puse pe podea.

– Nu se sparge, îi spuse Mitch, chicotind.

– Mă întreb.

Dar îşi slăbi strînsoarea, astfel încît Thomas să poată sta pe propriile labe, fără însă să se poată mişca.

Mîinile lui Mitch păreau să alunece pe corpul animalului, oprindu-se o clipă într-un loc, apoi în altul. Kate încerca să nu se gîndească la mîinile acelea pe trupul ei. În mod pervers, în minte îi răsăriră tocmai acele imagini. Trupul ei simţea senzaţia pe care amintirile i-o evocau.

Fără să aibă habar de zbuciumul ei interior, Mitch ridică capul animalului către el şi cei doi se priviră în ochi, un lung moment. Kate chicoti:

– Mă mir că nu l-ai hipnotizat încă. Arăţi ca

Svengali cu următoarea sa victimă.

Mitch zîmbi:

– Aş zice că vedem lucrurile în acelaşi fel...

Ea mormăi:

– Dacă-i aşa, eu îmi mănînc pălăria.

El îl înghiontì pe Thomas.

– Se îngraşă ca un purcel. Dar asta este situaţia. L-ai scos la plimbare?

Ea scuturã din cap, luînd pisica în braţe şi mîngîind-o absentă. Thomas începu imediat să toarcă adînc, mulţumit. Ridicîndu-se în picioare, Kate spuse:

– Nu am cumpărat încă o lesă. În plus, mă tem că vecinii or să mă ucidă cu pietre pentru asta.

– Se plîng? întrebă el, ridicîndu-se la rîndul său.

– Nu. Cel puţin, nu mie. Zîmbi strîmb. Eu sînt aisbergul, ştii?

El rînji:

– Aş putea să-i contrazic în privinţa asta.

– E timpul să treci la loc în cuşcă, spuse ea, grăbită.

– Cine? Eu sau motanul?

– Amîndoi.

Ridică capacul cuştii şi-l băgă la loc pe Thomas. Torsul încetă şi trecu la miorlăiturile de protest.

Ignorîndu-l pe Thomas, Kate se întoarse către Mitch.

El o privea tix, atît de intens, că aproape o fermecă. Sîngele îi pulsa lui Kate în artere, apoi se concentră în centrul fiinţei ei.

– De ce porţi întotdeauna fuste atît de scurte? întrebă Mitch cu voce joasă, aproape răguşită.

– Asta port la birou, replică ea, simţind tremurul din propria voce.

– Uitasem ce picioare sexy ai.

– Mitch.

– Ce?

– Poate că nu-i tocmai o idee bună.

Încercă să-şi găsească vorbele, dar nu reuşea.

– Poate că nu-i, acceptă el. Şi poate că nu sînt pregătit să mă întorc în cuşcă.

Întinse braţele şi o trase către el.

Ea se duse, ca un miel la tăiere.

Trei

Gura ei era ca o ciocolată mătăsoasă care i se topea pe buze. Care-l făcea pe el să se topească.

Mitch îi apăsă mai tare buzele, astfel ca limba lui să pătrundă în gura ei, s-o guste. Sînii ei erau apăsaţi pe pieptul lui şi atingerea lor îl ardea. Kate scoase un sunet mic, apoi se lăsă în braţele lui. El o prinse, fericit să-i simtă atingerea. Mîinile ei se agăţară de umerii lui, cu degetele înfipte în muşchi, contractîndu-se şi relaxîndu-se, cu unghiile pătrunzîndu-i în carne, aţîţîndu-l, pînă din-

colo de limitele controlabile.

Întotdeauna îi făcuse aşa, se gîndi el, ca prin ceaţă. Îi făcea să uite de tot, în afară de ea.

Îşi plimbă degetele de a lungul unui sîn, aşteptînd geamătul ei uşor, ştiind că avea să vină. Propria lui dorinţă se adînci şi-şi trecu degetul mare peste sfîrcul tare al sînului. Acesta păru să prindă viaţă. Kate gemu şi el se lipi mai tare de ea, pe cînd ea se ridica pe vîrfuri. Mitch îşi îngropă faţa în valea dintre sîni, sărutînd-o prin bluza de mătase. Trupurile lor se mişcau în acelaşi ritm, ca unul singur...

Kate se desfăcu din îmbrăţişare. Mitch se îndreptă de spate, uluit, luptîndu-se să-şi recapete respiraţia.

– A fost minunat, şopti ea. Dar hai să n-o mai repetăm, OK?

– A, sarcasm, spuse el. Întotdeauna te-ai priceput la asta.

– Mulţumesc. Se strîmbă: Uite ce-i, nu mă interesează...

– Mai-mai să mă faci să cred că da.

– N-am mai fost cu...

– Ce? Ce este?

Se repezi să audă sfîrşitul propoziţiei ei, dorind să audă că nu mai fusese cu un bărbat de cînd se despărţiseră. Era stupid să creadă asta. Kate era o femeie normală, sănătoasă, cu un libido

extrem de activ...

Faptul că era o femeie normală şi sănătoasă îl aducea la disperare.

Ea îşi drese vocea, făcîndu-l atent.

– A fost doar un atac de tipul „ăsta e un trup familiar, aşa că de ce nu", asta-i tot.

Cuvintele păreau rezonabile, dar nu şi faptul că ea nu-l putea privi în ochi. Minţea, se gîndi el, şi nu în legătură cu un alt bărbat. I se încinse sîngele.

– Deci te-ai repezit la mine, din cauza unui brusc atac hormonal. Haide, Kate...

– Am terminat de mult unul cu altul, aşa că ce altceva ar putea fi? întrebă ea, privindu-l.

Nu era sigur că voia să intre în detalii. Sentimentele dintre ei ar fi trebuit să fie distante şi limpezi; în loc de asta, erau nelămurite şi mult prea intime. Mitch hotărî că cea mai mare dovadă de curaj era să o lase baltă. În plus, trebuia s-o ia pe Chelsea de la vecina care avea grijă de ea. Chelsea o plăcea pe femeie şi pe copiii ei, dar nu-i plăcea să stea acolo mai mult decît era necesar.

– Ai dreptate, spuse el. S-a terminat de mult,

își că era doar de dragul trecutului.

Prin ochii ei trecu o expresie pe care nu o putu descifra, dar avu sentimentul clar, că tocmai călcase admirabil în străchini.

– Ce face asistenta unui vicepreşedinte? întrebă, încercînd să-i distragă atenţia de la gafa pe care o făcuse. Chelsea mai putea aştepta cîteva minute.

Kate clipi din ochi, evident surprinsă de o asemenea întrebare.

– Mai ales hîrţogărie. Făcu o pauză. O incredibilă cantitate de hîrţogărie. Pregătesc treceri în revistă, rapoarte şi statistici, pe baza cărora compania ia decizii pentru activitatea viitoare. Mă ocup de biroul şefului meu şi, în principiu, preiau toată munca din planul doi.

Mitch ridică din sprîncene.

– Adică tu faci toată munca şi şeful primeşte laude.

– Nu tocmai.

– De ce te-ai dus la Chicago? întrebă, apoi se blestemă, pentru că pusese întrebarea care-l ardea.

– Mi-au oferit o slujbă, replică ea.

Mitch se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase că ea ezitase, înainte de a răspunde.

– Dar familia ta era aici.

Ea ridică din umeri:

– Fratele meu era deja în California, nu ştii? Şi

sora mea, Joanne, termina facultatea în Texas. După ce tu şi cu mine... părinţii mei s-au retras, în cele din urmă, în casa pe care o aveau la Myrtle Beach, în South Carolina.

– Acolo sînt acum?

Trebuia să recunoască că-l surprindea. Tatăl lui Kate avusese o curăţătorie chimică în oraşul lor, Maple Shade. Era pasiunea lui. El însă nu fusese pasiunea nici unuia din părinţii lui Kate. Şi cel mai puţin, a mamei ei.

– Nu mi-am închipuit vreodată că tatăl tău o să-şi lase magazinul.

– Nici mama nu şi-a închipuit. Zîmbi. Dar într-o zi a spus că s-a săturat şi l-a vîndut. Acum, are o curăţătorie chimică la Myrtle Beach.

Mitch rîse. Acum părea mai firesc să pună a doua întrebare arzătoare, aşa că o făcu:

– De ce te-ai întors aici, atunci?

Ea îl privi direct, fără nici o urmă de emoţie pe faţă.

– Deoarece compania ne-a mutat aici. Ţi-am mai spus asta.

De ce oare, se întrebă el, îşi dorea să audă ceva cu totul diferit? Motanul începu să se agite cu jucăria, făcînd clopoţelul să sune. Sunetul părea să-i spună să plece dracului de acolo, înainte de a auzi mai mult, decît i-ar fi plăcut.

– De ce nu ţi-ai păstrat numele de căsătorie?

întrebă, incapabil să reziste celei de-a treia întrebări arzătoare. Era cea mai rea dintre toate.

Ea ridică capul:

– Nu mai eram căsătorită.

Mitch ar fi vrut să zică ceva, dar ce ar fi putut spune? Nu mai era căsătorită şi el ştia asta. Thomas avusese dreptate, se gîndi el. Trebuia să fi plecat de mult.

– Ar trebui să plec. Chelsea se enervează, dacă n-o iau la timp de la vecina la care am lăsat-o.

Kate nu spuse nimic, dar o tensiune ciudată îşi făcu loc în cameră.

– Ne mai vedem, adăugă el.

Plecînd, se întrebă cum o s-o mai vadă, oare... şi de ce dorinţa de a o vedea era mai puternică decît oricînd.

Se juca cu focul şi nici un fel de bun-simţ nu părea să-l poată opri.

Kate trase de lesă. Nu se întîmplă nimic. Se întoarse şi-l văzu pe Thomas în spatele ei, ghemuit pe trotuar, cu urechile pleoştite. Era dimineaţa devreme, şi ea încerca să-l plimbe. Vînticelul de martie era mai rece decît se aştep-

tase şi intra pe sub haina ei, îngheţînd-o.

– Nu aşa scria la carte, îi spuse lui Thomas, trăgînd ceva mai tare de lesă.

Îl trase cîţiva centimetri în faţă, înainte ca Thomas să dea înapoi, disperat. Coada i se mişca, în semn de neplăcere.

– Eşti afară, la soare. Ce ţi-ai mai putea dori? îl întrebă ea.

Coada lui Thomas se mişcă lateral, a dezaprobare.

– Tu ai vrut asta, nu-ţi aminteşti? N-ai făcut decît să te vaiţi zi şi noapte. Pentru următoarele şase luni, altceva nu capeţi.

Trase din nou de lesă, simţindu-se absolut ridicolă. Cel care spusese că pisicile pot fi plimbate în lesă era, probabil, scrîntit şi internat în cel mai mare azil de nebuni al lumii.

Stînd în stradă, observă cîteva perdele dîndu-se la o parte de la ferestre, apoi căzînd din nou, ceea ce o făcu să se simtă şi mai caraghioasă.

Se întoarse şi-l luă în braţe pe Thomas. Acesta începu instantaneu să toarcă. Merse cîţiva metri de-a lungul străzii ei, apoi îl lăsă din nou jos şi trase de lesă. Thomas se dădu cîţiva paşi înapoi. Cu mîinile în şolduri, Kate se strîmbă la pisică, întrebîndu-se dacă nu cumva trebuia să treacă în spatele lui Thomas şi să tragă de lesă înapoi, ca

nemaisita creatură să o ia în direcţia bună.

Incă se mai întreba ce să facă, cînd auzi o maşină care se apropia încet. O maşină cu aspect familiar. Se opri la colţ, lîngă ea. Nu fu deloc surprinsă cînd Mitch coborî din ea. Se părea că avea un magnet care-l atrăgea către ea, oriunde ar fi fost. Kate avusese reţineri cînd fusese vorba să se întoarcă în New Jersey, simţind o primejdie nedefinită. Dar nu-şi închipuise niciodată că putea fi aşa.

Inima i-o luă la galop, amintindu-şi cum se atîrnase de el la ultima lui vizită. Nu era decît lipsa sexului, îşi spuse ea. Era om, în definitiv...

– Te distrezi? întrebă el, rînjind.

– De minune.

Kate zîmbi voios, hotărîtă să nu-şi trădeze gîndurile.

O altă portieră a maşinii se trînti, atrăgîndu-i atenţia. Chelsea ocolea maşina prin faţă. Kate îşi înăbuşi un mormăit. Nu observase copilul în maşină. Poate că Chelsea fusese ghemuită pe scaun. Poate că ea însăşi fusese atît de concentrată asupra lui Mitch, încît nu mai văzuse nimic în jur. Se rugă să fi fost din primul moment, nu din al doilea.

– Nu poţi să plimbi o pisică! declară Chelsea.

– Adevărul din gura copiilor, şopti Kate. Cu voce tare, spuse: Ai perfectă dreptate. Dar tatăl tău a sugerat asta.

Chelsea se opri privind fix la ea, apoi la tatăl său.

– Vreau să spun, nu poţi s-o plimbi *aşa.*

Kate se simţi ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Bănuia că fetiţa nu voia să-l contrazică pe tatăl ei, dar simţea că Chelsea făcuse o întoarcere de 180 de grade, numai pentru că ea fusese de acord cu afirmaţia ei.

Mitch se mulţumi să chicotească.

– Ţi-am spus că n-o să poţi plimba o pisică, la fel cum ai plimba un cîine. O să dureze puţin şi pentru el, pînă se obişnuieşte. Ai răbdare.

Kate ar fi vrut să-l întrebe ce căuta pe strada ei la ora aceea, dar ştia că ar fi părut ca o scorpie, ceea ce ar fi dezvăluit starea ei emoţională sau că ar fi părut să arate un interes neobişnuit, ceea ce i-ar fi dezvăluit starea emoţională. Cel mai potrivit, era să nu întrebe – şi asta aproape că o scotea din minţi.

– Uite, îl plimb eu, se oferi Chelsea, întinzînd mîna după lesă.

Kate i-o dădu, surprinsă de gestul politicos al copilului.

Chelsea acceptă lesa cu multă satisfacţie.

– Sînt sigură că pot s-o fac mult mai bine. Hai, Thomas.Pisi, pisi, pisi...

Poliţe pe dracu', se gîndi Kate. Niciodată nu-i dăduse cineva semne atît de clare că n-o

pl cea; pe de altă parte, nici ea nu era înnebunită după copil. Simpla existenţă a lui Chelsea era o amintire a faptului că Mitch se însurase, că iubise o altă femeie.

În ciuda îndemnurilor fetiţei, Thomas îşi lăsă urechile pe spate şi rămase nemişcat. Spre amuzamentul şi satisfacţia lui Kate, Chelsea nu făcea nici ea deloc progrese, cu plimbatul pisicii.

Cînd Kate se întoarse către Mitch, simţi că privirile lui pătrund direct prin ea, făcînd-o să se simtă ciudat de vulnerabilă. Mitch spuse blînd:

– Mi-am uitat stetoscopul seara trecută.

Kate se încruntă:

– Nu aici, nu cred. Nu l-am văzut.

– Fir-ar să fie, mormăi el.

– Uită întotdeauna unde-şi lasă lucrurile, spuse Chelsea.

– Ştiu.

Kate nu se putu abţine să zîmbească. De fiecare dată cînd nu găsea un lucru, primul loc unde se uita era sub bluza ei, „sigur" că acolo îl pusese. Mitch zîmbi, la rîndul său, evident amintindu-şi şi el jocul.

– Ăăă... Kate...

– Cum de ştii că tata pierde mereu cîte ceva? întrebă Chelsea, cu ochii îngustaţi a suspiciune.

– Pentru că aşa făceam şi cînd eram copil, cînd mă ştia Kate, spuse Mitch, apoi îi aminti co-

pilului: Parcă trebuia să plimbi pisica.

– E ridicol! se răsti Chelsea, aruncîndu-i lesa. Se năpusti către maşină. Nu are stetoscopul, putem pleca? Întîrzii la şcoală.

Înainte ca vreunul din ei să poată spune ceva, copilul era deja în maşină.

– Îmi cer scuze pentru fiica mea, spuse Mitch, cu un ton extrem de formal.

– Tu nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze, replică Kate, mormăind dezgustată. Copilul ar trebui s-o facă.

Mitch strînse din dinţi, displăcîndu-i clar vorbele ei.

– Mama ei ne-a părăsit acum doi ani, obosită să mai fie soţie şi mamă. Chelsea şi cu mine am fost destul de neajutoraţi o vreme. Ea a rămas cu un sentiment de nesiguranţă şi încă mai are dificultăţi. Cred că se teme că aş putea dispărea şi eu.

– Îmi pare rău, spuse Kate, sinceră. Inima îi era alături de copilul bosumflat din maşină.

– Dar asta tot nu scuză grosolănia ei, spuse el, dînd glas comentariului rămas nerostit. Strînse din nou din dinţi. Se pare că mai avem un drum lung de făcut.

Kate încuviinţă din cap.

Claxonul sună tare, de parcă i-ar fi reamintit că trebuia să plece.

Mitch îi făcu cu ochiul, apoi îi întinse lesa.

O să ne putem considera norocoşi, dacă nu ne omorîm unul pe altul între timp.

Kate ar fi vrut să-i dea un sfat, dar se abţinu. Nu fusese niciodată receptiv.

După ce Mitch se urcă în maşină şi plecă, Kate oftă uşurată. Nu se făcuse de rîs, ceea ce era un punct cîştigat. Şi, în plus, i se amintise de dificultăţile pe care le avusese în relaţia cu el. De fiecare dată cînd se uita la Chelsea, nu vedea un copil nefericit, care avea nevoie de dragoste şi încredere; vedea dragostea lui Mitch pentru o altă femeie. Sigur, a doua soţie a lui îl părăsise; dar se pare că o iubise, dacă-i dăruise un copil. Dorise de la o altă femeie ceea ce refuzase de la ea. Ar fi vrut ca asta să n-o rănească – părea atît de copilăresc – dar o durea. Să încerce să nege asta, nu însemna decît să înrăutăţească lucrurile. Învăţase cu multă vreme în urmă să-şi privească sentimentele şi să le rezolve.

Şi chiar dacă n-ar fi existat imensul obstacol care era mama lui Chelsea, rămînea copilul în sine. Cine şi-ar fi dorit să aibă răspunderea unui copil atît de nefericit? Categoric nu ea, care nu avusese copii. Din nefericire, şi gîndul acesta o făcu să se ruşineze.

– În general, Kate Perry, eşti o scîrbă egoistă şi afurisită.

Suspinînd, dezgustată de ea şi de gîndurile ei,

îl luă pe Thomas în braţe şi se întoarse acasă.

Să plimbe o pisică era o treabă la fel de delicată ca şi reluarea relaţiei cu Mitch.

Stetoscopul!

Mitch înjură încet, luînd obiectul cu pricina din cuier, unde se afla, ca de obicei. Se făcuse complet de rîs faţă de Kate. Şi fiica lui crezuse la fel şi avea sentimentul că avea dreptate. Numai un tîmpit se putea duce acasă la o femeie, la şapte şi jumătate dimineaţa, să ia ceva ce uitase. Apucături de licean.

Mitch zîmbi amuzat. Ce dracu', se potrivea. Data trecută, cînd îi făcuse curte lui Kate, fusese în timpul liceului şi trecea cu maşina pe strada ei de un milion de ori. Urmele de cauciucuri mai existau, probabil, pe trotuar.

Trebuia să înceteze. Kate nu mai era de el. În plus, lui Chelsea nu-i plăcea Kate şi nu se simţea în stare să lupte şi cu asta.

În cabinet intră primul pacient al zilei, un motan dungat, care-i aminti imediat de Thomas. Proprietarul, un bărbos masiv, care arăta exact ca şi cînd ar fi făcut parte dintr-o bandă de motociclişti, nu semăna însă deloc cu Kate. Mitch însă văzuse

şi combinaţii mai ciudate de animale şi stăpîni.

Motanul suportă examenul fizic, pînă la vaccin. Tiger se opuse violent la asta şi se apucă să-i sfîşie degetul lui Mitch.

– Îmi pare rău, se scuză proprietarul, apoi certă pisica. Eşti un băiat rău, Tiger.

Motanul se mulţumi să-şi îngusteze ochii şi să mîrîie răutăcios. Mitch îşi înfăşură degetul în bandaj.

– Face parte din meserie, spuse el.

Imediat ce bărbatul ieşi din cameră, Mitch se trezi că pune mîna pe receptor şi formează numărul de la biroul lui Kate. Doar cînd telefonul sună, îşi dădu seama că face altă faptă de licean.

Kate răspunse la primul apel, înainte ca el să poată închide, aşa că spuse:

– Cred că ai avut dreptate în legătură cu medicina umană. Ultimul meu pacient tocmai mi-a sfîşiat un deget, cînd i-am făcut o injecţie.

Urmă o pauză lungă, apoi o auzi, chicotind:

– Cel puţin n-a fost nevoie să te lupţi cu el ca să-l pui la podea.

– Faci pariu? Am pierdut.

Rîse cu glas scăzut, amuzată, apoi întrebă brusc:

– De ce m-ai sunat? A ieşit vreuna dintre analizele lui Thomas? E ceva în neregulă cu el?

Mitch îşi dori ca ea să arate la fel de multă grijă pentru el, ca şi pentru motan.

– Nu. Nici o analiză. Am vrut doar să-mi cer scuze din nou pentru fiica mea.

Kate nu făcu nici un comentariu, dar se simţea că se abţine. Mitch ştia că avea dreptate în legătură cu Chelsea, dar nu se putea abţine să-i ia apărarea. Copilul mergea, în fine, bine cu şcoala, un miracol faţă de anul care trecuse, imediat după ce mama ei îi părăsise. Nu voia să forţeze soarta.

– Cred că există lucruri despre care ar trebui să vorbim, spuse el. Vrei să iei cina cu mine?

De data aceasta, tăcerea fu mai lungă.

– Mitch, ce rost are...

– Noi... ei bine, cred că avem multe lucruri de aflat unul despre celălalt. Simt că sînt... probleme rămase nerezolvate. Aş vrea doar să le clarificăm.

Amabil şi matur, se gîndi cu mîndrie, ignorînd vocea interioară, care-i spunea că nu are nimic de discutat cu Kate.

– În regulă, spuse Kate, cu îndoială în voce.

– Ce zici de vineri?

– Bine.

Închise şi se întoarse către următorul lui pacient.

Era un mastiff uriaş care tîra după el o bătrînică fragilă. Cîinele îi aruncă o privire şi începu să latre fioros, dezgolind nişte dinţi, pe care i-ar fi invidiat şi Cîinele din Baskerville.

– Ei, Shirley, o certă bătrînica cu o voce piuitoare, mîngîind-o pe cap. Fii drăguţă cu nenea doctorul.

Mitch luă foaia de programări şi verifică motivul vizitei: tăiat de unghii. Dumnezeu să-l ajute.

Luă cleştele de tăiat unghii şi zîmbi stins:

– Ce căţel cuminte. Cuminte, Shirley.

Ce fel de a-ţi cîştiga existenţa!

Atmosfera restaurantului nu era tocmai propice „rezolvării de probleme" între nişte foşti soţi, admise Mitch, privind mica orchestră mariachi, care se plimba printre mese. N-ar fi trebuit să aleagă un restaurant Tex-Mex, pentru asta. Mai ales unul în care nu mai fusese niciodată. Era ultima oară cînd îi cerea lui Jean Barron o sugestie. Nu suflase un cuvînt despre foarte muzicala familie Saurez.

Kate îi zîmbi:

– Nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau nu, pentru că ţi-ai amintit că-mi place mîncarea mexicană. Apropo, a fost grozavă.

El îi zîmbi la rîndul său, admirînd jacheta de un roz-pal pe care o purta. Era încheiată complet şi îi scotea în evidenţă sînii. Vreo două de-

gete din cămaşa de dantelă se vedeau la gît, în decolteul în V al jachetei. Foarte elegant şi foarte sexy.

– Mă bucur că ţi-a plăcut. O să-i spun lui Jean că măcar mîncarea a meritat.

Pe faţa lui Kate se oglindi o expresie de enervare.

– Aşa să faci, spuse ea, apoi îşi feri privirea, dîndu-şi seama cum sunase remarca.

Mitch nu ştia dacă să fie încîntat sau extrem de îngrijorat, pentru că tocmai văzuse la ea un semn de gelozie. Hotărî să-l ignore, aşa cum făcuse întotdeauna. Sorbi din cafea, apoi spuse:

– Bănuiesc că ar trebui să vorbim despre ce s-a petrecut între noi.

– M-am gîndit la această... cină, după ce am spus da, începu Kate, învîrtind linguriţa în ceaşcă. Zău, Mitch, nu e nici o „problemă" nerezolvată, de discutat. Ne-am căsătorit prea tineri şi s-a terminat. Ne-am despărţit, şi bănuiesc că amîndoi sîntem doar curioşi în legătură cu celălalt, după atîţia ani.

– Nu pot să sufăr cînd faci pe nobila.

Ea zîmbi:

– N-am făcut decît să-ţi iau vorba din gură, nu-i aşa?

– Nu. Se încruntă: Of, pe dracu', ba da. Bănuiesc că sînt curios. Dar n-am clarificat niciodată

nimic, totuşi. Eu am plecat, tu ai dat divorţ, eu nu l-am contestat, şi asta a fost. Dar au rămas multe nespuse.

– Nu era nimic de spus. Eu eram oribil de nesigură şi geloasă tot timpul, lucru de care nu sînt sigură că voi scăpa vreodată, complet. Şi eram foarte autoritară.

– Iar eu eram egoist şi necomunicativ, admise el. Am cheltuit ca un disperat, şi am lăsat toate răspunderile pe capul tău.

– Cred că ne-am căsătorit din perversitate, pentru că părinţii noştri doreau să ne despărţim, spuse Kate.

Mitch se zbîrli:

– A fost mai mult de atît, Kate.

Ea ridică din umeri:

– O.K. Sex dezlănţuit.

– A fost mai mult şi decît asta, şi tu ştii.

Conversaţia nu mergea exact cum sperase el. Dorise ca *el* să fie cel care să explice cu nobleţe ce nu mersese cum trebuia. *El* trebuia să fie cel care să conducă conversaţia. Dacă ea era încă nesigură, categoric nu arăta. Nu văzuse pe nimeni atît de echilibrat şi de sigur pe sine.

– Vrei să spui că nu ne-am iubit niciodată?

Ea privi în lături, apoi spuse:

– Nu, nu spun asta. Dar o dragoste de tinereţe

nu ajunge. Iar noi asta am avut.

Din nou îşi dori să fi spus el aceste cuvinte. Dorea mult mai mult să audă asta decît s-o spună.

Hotărînd să explice mai întîi un lucru, spuse:

– Am mai vrut să-ţi spun şi de ce m-am căsătorit cu Alison Richards. N-am vrut să-ţi închipui că m-am văzut cu ea, cît timp am fost căsătoriţi...

Vocea i se stinse, văzînd ochii lui Kate, care se măreau sub influenţa şocului. I se puse un nod în stomac.

– N-ai... n-ai ştiut, se bîlbîi el.

Muzica izbucni brusc, distrăgîndu-le atenţia. Mitch ridică ochii şi văzu orchestra chiar lîngă masa lor, urlînd din răsputeri El Borracho – Beţivul.

– Aveţi vreo preferinţă? întrebă şeful formaţiei, ţipînd, ca să acopere crescendo-ul.

– Du-mă la bal, mormăi Mitch.

– OK.

Orchestra atacă tradiţionalul cîntec al meciurilor de base-ball, cu mult temperament latin. Oamenii de la celelalte mese începură să chicotească, apoi chiar să cînte versurile.

Mitch pescui din buzunar o hîrtie de 20 de

dolari şi le-o dădu, sperînd că un bacşiş consistent o să-i facă să se dea duşi.

– Mulţumesc, spuse şeful formaţiei, entuziast. Sînteţi foarte generos. Aţi dori şi altceva?

– Ce fel de nebun sînt? spuse Kate.

– Ăăă... nu cred că maracasurile se potrivesc la ritm, spuse acesta, sesizînd, în fine, mesajul că nu sînt bineveniţi. Făcu un semn orchestrei să treacă la altă masă.

Mitch se întoarse către Kate. Nu avea idee ce să spună.

– Alison Richards, repetă ea, straniu de ţeapănă. Deci, marea vedetă a şcolii a pus, în cele din urmă, mîna pe tine.

– Nu e ce crezi, spuse el. Venise acasă de la şcoală, şi eu la fel, după divorţ. A fost o pură întîmplare.

– Nu, a fost ceea ce-ţi doreai. Gura îi tremura, şi trase aer adînc în piept. Într-un fel, nu mă surprinde. Mi se pare că a fost inevitabil.

– Mă rog, a fost cel mai stupid lucru. Îşi feri privirea. Apoi, a rămas însărcinată şi a trebuit să...

Scaunul lui Kate scrîşni cînd se ridică.

– Scuză-mă. Cred că am să vomit. Problemele nerezolvate mă afectează întotdeauna în felul ăsta.

Mitch gemu, şi-şi trecu mîinile peste frunte. Ai drum lung de făcut, Jones, se gîndi el. Dorise să termine cu problemele nerezolvate, şi o făcuse.

Cu bîta.

Patru

– Locul ăsta nu-i potrivit pentru asta!

– Ştiu, mamă, spuse Kate.

Din uşa bucătăriei, o privea pe mama ei încruntîndu-se la Thomas, în cuşca lui. Femeia nu-şi scosese nici măcar haina de pe ea. În clipa cînd pusese piciorul în casă, se îndreptase exact spre locul de unde se auzea miorlăitul. Curiozitatea pisicilor nu era nimic pe lîngă a lui Mary Perry.

– De ce îl ţii în cuşcă? întrebă mama ei, dîn-

du-şi după ureche o şuviţă de păr şaten. Deşi avea sclipiri argintii prin el, nu-i trăda cele şase decenii. Mama ei declarase, cîndva, că singurul avantaj al părului şaten-banal era că rămînea şaten-banal, pentru *foarte* multă vreme. Dacă e atît de periculos încît trebuie ţinut în cuşcă, atunci, categoric, n-ar trebui să-l mai ţii!

– Mamă, începu Kate, luptînd cu sentimentele de fetiţă mică, revenite instantaneu.

Thomas, simţind atitudinea mamei ei şi fiind masculul pervers care era, se apucă să-şi lase urechile pe spate. E pe cale să îngreuneze şi mai tare lucrurile, se gîndi Kate iritată, şi se apucă, grăbită, să-i explice mamei sale circumstanţele încarcerării lui – omiţînd cu grijă orice referire la Mitch.

– Vrei să spui că l-ar fi...

Mama ei îşi înghiţi nodul din gît şi arătă în sus, spre Raiul pisicesc. Mary Perry nu suportase niciodată să audă asemenea lucruri.

– Categoric, spuse Kate. Este absolut în regulă, a fost verificat de mai mulţi veterinari şi totul e O.K. Cum puteam să refuz să-l iau?

Mary se întoarse către animal şi-l privi din nou.

– Bănuiesc că n-ai avut de ales şi că e în regulă, atîta timp cît e urmărit atent.

Thomas primise Aprobarea Mamei, se gîndi Kate, zîmbind strîmb. Motanul, de parcă ar fi înţeles, mieună şi se frecă de barele metalice.

– Bietul puişor, îngînă Mary, şi îngenunche, vîrîndu-şi degetele prin bare. Torcînd sonor, Thomas se frecă de mîna ei. E foarte prietenos, nu-i aşa?

Kate se mulţumi să chicotească. Thomas tocmai sedusese încă o femeie, cu farmecele lui.

– Haide, mamă, să urcăm în camera ta. Trebuie să fii obosită după atîta condus, şi ai multe de despachetat.

Îşi adusese trei valize. Kate rezistă dorinţei de a cere ajutorul Atotputernicului. Mama ei avea un radar, pe care l-ar fi invidiat Forţele Aeriene, şi ar fi interceptat mesajul, apoi ar fi certat-o, pentru că-l sîcîia pe Dumnezeu, care era şi aşa destul de ocupat. Dar adăugă:

– Nu-mi vine să cred că ai condus atîta drum!

– Sînt perfect capabilă să conduc, Kate, spuse mama ei, ridicîndu-se în picioare.

Ieşiră împreună din bucătărie, lăsîndu-l pe Thomas, care miorlăia să-ţi rupă inima. Mary continuă:

– Carolina de Sud nu e decît la zece ore distanţă. Îmi pare rău doar că tatăl tău nu se

poate dezlipi de magazin. Ideea lui despre pensie este o teighea şi o casă de bani.

– Asta-l face fericit, mamă.

Mary oftă:

– Şi mi-l ia mie de pe cap. N-ar trebui să mă plîng. Mă scoate din minţi, cînd se pensionase de-adevăratelea. Tu cum te-ai aranjat aici? Ce ironie, nu, să te întorci unde am locuit cîndva cu toţii.

Kate rîse.

– Cine spune că nu te poţi întoarce acasă?

Pe cînd o ajuta pe mama ei să despacheteze, Kate admise în sinea ei că, totuşi, nu te poţi cu adevărat întoarce niciodată. Alison Richards. Închise ochii, amintindu-şi în mod dureros, de înalta, supla, populara Alison Richards, care-i promisese că o să i-l ia pe Mitch Jones. Kate trăise cu teama asta tot liceul şi după, nesiguranţa ei fiind hrănită de cuvintele pline de încredere ale lui Alison. Inevitabilul se întîmplase, în fine.

Îi era ruşine de reacţia pe care o avusese cînd îi spusese Mitch. Obrajii îi luară foc numai amintindu-şi. Ieşitul de undeva, trîntind uşa, era un lucru, pe care-l făcuse mult prea des, în trecutul lor comun. Sigur, vestea fusese un şoc teribil, dar ar fi trebuit să stea şi să-i facă faţă ca o femeie

matură.

Îşi dorea cu disperare să se poată întoarce şi să refacă scena, dar poate că era mai bine că nu se putea. Cel puţin, reacţia ei îl îndepărtase pe Mitch pentru totdeauna. Nu sunase şi nu apăruse de cîtăva vreme, şi era sigură că n-o s-o facă acum. Ar fi trebuit să fie fericită, sau cel puţin uşurată.

– L-ai văzut pe Mitchell? întrebă mama ei, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Kate îngheţă pentru o clipă.

– Ăăă... păi... Trase aer adînc în piept şi încercă să facă asta. De fapt, da.

– Mă întrebam dacă mai locuieşte aici. Mama ei n-o privi, ci se aferă, punînd lucrurile în dulapuri. Ce mai face?

– Bine.

– Oh! Motanul ăla o să urle aşa tot timpul cît o să stau aici? întrebă Mary, auzindu-l pe Thomas văitîndu-se. Suna ca un hipopotam de două tone, care avea o problemă glandulară.

– Nu e tocmai încîntat că trebuie să stea în cuşcă.

Kate era fericită că motanul îi distrăsese atenţia mamei ei. Ultimul lucru de care avea chef era să-i răspundă la întrebări despre Mitch.

– Bănuiesc că nu. Nu ţi-am spus niciodată că Mitchell s-a însurat cu Alison Richards, după divorţul vostru. Erai atît de nefericită pe vremea aceea, şi nu păreai să ai chef să afli.

Acum, mama ei o observa cu atenţie, evident deloc intimidată. Kate încercă să-şi compună un zîmbet calm, simţind undele radar ale mamei ei scrutîndu-i faţa. Să încerci s-o opreşti pe Mary Perry era ca şi cum ai fi încercat să întorci din drum un uragan.

– Viaţa merge înainte, mamă, spuse cu o voce calmă, de care era mîndră.

– Au un copil, mi se pare.

– Chelsea.

– A, o fată. Deci ştii. Mary oftă. Mi-a părut atît de rău că voi doi nu v-aţi înţeles.

Kate rămase cu gura căscată, amintindu-şi diatribele tatălui ei şi suspinele mamei, cînd ea şi Mitch fugiseră împreună. Comentariile acide duraseră tot timpul căsniciei şi divorţului.

– Tu! Mamă, l-ai urît pe Mitch.

Mary clătină din cap.

– Nu. Mitch mi-a plăcut întotdeauna. Ce nu-mi plăcea era că eraţi atît de absorbiţi unul de altul, încît nu mai exista nimic altceva pentru voi. Dar am insistat prea tare să vă despărţi şi n-am reuşit

decît să vă apropiem şi mai tare. Iar cînd aţi fugit, ne-am purtat la fel de rău. Ba chiar mai rău.

– Mă rog, aţi avut dreptate tot timpul, mamă. Eram prea tineri şi proşti, spuse Kate, aşezîndu-se pe pat.

Părinţii ei îi atrăseseră mereu atenţia că ei avuseseră dreptate, în privinţa mariajului ei cu Mitch. Să o audă acum pe mama ei, asumîndu-şi vina, era un adevărat şoc.

– Da, eraţi prea tineri, fu Mary de acord. Dar de atunci ai fost tot timpul nefericită. Tatăl tău şi cu mine ne dăm acum seama că noi am greşit. Ne învinovăţim pentru ce s-a întîmplat.

– Nu sînt nefericită, spuse Kate, speriată de autocritica mamei sale. Fusese mulţumită cu viaţa ei ani de zile, poate nu în extaz de fericire, dar, categoric, nu nefericită.

– Mă surprinde că el şi Alison au rezistat atîta vreme, continuă Mary, fără să comenteze cuvintele lui Kate. Niciodată nu mi-a plăcut fata aia.

– N-au rezistat, spuse Kate.

– Zău? se înveseli Mary.

Kate ridică din umeri, apoi ieşi din cameră, ca să scape de inevitabilele întrebări. Îşi închipuia că, cu cît pare a şti mai puţin, cu atît mama ei va bănui mai puţin că între ea şi Mitch e ceva. Nu

era. Şi nu avea să fie. A doua zi de dimineaţă, Kate aruncă o privire la cuşca lui Thomas şi dădu năvală la telefon. Mintea îi funcţionă îndeajuns, ca să-şi dea seama că Mitch nu putea fi la cabinet la ora aceea, aşa că formă numărul de acasă.

– Chelsea, sînt Kate Perry, spuse ea, cînd copilul răspunse la telefon. Mitch e acolo? Ceva e în neregulă cu Thomas.

– Tată! S-a întîmplat ceva cu motanul doamnei ăleia! urlă Chelsea, aproape spărgîndu-i timpanul lui Kate. Nimic nu sunase vreodată mai dulce.

O secundă mai tîrziu, Mitch era la telefon, cu vocea plină de îngrijorare.

– Kate? În cinci minute sînt acolo.

Închise, înainte ca ea să poată spune un cuvînt, dar Kate nu se plînse. Venea, şi asta era tot ce conta.

Dură vreo 15 minute, şi Chelsea veni cu el.

– Am vorbit serios, Chelsea, spunea el, cînd Kate deschise uşa.

Trecu pe lîngă ea fără un cuvînt. Pentru moment, era concentrat exclusiv asupra fiicei sale:

– Nu am avut timp să mă cert cu tine în legătură cu venitul aici, aşa că nu mă face să regret. Nu te atingi de animal. Stai cît se poate de departe de el. Nu mă ajuţi. Ai înţeles?

– Nu sînt grea de cap, tati, spuse Chelsea, fugind pe lîngă el, în bucătărie.

Odată intrat în încăpere, Mitch îngenunche lîngă cuşcă. Kate făcu la fel. Chelsea rămase lîngă frigider. Thomas se aşează pe labele dinapoi şi-i privi cu interes. Se ţinea la distanţă de murdăria pe care o făcuse pe perniţă.

– Şi-a vomat micul dejun, spuse Mitch.

– Cina, de fapt. E...

– Nu ştiu.

Mitch se uită fix la motan. Thomas îşi băgă nasul printre bare şi mirosi, apoi mieună.

– Tati, spuse Chelsea, cu voce rugătoare.

– E în regulă.

Mitch se ridică în picioare şi descuie uşa cuştii. Thomas ţîşni afară, dar Mitch îl prinse, înainte să poată evada. Îi examină pleoapele şi buzele, îi pipăi cu atenţie glandele, îi ascultă inima, cu stetoscopul şi-i palpă abdomenul. Thomas toarse tot timpul, ca un pisoiaş fericit.

– Probabil e doar o durere de stomac, spuse Mitch, în cele din urmă, mîngîindu-l pe spate. Nu ţi-a plăcut meniul, nu?

– Chiar e bine? întrebă Chelsea, apropiindu-se.

Mitch aprobă din cap.

– Nu cred că e vreun motiv de îngrijorare. Şi dacă este, se va manifesta sigur în 24 de ore. Dar mă îndoiesc că e ceva. Nu se observă nici un fel de alte simptome.

Kate se lăsă pe spate şi oftă uşurată. Îl mîngîie pe Thomas sub bărbie, cu mîini încă tremurătoare.

– Tocmai ne-ai speriat de moarte.

Mitch zîmbi:

– Şi a făcut o treabă excelentă. Am ieşit din casă, cu pastă de dinţi pe faţă.

Chelsea rîse şi mîngîie pisoiul.

– Arăta de parcă ar fi înnebunit.

– Sînt convinsă.

Kate se întoarse la auzul vocii mamei ei, în spatele lor. Mary Perry stătea în uşa bucătăriei, îmbrăcată în halat. Avea braţele încrucişate pe piept, iar sprîncenele îi erau ridicate cu subînţeles.

O, Doamne, îşi zise Kate, realizînd că „omisiunile" ei ieşiseră la iveală. Se ridică în picioare, îşi lipi pe faţă un zîmbet nonşalant şi spuse:

– Ţi-l prezint pe Mitch, mamă. Iar ea este fiica lui, Chelsea. Adăugă vesel: Mitch este doctorul lui Thomas.

Avea sentimentul că dezinvoltura ei n-o ducea

pe Mary.

– Mă bucur să te văd din nou, Mitchell, spuse Mary, întinzîndu-i mîna.

Mitch clipi din ochi, apoi păru să se dezgheţe. Se ridică în picioare, îl trecu pe Thomas sub braţul stîng şi dădu mîna cu Mary.

– Şi eu mă bucur să te văd, Mary. Spre surpriza lui Kate, se aplecă şi o sărută pe mama ei pe obraz.

Mary roşi. Lui Kate i se păru că întreaga încăpere se strînge în jurul ei, ca o ceaţă cenuşie, făcînd ca totul să devină ireal. Ceaţa se risipi, cînd mama sa se întoarse către Chelsea şi spuse:

– Deci, tu eşti Chelsea. Am auzit multe despre tine, numai de bine. Ai luat micul dejun?

– Ăăă... păi, nu, se bîlbîi Chelsea, privind la tatăl ei.

– M-am gîndit eu. Tatăl tău şi-ar uita capul, dacă n-ar fi prins de corp, deşi în dimineaţa asta a avut o scuză. Mîngîie motanul. O să curăţ mizeria asta, şi hai să vedem amîndouă, dacă fiica mea are ceva comestibil pe aici. Data trecută, cînd am fost aici, era la regim de iaurt şi suc de portocale. Ţi-aş spune eu ce înseamnă asta pentru digestie. Aş fi făcut o crimă pentru o friptură cu brînză.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

– Hai, nu a fost chiar aşa de groaznic.

– Ba da, a fost.

Chelsea chicoti. Mary, eficientă, scoase perniţa murdară din cuşcă şi o duse la spălat. Apoi, ea şi Chelsea începură să caute în frigider, lăsînd-o pe Kate singură cu Mitch. Kate deveni extrem de conştientă de cămaşa de noapte, transparentă, şi halatul asortat, pe care le purta. Abia dacă se putea spune că le purta. Ajungeau pînă la jumătatea coapsei, iar picioarele îi erau goale. Îşi încrucişă braţele la piept şi evită să-l privească.

Mitch puse motanul jos.

– Nu-i face rău să stea puţin liber.

Thomas se frecă de picioarele lui Mitch, plin de recunoştinţă, pentru că i se permitea puţină mişcare în curtea „închisorii", apoi se repezi la frigider. Îşi vîrî capul printre Chelsea şi Mary, ca să dea „o mînă de ajutor".

Sună soneria, şi Kate oftă uşurată, recunoscătoare că i se oferise o scăpare.

– Mă duc să răspund.

– Vin să te ajut, spuse Mitch.

Creierul ei căută o scuză, dar n-o găsi. Trecu în living-room, cu Mitch după ea.

Thomas se uita cu mult interes la mîncarea din locul rece. Nu era prea multă, şi nu i se prea părea în regulă, dar, categoric, mirosea bine. Femeile, şi cea tînără şi cea bătrînă, rîdeau şi mormăiau, în timp ce examinau fiecare lucru. Le urmări fiecare mişcare, în speranţa că vor refuza ceva şi i-l vor da lui. Dar ele nu făceau decît să pună totul înapoi, în locul rece. Dar nu se putea plînge prea tare. Întîi una, apoi cealaltă, îl mîngîiau repetat, spunînd lucruri pe care nu le înţelegea, cu voci mîngîietoare. Le accepta alintul, torcînd şi frecîndu-se de mîinile lor.

Îl costase ceva efort, dar adunase la un loc toate părţile interesate. Acum, vorbeau şi erau cu toţii fericiţi. Întotdeauna un pic de panică funcţiona bine. Spera însă că era ultima oară, cînd trebuia să facă asta. Ce risipă de peşte!

Mai bine s-ar grăbi cu micul dejun. Era mort de foame.

– Aşteptam autobuzul şcolii, şi l-am văzut pe

vetrin... pe veterinarul ăla venind aici, spunea unul dintre copiii din vecini, stînd în pragul uşii lui Kate, privind îngrijorat peste ea şi Mitch. O mică hoardă de copii se adunase în capătul aleii. Băiatul continuă grăbit: Ştim că nu trebuie să venim înainte de cinci şi jumătate, şi încercăm să nu încălcăm regulile, dar am vrut să ştim dacă Thomas e bolnav. Nu e bolnav, nu?

– Doar o indigestie, spuse Kate. Acum e bine.

– E OK! strigă băiatul către ceilalţi, care izbucniră în urale.

Kate spuse:

– Aţi face bine să vă duceţi, să prindeţi autobuzul, dar dacă vreţi, puteţi să treceţi pe aici, după şcoală să-l vedeţi. Mama mea o să fie aici. Dar numai cîteva minute; apoi puteţi veni deseară, la ora obişnuită.

– Mamă, mulţumim! Băiatul alergă înapoi la prietenii lui, spunînd: Zice că putem să venim şi după-masă, după şcoală! Şi a fost tare drăguţă...

– Thomas are mare succes la copii, nu? spuse Mitch, admirînd felul cum se descurcase cu ei. Acum păreau s-o respecte.

Chicotind, Kate închise uşa.

– Mă simt ca Sherlock Holmes, cu Neobişnuiţii de pe strada Baker.

– Te simţi bine acum? întrebă el. Pari încă palidă.

Nu dorea deloc să-şi amintească de felul în care i se oprise lui inima, cînd Chelsea îşi strigase mesajul. Nu fusese în stare să se mişte suficient de repede, convins că starea motanului se înrăutăţise deja, pînă la a deveni periculoasă.

– Sînt bine, spuse ea, zîmbind strîmb. Pur şi simplu, m-am speriat cînd am văzut că şi-a vomat cina, în cursul nopţii. Chiar e bine?

– Nu cred că există motive de îngrijorare.

Şi chiar nu credea. Lui Thomas, pur şi simplu, nu-i plăcuse mîncarea, asta era tot. Se putea întîmpla oricărui animal – şi oricărui om. Se uită la Kate, amintindu-şi că la ultima lor întîlnire se descurcase prost. Se temuse s-o mai sune de atunci. Thomas, hotărî el, îi făcuse un bine, chiar dacă lui însuşi nu-şi făcuse.

Privind-o pe Kate, Mitch realiză cît de dezbrăcată era. Cămaşa de noapte dezvăluia, aluziv, trupul pe care-l cunoscuse cîndva atît de bine – mai bine, ca pe al său propriu. Ar fi vrut să-şi ia înapoi cuvintele, să ia înapoi o parte din viaţă.

Nu şi pe Chelsea, hotărî el. Nu regreta că o avea.

O trase pe Kate spre el, şi ea veni, fără să

protesteze. O ţinu strîns, simţindu-se caraghios, pentru că intrase în panică pentru o pisică, totuşi recunoscător, pentru că o avea pe Kate în braţe. Părul ei era moale şi mirosea a flori, şi-i mîngîia faţa, şi-i gîdila nările, cum făcuse întotdeauna. Carnea ei era caldă şi netedă, atît de netedă, sub palma lui. Faţa ei era la pieptul lui, mîinile ei erau între trupurile lor. Picioarele li se atingeau uşor, trezind în el o urmă de dorinţă, însă alte emoţii, mai puternice, îl prinseseră acum în mreje, trăgîndu-l în adîncurile lor. Nimic nu păruse, vreodată, atît de perfect. O ţinu în braţe mult timp, savurînd fiecare secundă, înainte de a vorbi:

– Te-am rănit, murmură el. Îmi pare rău.

– Nu-ţi poţi schimba viaţa, spuse ea. Aş vrea să pot spune că nu are importanţă, pentru că sîntem divorţaţi, dar nu pot. Aş vrea să pot spune că nu doare, dar doare. E lipsit de raţiune, dar asta e.

El îi mîngîie părul.

– Nu ştiu dacă pot renunţa la tine. Am încercat.

– Masa!

Tresăriră, auzind vocea mamei ei din bucătărie, apoi îşi zîmbiră trist, amintindu-şi de cîte ori, în adolescenţă, făcuseră acelaşi lucru, temîn-

du-se să nu fie prinşi, mîngîindu-se.

– la cina cu mine, spuse el, impulsiv.

Ea scutură din cap.

– Luăm micul dejun.

– Nu, mai tîrziu, săptămîna asta. Îi prinse mîna, strîngîndu-i-o uşor, simţind căldura degetelor ei. Sîmbătă. Ieşi din nou cu mine.

– Ultima noastră masă împreună a fost o trezire dură la realitate.

– Asta o să fie un început, Kate. Te rog.

Ea tăcu un lung moment, apoi oftă:

– Bine.

Răspunsul ei îl surprinse, la fel ca propria sa invitaţie. Ştia că ar fi trebuit să-şi vadă de treabă, dar nu se putea abţine. Trebuia să încerce din nou, doar ca să se convingă că greşeşte. Sau că are, în sfîrşit, dreptate.

– Masa, tati. Oh!

Mitch ridică privirea şi dădu cu ochii de fiica sa, şi lăsă mîna lui Kate. Zîmbi expresiei şocate a lui Chelsea.

– Venim acum.

Trebuie să stea de vorbă cu ea, se gîndi el, mergînd în urma lui Kate, spre bucătărie. O bătu, afectuos, pe spate pe Chelsea. Păru uimită de gest, şi Mitch nu-şi putu da seama de ce. Întot-

deauna avusese grijă să-i arate afecţiunea sa, decis să o consoleze pentru absenţa mamei ei.

În bucătărie, Thomas înghiţea carne tocată, dintr-un castron foamea lui amintind, mai degrabă, de lăcomia unui cîine,. decît de delicateţea unei pisici.

– E carne de pui, spuse Mary. Carne de pui, civilizată.

– Proviziile mele nu-s chiar aşa de groaznice, mormăi Kate.

– M-am gîndit că o să-i facă bine. Nu cade greu la stomac. Şi merită un premiu.

Mitch aprobă din cap, admiţînd, în tăcere, că atitudinea lui Mary era surprinzătoare. Nu fusese deloc atît de prietenoasă, cînd el şi Kate fuseseră căsătoriţi. Categoric, contribuise la nereuşita căsniciei. Ambele perechi de părinţi o făcuseră. Mary fusese întotdeauna amabilă cu el – dar nu încîntată. Acum era drăguţă şi, în mod ciudat, părea mulţumită. Alungă gîndul din minte.

– Probabil că o să fie bine, spuse el.

Se aşeză la masă. Pe ea se găsea iaurt şi cereale. Ridică din sprîncene.

– Bine, OK, meniul meu *este* groaznic, spuse Kate. Dar e suficient pentru tine.

– Am văzut şi mai rele, nu-i aşa, Chelsea? îi

spuse el, fiicei sale. Se pare că nu reuşesc să mă descurc cu ouăle făcute la microunde.

– Tată, tu nu reuşeşti să te descurci cu nimic, spuse Chelsea.

Cumva, vocea ei nu avea tonul de tachinare, pe care ar fi trebuit să-l aibă. Mitch hotărî să nu se gîndească la asta şi-şi începu micul dejun. Dar mintea lui era la cină.

Sîmbătă seara.

Cinci

Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, îşi spuse Kate. Realmente ar fi trebuit.

Îl privi pe Mitch, croindu-şi drum prin restaurant, către masa ei, cu Chelsea, tîrîndu-se pe urmele lui. O cuprinse sentimentul unei nenorociri iminente. O sunase în ultimul moment şi o întrebase dacă nu se pot întîlni acolo, în loc să vină să o ia de acasă. Nu-i explicase de ce. Dorea să fie „o surpriză", îi spusese.

Kate luă o înghiţitură serioasă de Scotch. Ce o apucase să fie de acord cu masa asta? Să fi fost

mîndrie? Hotărîrea de a-şi demonstra maturitatea? Impulsul de moment? Dorinţa fizică şi emoţională pentru un nou început? Femeile sînt cu mult mai vulnerabile faţă de o dragoste veche, decît faţă de una nouă, hotărî ea.

Dar ea ar fi trebuit să aibă mai multă minte, efectiv ar fi trebuit.

– Bună! spuse Mitch, trăgînd un scaun pentru fiica sa. Femeia care trebuia să stea cu Chelsea n-a apărut. Sper că nu te deranjează.

Voioşia nu reuşea să-i mascheze expresia de îngrijorare. Kate ştia că îi implora iertarea şi înţelegerea. O parte din ea, nu era dispusă să-i acorde nici una, nici alta, dar realiza că, probabil, nu prea avusese de ales. Problemele legate de îngrijirea copiilor erau un subiect mult discutat la birou. Să fie raţională. Cu orice risc.

– Nu, sigur că nu, spuse ea, politicoasă. Dar nu zîmbi. Bună, Chelsea.

– Chiar trebuia să venim la un restaurant chinezesc? întrebă Chelsea, trîntindu-se pe scaun. Urăsc mîncarea chinezească.

– Îţi place pizza chinezească. Şi supa wonton, spuse Mitch.

– Ce e pizza chinezească, Chelsea? întrebă Kate, decisă să se arate politicoasă şi interesată.

Poate că fetiţa n-o să fie îmbufnată ca de obicei, dacă făcea şi ea un efort, şi poate că scăpa şi ea de indigestia pe care o presimţea. Kate adora mîncarea chinezească şi nu avea de gînd să scape ocazia de a o savura.

Chelsea pufni dezgustată:

– N-ai mai mîncat niciodată mîncare chinezească?

– Ba da, dar n-am auzit de asta.

Kate ştia perfect ce era pizza chinezească: un aperitiv făcut dintr-o pîine rotundă, plată, umplută cu verdeţuri şi prăjită.

– E ca orice pizza, fără sos şi brînză. Mamă! Bănuiesc că, pînă la urmă, trebuie să mănînc aici, spuse Chelsea. Deschise lista de bucate, cu un suspin dramatic: Şi o să iau pizza. Nu înţeleg de ce n-am putut să mergem la McDonald.

– Pentru că aşa am spus eu, i-o tăie Mitch.

– Bine, OK, dar nu da vina pe mine, dacă nu-mi place mîncarea.

Kate îşi ascunse faţa în meniu. În clipe ca asta, nu avea regrete pentru că nu avea copii... momente ca cele de la casa supermagazinelor, cînd broscoii urlau după dulciuri... cînd copii de şase ani se plîngeau de mersul la cumpărături... acasă, cînd puştii le răspundeau părinţilor... şi, bine-

înţeles, la restaurante, cînd adolescenţii se bosumflau. În asemenea clipe, singurătatea părea ca un vis frumos.

– Ce face Thomas? întrebă Mitch, disperat.

Kate zîmbi. De la „incident", motanul reuşise să-şi facă drum afară din cuşcă, în timpul zilei. Cel puţin aşa bănuia, din moment ce-l găsea ţinîndu-se după mama ei, ca un copil oropsit, de fiecare dată cînd se întorcea de la muncă.

– E bine. Mamei mele i-a făcut plăcere să te cunoască, Chelsea.

E puţin spus, se gîndi Kate. Mama ei o bătuse la cap să-i dea *toate* detaliile.

– *Ea* e drăguţă, spuse Chelsea, arătînd clar cine *nu* e.

– Şi mie îmi place, spuse Kate.

– N-ai încotro. E mama ta.

– Pentru că e mama mea o iubesc. Dar îmi şi place. E o mare diferenţă.

Kate se îndoia că Chelsea pricepe asta acum. Peste cîţiva ani, poate.

Chelnerul veni să le ia comanda şi copilul îşi schimbă complet intenţiile.

– Ce este bibanul?

– Peşte, spuse Mitch.

– Oh! Nu prea aveţi mîncare bună aici, nu? îi

spuse Chelsea, chelnerului.

– Chelsea, murmură Mitch, în timp ce Kate îşi dori să se afle într-o groapă cu crocodili flămînzi. Prin minte îi trecu imaginea reptilelor, toate avînd trăsăturile lui Chelsea, şi refuzînd s-o mănînce.

– Păi, îmi place peştele. Asta o să iau, spuse Chelsea, închizînd meniul.

– Ăă, Chels... începu Mitch. Nu e ca la domnul Paul...

– E peşte. Ce mare lucru? Se uită la chelner: Asta vreau.

– Nu sînt sigur că...

– Mă aduci într-un loc unde nu-mi place mîncarea, îl întrerupse Chelsea, răţoindu-se, şi cînd găsesc, în sfîrşit, ceva ce-mi place, îmi spui că nu pot să comand.

– Să ia biban, hotărî Mitch. Eu iau *chow mein.*

Kate deschise gura să-i amintească că nu-i plăcea *chow mein,* apoi o închise din nou. Îşi mormăi propria comandă.

– Ugh, se strîmbă Chelsea. *Moo shu* sună cu ceva pe care-l mănîncă vaca. E scîrbos.

– Ţi-ai lăsat părul să crească, Kate, spuse Mitch, schimbînd complet subiectul.

Kate se holbă la el, fără să-i vină să creadă. Nu era în stare să vadă că fiica lui, nesigură pe ea

sau nu, avea nevoie să i se reamintească bunele maniere? Inspiră adînc, înghiţindu-şi propria remarcă, conştientă că nu era cazul s-o facă. Îşi atinse ceafa şi spuse:

– Nu, dar n-am avut timp să ajung la coafor.

– Tata nu mă lasă să-mi tund părul, anunţă Chelsea. Spune că femeile cu părul scurt arată ca Beatles-ii în mizerie.

Kate simţi cum i se cască gura la auzul îndrăznelii copilului. Mitch se înroşi la faţă.

De aici încolo, cina decurse din ce în ce mai prost, mai ales după ce sosi bibanul, cu cap şi coadă cu tot. Complotul lui Mitch, în legătură cu *chow mein,* ieşi la iveală cînd încercă să schimbe porţia cu fiica sa. Dar Chelsea nu voia nimic. Scîrţîi tot timpul mesei, ca un eretic acuzat pe nedrept şi ars pe rug.

Kate mîncă, precum o femeie ieşită dintr-un regim de slăbire, de zece ani, apoi ieşi din restaurant, înainte ca Mitch să fi terminat de plătit. Casa nu i se păruse niciodată un loc mai sigur. Thomas, tăcutul, afectuosul Thomas o întîmpină la uşă.

Îl luă în braţe şi-i strînse la piept trupul cald, frecîndu-şi obrazul de blana moale.

– Tu eşti un băiat aşa de bun. Şi ai fi în stare

să-ţi placă şi caracatiţa.

Cina fusese un dezastru complet, dar măcar învăţase o lecţie: chiar dacă ar trece de toate barierele emoţionale, pe care le ridicase în cursul anilor, o relaţie cu Mitch ar fi fost absolut imposibilă, din cauza copilului. Pur şi simplu nu se putea descurca cu Chelsea. Şi nu va putea niciodată.

Torcînd zgomotos, Thomas o lovi de cîteva ori cu capul în bărbie. Deodată se îndepărtă, îşi puse lăbuţele pe umerii ei şi o privi în ochi, cu urechile lăsate pe spate, a mirare.

– Ce încurcătură, Pisoi, şopti Kate, înghiţindu-şi nodul din gît.

– Ai venit devreme, draga mea, spuse Mary, ieşind din bucătărie. Tocmai pregăteam ceva de mîncare pentru mine şi Thomas. Cum a fost?

– OK, spuse Kate, lăsîndu-l pe Thomas din braţe.

– Mitch e drăguţ.

– Da, mamă.

– Şi Chelsea la fel.

– Da, mamă.

Deşi îşi păstră un ton neutru, minciuna îi ceru un efort mai mare, decît îi plăcea să admită. Mary nu mai spuse nimic altceva, şi Kate se simţi

uşurată, cînd mama ei se întoarse la bucătărie.

Puţin mai tîrziu, Thomas intră la locul lui în cuşcă şi Mary se duse la culcare. Kate deschise televizorul, îl închise la loc după cîteva secunde, deschise o revistă, o frunzări, răsfoi programul TV, apoi se ridică şi se învîrti prin cameră, evident neliniştită. Încercă să-şi dea seama de ce, pînă cînd realiză că se uita fix la telefon, aşteptînd să sune.

Nu sună.

– Se pare că-mi petrec timpul scuzîndu-mă pentru fiica mea.

Mitch era surprins că fusese primit de Kate, după spectacolul pe care-l dăduse Chelsea, cu o seară înainte. Dar trebuia să vină la ea. Şi, odată intrat înăuntru, tot ce putu să facă, fu să se abţină s-o ia în braţe.

Alungînd gîndul, continuă:

– Aş fi venit de aseară, dar am avut...

–Problema cu femeia, care să aibă grijă de Chelsea, completă Kate fraza, cu voce aspră.

El oftă, incapabil să se supere pentru mînia ei. Privind în sus, spre treptele pe care Mary le ur-

case la sosirea lui, spunînd că „se culcă devreme", spuse:

– Îţi închipui că n-or să aibă tupeul să facă aşa ceva în public. Sau spun ceva, şi îţi zici: OK, şi-a făcut numărul. Îţi spui că n-o să mai spună aşa ceva, pentru că ţi-ai crescut copilul să fie politicos. Dar continuă, sfidîndu-ţi încă puţin autoritatea, şi tu stai acolo, uluit că a putut face asta. Îţi închipui că o să pui pe toată lumea în situaţie proastă dacă îţi certi copilul, însă asta n-ar face decît să înrăutăţească lucrurile. Te uiţi la copil cu subînţeles, şi pricepe foarte bine, şi-ţi închipui, la fiecare abatere, că e ultima. Dar, fără să-ţi dai seama, te trezeşti că ai lîngă tine un artist al insultei. Îmi pare rău, Kate. Dacă asta te consolează în vreun fel, e pedepsită să nu iasă din casă o săptămînă.

– Mă îndoiesc că asta o face fericită, spuse Kate. A realizat ce dorea. Ne-a stricat cina.

– Nu cred că a avut intenţia să... începu Mitch.

Kate îi aruncă o privire cu subînţeles. Spre deosebire de fiica sa, Mitch o pricepu şi tăcu imediat.

– Nu ştiu ce să fac cu ea, spuse el, exasperat.

– În primul rînd, încetează să-ţi mai ceri scuze pentru ea şi fă-o să-şi asume răspunderea pro-

priilor fapte.

– Şi cum aş putea să fac asta, mai mult decît o fac acum? întrebă el.

Kate îşi încrucişă braţele la piept.

– Spune-i clar că n-o să tolerezi o asemenea purtare, că o s-o faci de rîs în faţa tuturor, dacă se mai poartă aşa. Găseşte lucrurile pe care le iubeşte cel mai mult: o emisiune la televizor, jocurile video, telefoanele cu prietenele, rămasul peste noapte la ele, orice, şi spune-i că-şi pierde unul sau mai multe privilegii pe timp de o lună, ca pedeapsă. Doar să o ţii în casă, nu e de-ajuns. Şi, în clipa cînd calcă strîmb, şi numai cu un pas, fă exact ce ai spus, şi ţine-te de cuvînt!

Mitch se holbă la ea, cu gura căscată. Ce spunea ea era logic.

– De unde ştii toate astea?

– Asta mi-au făcut părinţii mei, şi nu mi-a plăcut deloc. Dar a dat rezultate... Expresia i se schimbă: Pînă te-am cunoscut pe tine.

El o privi în ochi:

– Şi ce fac cînd întîlneşte pe cineva pentru care s-ar lăsa împuşcată?

– Nu ştiu. Părinţii mei n-au găsit nici o soluţie. Se întoarse cu spatele şi ridică din umeri: Sînt lucruri pe care copiii trebuie să le afle singuri. A,

şi n-o mai lăsa să scape cu povestea cu „biata de mine". Nu e o scuză pentru purtarea neciviilizată.

Valul de emoţie, pe care Mitch îl simţise pentru moment, fu înlocuit cu unul de furie.

– Are dreptul să fie aşa, Kate. E un copil sensibil şi mama ei a părăsit-o, ca să se ducă să trăiască la Paris, cu un francez bogat, pe care l-a întîlnit cine ştie unde. Chelsea a suferit mult şi e încă nesigură.

Kate îi aruncă o privire dură.

– Da, şi bate monedă pe tema asta, chiar dacă nici ea, nici tu nu vă daţi seama. Dacă mama ei a fost o creatură răsfăţată, nu înseamnă că şi ea trebuie să fie la fel. Sînt sigură că aseară a fost la fel de bună, ca mama ei, în materie de tehnica manipulării.

Mitch simţi cum i se lasă o ceaţă roşie pe creier, umbrind orice, în afară de nevoia de a o pedepsi pe Kate, pentru că spusese aşa ceva despre Chelsea.

– Vorbeşte gelozia din tine, Kate. Întotdeauna ai fost geloasă pe tot.

– De data asta nu. Zîmbi triumfătoare: De data asta ştiu că am dreptate. Şi în legătură cu tine am avut dreptate tot timpul. Am ştiut întotdeauna că ai vrut-o pe Alison, şi, ca dovadă, te-ai dus drept

la ea.

Ceaţa se transformă într-o furie adîncă, îndreptată mai ales împotriva lui însuşi, pentru prostia de care dăduse dovadă.

– Da, dar multă vreme după ce ne-am despărţit şi ştii asta. Am fost un prost, recunosc. Dar tot timpul cît am fost împreună nu ţi-am dat niciodată motiv să te îndoieşti de mine, Kate. Şi ştii şi asta al dracului de bine!

Cu o expresie îndurerată, Kate se întoarse cu spatele la el.

– Dar te-ai dus la ea, nu-i aşa? Şi i-ai dat ei copilul pe care mi-l promiseseşi mie.

Tristeţea ei era ca un cuţit înfipt în el. Se îndreptă către ea şi-i puse mîinile pe umeri, şoptindu-i:

– Am plătit pentru Alison, mai mult decît îţi poţi închipui. Dar cea mai mare greşeală a fost că te-am lăsat pe tine să pleci.

Vorbele lui dărîmară toate barierele atît de atent construite de ea. Încercă să şi le şteargă din minte, dar tot ce putea gîndi era că dorea să reclame ceva – chiar şi numai pentru o noapte – ceva ce pierduse cu multă vreme în urmă. Ştia că n-ar fi trebuit. Ştia că greşeşte. Şi-o spusese de un milion de ori, de cînd îl reîntîlnise.

Şi nu conta nici un pic.

Se răsuci în braţele lui şi-i atrase gura spre a ei. Îl simţi, încordîndu-se de uimire, apoi răspunzîndu-i, strîngînd-o în braţe, mîngîind-o pe spate, de parcă ar fi vrut să se asigure că e acolo. Gurile li se lipiră, limbile li se încolăciră, mai întîi, ca într-o dezlănţuire de emoţii, apoi înfometate de atingerea familiară. Mitch nu ştia ce o făcuse pe Kate să-l sărute. Trupul lui insista să nu se oprească pentru a afla, dar o zonă a minţii lui, care încă mai funcţiona, îi ceru să stea pe loc, s-o întrebe.

– Kate. Fără chef, se îndepărtă de ea, ţinînd-o de umeri. Kate... Ce...?

Ea deschise ochii şi în ei văzu lucirea pasiunii şi dorinţei.

– Nu te opri, Mitch. Am nevoie de asta, am nevoie de tine. E atîta vreme de cînd...

– De cînd ce? insistă el.

– De cînd nu m-am simţit cum mă simţeam cu tine, şopti ea.

Fu cuprins de mîndrie şi de satisfacţie, auzind-o. Nici el nu întîlnise vreo femeie, care să-l facă să se simtă, aşa cum se simţise cu Kate.

– O, Kate. O luă din nou în braţe. Şi mie mi-a fost dor de tine. Chiar fără să ştiu.

– Te rog, Mitch. Îl apucă de braţe, dîndu-şi

capul pe spate, ca să-i sărute gîtul. Iubeşte-mă. Ca înainte.

Inima lui Mitch îşi îndesi bătăile la auzul vorbelor ei şoptite, la auzul irezistibilei chemări. Partea raţională din el ştia că trebuia s-o ia mai încet, dar acea parte raţională nu avea nici o şansă împotriva valului de pasiune care îl cuprinse, cînd Kate îşi undui trupul lîngă al lui.

– Mama ta... spuse el, trăgîndu-i bluza peste cap.

– N-o să coboare, murmură Kate, descheindu-i cămaşa. Ridică capul şi-i zîmbi amuzată: O să fie ca pe vremuri.

Ceva din vorbele ei îl deranja, dar, imediat, ea se apucă să-i tragă fermoarul jeanşilor şi creierul încetă să-i mai funcţioneze. Ultimele haine îşi găsiră locul pe podea, iar el şi Kate se prăbuşiră pe canapea. O privi. Pielea ei era la fel de catifelată cum şi-o amintea, trupul la fel de frumos. Dar erau unele mici schimbări. O cicatrice uşoară, de la o operaţie de apendicită, pe care o mîngîie cu un deget. Sînii îi erau mai plini, cu sfîrcurile uşor mai închise la culoare. Încîntat, se aplecă şi le mîngîie cu limba, simţind cum se întăresc la atingere.

Kate se agăţă de el, trupul ei strigîndu-şi

dorinţa. Această ultimă oară avea s-o ucidă, ştia asta – şi nu-i păsa. Îl dorea atît de tare, încît nu conta ce avea să se întîmple după. Palmele ei alunecară, încet, în jos, pe pieptul lui. Îşi continuară drumul mai departe, mîngîindu-l, pînă îl auzi cum îşi ţine răsuflarea. Întotdeauna făcea aşa în clipa cînd atingerea devenea atît de intimă. Mîinile lui îi înapoiară mîngîierea, găsindu-i faldurile înrourate ale pielii, ducînd-o dincolo de raţiune, cu atingerea lui. Kate i se deschise pe de-a-ntregul, iar el plonjă în ea.

Se mişcară împreună, în contratimp, încet, simţind din nou bucuria de a fi o singură fiinţă. Se întoarseră pe o parte, ca să se privească, într-un fel în care ştiau că le făcea la fel de multă plăcere amîndurora. Mişcările atît de familiare cîndva, o făcură pe Kate să simtă o adîncă sfîşiere, dar uită de asta, cînd ritmul începu să crească, pînă cînd nu se mai putură controla. Kate îşi ascunse faţa în umărul lui, înăbuşindu-şi strigătele, în timp ce valuri de întuneric o cuprindeau, trăgînd-o în adîncuri, înecînd-o în vîrtejul lor ameţitor. Mitch gemu uşor, apoi se pierdu în ea pentru o ultimă dată, ţinînd-o strîns, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Kate reveni încet la realitate. Trase aer adînc în

piept... şi îşi eliberă dragostea din cuşca în care o ţinuse atîţia ani. Îşi înghiţi lacrimile, pe care le simţea gata să izbucnească, ştiind că era un sfîrşit, nu un început. Pentru că, indiferent de ce simţea ea pentru Mitch, indiferent de magia pe care o creau, cînd erau unul în braţele altuia, nu putea risca din nou să-şi împartă viaţa cu el. Nu era sigură că putea supravieţui, dacă totul se sfîrşea din nou, în durere şi mînie.

Deodată, îl auzi chicotind:

– Ai avut dreptate – chiar este ca pe vremuri. Mama ta e sus şi noi sîntem pe şofa, dezbrăcaţi. De cîte ori s-a întîmplat asta, cînd eram prieteni?

Kate nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Nu cred că vrem să ştim.

El o sărută pe frunte.

– A devenit mai bine, cu timpul.

Kate îşi trase piciorul de sub el.

– Şi mai pervers. Din păcate, nu cred că prin asta vreau să spun aventuros.

– Hei, nu sîntem chiar atît de bătrîni. Se lipi de ea, din nou gata: Mi-ai lipsit atît de mult. Sînt lucruri care nu se schimbă niciodată, Kate.

Ea ştia că se referea la mai mult decît la sex, dar nu reuşi să-şi regăsească vocea pentru a nega. O sărută, tandru, blînd şi cu atîta emoţie,

încît nu mai vru să nege nimic.

Kate nu putea schimba trecutul, iar prezentul era prea greu pentru amîndoi. Dacă reîncepeau o relaţie, aveau să dea greş din nou; ştia asta prea bine. Dar îşi asigurase o ultimă amintire şi, cu aceeaşi lovitură, ştersese şi amintirea lui Alison.

Îl trase lîngă ea, pentru ultima oară.

Îi privea cu uluire pe oameni. Era evident că-şi provocau unul altuia plăcere, dar în ce mod ciudat! Categoric, nu putea fi satisfăcător, nu într-o asemenea poziţie. Nu le spusese oare nimeni asta?

Ei, mă rog, îşi zise el. Oamenii sînt creaturi straniii şi caraghioase, aşa că nu e de mirare că nu sînt în stare nici măcar să se împerecheze cum trebuie.

Oricum, asta avea să le rezolve toate problemele. După împerechere, aveau să vină puii şi ea o să fie din nou fericită. Thomas bănuia că masculul nu avea s-o părăsească. Nu părea să fie în obiceiul oamenilor să facă aşa. Ce păcat că, în privinţa asta, oamenii sînt ca păsările.

Brusc plictisit de bufoneriile lor, se lungi pe fotoliul moale din living, mulţumit că nu fusese

încă băgat în cuşcă. Cîştigase oarecare libertăţi, de cînd venise femeia bătrînă, dar noaptea trebuia să intre întotdeauna în cuşcă.

Numai această mică problemă mai rămînea de rezolvat, şi viaţa avea să fie cu adevărat frumoasă.

Thomas închise ochii şi adormi.

Luni dimineaţă, Mitch îşi zîmbi în oglinda de la baie. Nu apucase să doarmă decît patru ore, şi muncise şi peste program la cabinet, dar nu se simţise niciodată mai bine. Noaptea trecută fusese fantastic. Atracţia faţă de Kate era la fel de formidabilă, ca întotdeauna. Mai puternică, chiar, pentru că amîndoi erau mai maturi şi mai conştienţi de ceea ce pierduseră în anii care trecuseră. Dar lăsaseră trecutul în urmă şi o luaseră de la capăt. Asta era partea importantă.

Încă mai aveau o mulţime de probleme de rezolvat. De exemplu, Chelsea. Îi mai pieri din buna dispoziţie, gîndindu-se la reacţia fiicei sale. Dar era un copil bun şi avea să înţeleagă... dacă el aborda problema în felul potrivit. Tot ce avea de făcut, era să-şi dea seama care era felul potrivit. Dar avea timp pentru asta.

Aruncă cu apă pe faţă şi se şterse, apoi se duse la telefon. Toată ziua aşteptase s-o poată suna pe Kate, dorindu-şi un moment de linişte. Fără cîini, care să mîrîie, pisici, care să miorlăie, colegi agitaţi, telefoane, care să sune, fără copil, care să-şi facă temele. Era acasă şi Chelsea era în pat. Nu-l putea întrerupe nimeni.

Spre satisfacţia lui, la telefon răspunse Kate.

– Bună, spuse el, cald. Mi-a fost dor de tine azi.

– Bună, răspunse ea, cu voce tensionată.

Mitch clipi uimit, apoi realiză că mama ei era, probabil, în cameră.

– E mama ta acolo, nu?

– Nu, s-a dus în vizită la nişte prieteni.

– Oh! Încercă din nou, de data asta cu o glumă. Ar fi fost interesant de văzut ce am fi făcut, dacă s-ar fi dus aseară în vizită.

– Mitch, aseară n-a fost... aseară a fost doar aseară. Nu cred că trebuie să ne mai vedem.

Mitch simţi că se scufundă. Nu trebuia să fie aşa.

Nu trebuia deloc să fie aşa.

Șase

– Nu se poate să vorbeşti serios! Nu după ce s-a întîmplat aseară!

Furia lui Mitch se simţea clar în voce. Kate clipi din ochi, apoi se forţă să continue. Se temuse de conversaţia asta, dar ştia că trebuie s-o facă.

– Mitch, te rog. Între noi erau o mulţime de sentimente nerezolvate, care au ieşit la iveală aseară... dar gîndeşte-te. Nu ştiu dacă putem să trecem cu buretele peste trecut. Şi e vorba de mai mult, decît tu şi eu. Ai o fiică, şi nu mă place deloc. Pentru noi, nu există viitor.

Erau cele mai cumplite vorbe, pe care trebuise să le spună vreodată, dar le spuse. Închise ochii, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

– Nu poţi face asta. Acum avem o şansă, spuse Mitch. Chelsea o să înţeleagă...

Kate deschise ochii şi spuse:

– Mitch, dar dacă nu înţelege? Şi nu sînt sigură că vreau să devin mama vitregă şi rea. Sînt o femeie singură şi n-am avut niciodată copii. Mă îndoiesc că mă pot descurca cu o familie de-a gata...

– Mai ales, cînd am întemeiat-o cu altcineva, spuse Mitch, cu evidentă amărăciune.

Kate îşi înghiţi nodul din gît.

– Nu ştiu dacă asta e, într-adevăr, problema. Dar nici nu sînt sigură că nu e. Ştiu doar că nu părem a avea un viitor acum, mai mult decît aveam prima oară.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Mai ales, după seara de ieri...

– De ce oare bărbaţii cred, întotdeauna, că sexul rezolvă totul? întrebă ea, lăsînd frîu liber propriei amărăciuni. Sexul nu rezolvă *nimic.* Nu face decît să înrăutăţească lucrurile. Aşa cum s-a întîmplat acum.

– Asta simţi tu? Faptul că am făcut dragoste a

înrăutăţit lucrurile?

Kate tăcu o clipă, apoi şopti:

– Nu. Am crezut că mi-ai ieşit din viaţă. Acum ştiu că nu-i aşa.

– Atunci de ce nu vrei să încerci?

– Pentru că ştiu că nu pot face faţă, spuse disperată, ştiind că trebuia să-l facă să-i accepte vorbele. Ştiu că nu pot fi sigură că n-o să revin la ceea ce am fost. Am văzut deja semne că o să redevin aceeaşi persoană. Nu are rost, aşa că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să nu reiau relaţia cu tine.

Închise telefonul, fără să-i aştepte răspunsul, fără să vrea să mai discute. Era îngrozită că ar putea pierde.

Îşi lăsă capul pe pernă, cu lacrimile curgîndu-i din ochi. Thomas îi sări în braţe şi o lovi cu capul în bărbie, ca să-i atragă atenţia. Kate nu făcu decît să ridice mîna şi să-l mîngîie de cîteva ori, apoi îşi lăsă palma să se odihnească în blana moale. Motanul se cuibări în poala ei, frecîndu-şi capul de pieptul ei, de parcă ar fi vrut să o consoleze.

Cînd mama ei intră în cameră, puţin mai tîrziu, îi găsi pe amîndoi în aceeaşi poziţie, pe canapea. Kate deschise ochii obosiţi. Mary îi aruncă o privire şi ridică din sprîncene.

– Arăţi ca dracu', spuse ea. Ai vorbit cu Mitch?

Kate reuşi să zîmbească stins:

– Se vede, nu?

– Se vede. Mama ei îi zîmbi încurajator: Fetiţa aia a lui, nu ştie nimic despre tine şi Mitch, nu?

– Mă îndoiesc că Mitch i-a spus ceva, iar eu, sigur, nu i-am spus. Ce rost ar avea?

Mama ei se mulţumi s-o privească lung.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

– Haide, mamă. Mitch şi cu mine am terminat-o de mult.

– Nu mai spun nimic de data asta, anunţă Mary, plecînd spre bucătărie.

– Data trecută ai spus, strigă Kate, după ea. O grămadă.

– Şi m-am învăţat minte! Mary se opri şi se uită la ea: Sarcasmul nu te prinde. Şi, în plus, nu eşti destul de mare, ca să nu iei o bătaie.

Kate reuşi să rîdă:

– N-ai făcut asta niciodată, mamă. N-ai făcut decît să-mi tai porţia de televizor, pentru că am avut gura prea mare.

– OK, n-ai voie să te uiţi la Arsenio, timp de o săptămînă. Expresia mamei ei se îndulci: Te rog, nu-ţi strica viaţa din nou, Kate.

– Încerc, spuse Kate. Încerc.

Thomas miorlăi a protest, apoi adormi din nou.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat să te întîlneşti cu mine.

Vorbele lui Mary Perry erau prieteneşti, dar Mitch ştia că întrevederea nu era la fel. Era aşezat faţă în faţă cu ea, în holul micului hotel. Categoric, Mary avusese o contribuţie serioasă la nereuşita căsătoriei lui; se întreba ce avea de gînd de data asta.

– O să fiu foarte directă, spuse ea, după ce sosiră băuturile comandate. Ce intenţii ai cu fiica mea?

– Nu ştiu, spuse el, cinstit. Tot ce ştiu, e că nu mi-o pot scoate din minte.

– Bănuiesc că nici ea. Mary ridică din umeri şi luă o înghiţitură de Marguerita. Am contribuit la dezastru data trecută, şi probabil că acum fac acelaşi lucru. Dar simt că trebuie să fac ceva, ca să îndrept lucrurile. Dacă vrei răzbunare, atunci răzbună-te pe mine şi pe Joe, şi pe părinţii tăi, nu pe Kate. Dacă o vrei înapoi, atunci ai grijă să fie ceva permanent. Cu alte cuvinte, nu te juca

cu ea.

Mitch se înecă cu băutura. Mary era mai aproape de adevăr decît putea să-şi închipuie.

– N-o s-o fac, se bîlbîi el, încercînd să-şi recapete răsuflarea.

– Nu ştiu cum o s-o faci, spuse Mary, voioasă. Amîndoi aveţi mult mai multe în defavoarea voastră, decît aveaţi prima oară. Dar, dacă reuşiţi, dragostea voastră va fi mai puternică. Sînt sigură că o să găseşti ceva ca s-o convingi.

– Ceva, repetă el, nu prea sigur.

Mary dădu din cap.

– Mă rog, oricum, eu plec înapoi acasă mîine. Joe probabil că nu mai are nici o cămaşă curată şi nici măcar nu-i trece prin minte că ar putea să le spele la magazinul lui.

– Transmite-i salutările mele, spuse Mitch politicos.

Fostul lui socru nu era persoana lui favorită... dar, în definitiv, nici proprii lui părinţi nu erau.

– O să-i transmit. Mary se uită la el o clipă: Şi mai bănuiesc că data viitoare o să vreţi să folosiţi dormitorul, şi pentru asta nu aveţi nevoie de o fostă soacră în preajmă, drept pentru care plec. Năzbîtiile voastre de adolescenţi mi-au ajuns acum 15 ani. Amîndoi sînteţi prea mari pentru ele

acum.

Mitch se înecă din nou cu băutura.

– Fir-ar să fie, Mary, se răsti el, cu gîtul ars de alcool. Nu poţi măcar să aştepţi să înghit, ca să arunci bomba?

Mary rîse:

– Şi să pierd toată distracţia? În nici un caz. În plus, ştiu ce înseamnă expresia aia senină şi visătoare, de pe faţa lui Kate. Tatăl ei mi-o întipărea destul de des pe faţă, în vremurile cînd eram prieteni. Îşi înghiţi ultima picătură de băutură şi se ridică. Ţine minte ce ţi-am spus, Mitch. Dacă nu eşti serios şi o faci să sufere, te înjunghii cu mîna mea. Nu glumesc. Sînt bătrînă şi închisoarea mă atrage ca un azil al naibii de ieftin.

Mitch îi zîmbi, mai recunoscător decît putea ea bănui. Avea 32 de ani şi obţinuse, în fine, *aprobarea soacrei.*

Acum, toată şmecheria era cum s-o obţină pe a fostei soţii.

– Tot ce sugerez e o ieşire plăcută şi platonică pentru duminică, spuse Mitch. Aş vrea să fim prieteni.

Kate îşi dori să nu fi răspuns la telefon. Nu mai avea nici măcar scuza vizitei mamei ei; Mary plecase către Carolina la fel de brusc, cum venise. Şi acum, uite-l pe fostul ei soţ, cerîndu-i să fie „prieteni". De undeva, de sub furia ei, încerca să iasă la suprafaţă o durere. O îndepărtă.

– Mitch, am mai discutat asta, începu ea.

– Uite ce-i Kate, ne cunoaştem de cînd eram în şcoala primară. Am mai fost odată prieteni şi ne-am distrat bine împreună. Nu cer decît să încercăm să găsim un teren comun. Cred că ar fi un semn de maturitate, dacă am reuşi să fim prieteni.

O, ce bine se pricepe, se gîndi Kate. O prindea în capcana propriei mîndrii, aruncîndu-i provocarea de a se comporta cu maturitate.

– Cred că sîntem prea... nepregătiţi, ocoli ea răspunsul.

– Bine. Te iau la şapte şi jumătate, duminică dimineaţă. Poartă ceva comod. E un concurs canin.

– Nu vreau să...

Nu reuşi să termine propoziţia. Mitch închisese.

Kate trînti receptorul.

– Fir-ar să fie!

Cum putea să-i facă aşa ceva? Cum putea să fie atît de degajat, după ce făcuseră dragoste? Auzi, prieteni! Kate se burzului. Glumea! Cînd ţi

se cere să devii „doar prieteni", asta înseamnă sărutul morţii pentru orice relaţie. Erau ultimele cuvinte pe care dorea să le audă de la Mitch.

Mai mult, nu era mulţumită să fie prieteni, care nu se văd niciodată. Voia să fie cu adevărat prieteni.

Nu putea, se gîndi ea, încercînd să ţină în frîu brusca izbucnire de emoţie. Nu avea de gînd să se ducă la nici un afurisit de concurs canin, cu „prietenul" ei Mitch. N-avea decît să bată în uşa ei pînă o rupea, că tot n-avea să se răzgîndească. De fapt, nici n-o să fie acasă duminică.

Thomas mîrîi la ea cînd se ridică agitată. Se întoarse şi-l privi încruntată. Motanul îi întoarse o privire fixă, de parcă ar fi ştiut exact ce era în mintea ei. Apoi, mîrîi din nou.

Kate realiză că era cît pe ce să se poarte ca o şcolăriţă şi să se ascundă de marele şi răul fost soţ. În clipa aceea, ar fi arătat exact ce simţea. Dacă el voia să fie prieteni, avea să se arate şi ea la înălţimea situaţiei. Îl mîngîie pe Thomas pe cap, mulţumindu-i pentru „sfat".

Kate îşi înăbuşi un geamăt cînd văzu maşina lui Mitch. Chelsea era aşezată pe locul din spate.

Oare ce o făcea să creadă că ieşirea avea toate şansele să devină al treilea război mondial?

Se grăbea să tragă concluzii, îşi spuse. Probabil că Chelsea avea să rămînă la cineva, care să aibă grijă de ea. Altfel, Mitch i-ar fi spus că vine şi ea. Oare? Ieşi din casă şi-l întîmpină pe Mitch, reuşind să zîmbească politicos.

– Bună, Mitch. Ce zi frumoasă pentru un concurs.

– Aşa e.

O luă de braţ. Kate făcu tot ce putu ca să ignore căldura, pe care o emitea mîna lui, inspirînd adînc şi alungînd senzaţia. Lecţiile de yoga, luate de mult, îşi demonstrau utilitatea. Din păcate, nici o inspiraţie, oricît de adîncă, nu putea alunga dezamăgirea, pentru că nu o sărutase.

– Kate, spuse el, a intervenit ceva...

– O, ce păcat, îl întrerupse ea, uşurată. Nu-i nimic, altă dată...

– Nu, spuse el, conducînd-o la maşină. Mergem. Numai că Jim, unul dintre parteneri, trebuia să fie veterinarul de serviciu la concurs, dar are gripă, aşa că trebuie să preiau eu sarcina. Nu trebuie decît să declar cîinii apţi, sau să-i descalific pe cei care nu sînt, şi să dau primul-ajutor, în caz de accidente. Îmi pare rău.

– E în regulă, spuse ea, mărinimoasă.

Asta înseamnă că n-o să fie ea centrul atenţiei lui. Numai faptul că era cu el acum şi ajungea, ca să-i treacă prin minte gînduri perverse. Cum ar fi dorinţa de a i se arunca în braţe şi de a-l săruta.

– Sînt încurcat în ceea ce o priveşte pe Chelsea, adăugă el. S-ar putea să trebuiască să ai grijă de ea...

– Poftim? întrebă Kate, oprindu-se în loc.

– Nu am de ales, spuse el, cu ochi care cerşeau înţelegere. Or să fie momente cînd o să fiu ocupat cu concursul. Asta o să vă dea ocazia să vă cunoaşteţi mai bine.

– Mitch... începu Kate, enervată de înşelătoria lui.

– O să se poarte cît se poate de bine, promit. Nu-i arăta că nu-ţi face plăcere. Nu e cinstit faţă de ea, şi nu ţi-aş cere asta, dacă aş avea alternativă. Ce pot să fac?

– Nu cred că vrei să afli răspunsul meu la asta, mormăi Kate.

Îşi eliberă braţul şi porni din nou spre maşină. Acum înţelegea de ce femeile cu copii şi necăsătorite, de la birou, se plîngeau de dificultatea de a avea relaţii cu un bărbat. Asta nici măcar nu era o întîlnire, şi totuşi se temea că prezenţa unui

copil avea să transforme ziua, într-un dezastru.

Iritată în egală măsură de faptul că Mitch o pusese într-o asemenea situaţie şi de însuşi faptul că era iritată, urcă în maşină şi se întoarse către Chelsea, forţîndu-se să zîmbească:

– De-abia aştept concursul, tu nu?

Chelsea încuviinţă din cap, cu ochii mari.

Şi cu asta porniră.

– Are ochii împăienjeniţi, doar pentru că ceilalţi cîini au ţinut-o trează toată noaptea, pretindea proprietarul căţelei, înfipt în faţa lui Mitch. Asta-i tot. E ridicol să spui că e bolnavă.

– Nici un cui nu e bătut ca lumea! exclamă altul, venind din dreapta lui Mitch. Dau în judecată Asociaţia Chinologică, pentru neglijenţă! Cum pot să lase cuiele aşa, fără să pună măcar o bandă adezivă peste ele!

– Începe concursul, spuse altul, repezindu-se la Mitch din stînga, şi avem nevoie de scutiri pentru cîini! Acum!

Mitch se retrase către peretele cortului, în timp ce tot mai mulţi oameni se înghesuiau în jurul lui, fiecare cerînd cîte ceva. Se aşteptase să fie o zi

uşoară, dar nu era acolo de nici zece minute şi toate problemele se spărgeau în capul lui.

– Tată, poţi să-mi dai nişte bani pentru mîncare şi sirop? întrebă Chelsea.

– Am eu grijă de asta, spuse Kate, privind la toţi cîinii şi crescătorii.

– Mulţumesc, spuse Mitch, recunoscător.

Ziua mergea deja rău şi ar fi vrut să se scuze faţă de ea. Ideea cu prietenia era cea mai rea dintre ideile lui, recunoscu în sinea sa. Crezuse că dacă menţine relaţia pe plan platonic, Kate avea să se relaxeze şi ei doi ar fi putut să ajungă să se cunoască din nou, fără alte probleme, iar Chelsea ar fi putut fi atrasă cu uşurinţă către Kate.

Uitîndu-se însă la Kate, la jeanşii ei mulaţi şi la bluza uşoară de bumbac verde, care îi scotea perfect în relief sînii, Mitch decise că trebuia să fie nebun, cînd se gîndise că ei doi puteau fi „doar prieteni". Kate fusese soţia lui şi mai erau încă, în foarte multe privinţe, căsătoriţi. Iar prietenia platonică nu avea nimic de-a face cu asta.

Dar ar fi trebuit să-i spună dinainte că venea şi Chelsea. O păcălise, dar numai pentru că dorise ca Chelsea să mai aibă o şansă în faţa lui Kate. Avusese intenţia să petreacă toţi trei o zi plăcută, relaxantă, în care să se cunoască mai bine.

Evident, nu era cea mai bună mişcare, pe care o putea face.

– OK, strigă către proprietarii de cîini, arătînd către stînga. Toţi cei care au nevoie de scutiri pentru cîini să treacă în partea asta. O să am grijă să căpătaţi hîrtiile, ca să nu fiţi scoşi din circuitul de concursuri, pentru tot anul. Lăsaţi-i pe cei care intră primii în concurs să treacă în faţă, vă rog. Cei cu alte probleme, treceţi în dreapta. Mă ocup de voi în cîteva minute. Kate, Chelsea, am nevoie de ajutor.

Proprietarii mormăiră, dar se conformară. Mitch îşi deschise trusa medicală, scoase stetoscopul, termometrul şi feşele, apoi se întoarse către primul pacient, un dog german. În spatele lui erau mulţi alţii. Grozav, îşi spuse el.

– OK, Kate, pune-l în chingi şi ţine-l nemişcat. Chelsea, iubito, mă tem că tu o să trebuiască să le ţii coada sus. Proprietarul să ţină capul. Aşa băiete, ce băiat bun...

Echipa sa îi aruncă priviri neîncrezătoare, dar execută ordinele. Nici chiar Chelsea nu protestă, ci doar strîmbă din nas. Dogul acceptă termometrul fără probleme.

Mitch reuşi să treacă de primul val de solicitări, tot timpul conştient de prezenţa lui Kate alături de

el. Kate reuşise să prindă repede mişcările, şi chiar îl tachina din cînd în cînd. Chelsea elibera fiecare cîine, cu o mîngîiere de încurajare. Ce plăcut e, se gîndi el, să fie toţi trei alături, în felul ăsta. De parcă ar fi fost o fami...

– Doctor Jones! Doctor Jones! O femeie se repezi în cort, ţinînd în braţe un caniş mic, gri. Unul dintre bichonii masculi a prins-o pe Candy în cortul de prezentare. A sărit peste toată lumea şi a muşcat oameni, şi nu i-am putut despărţi! Şi tocmai se împerechease cu campionul Ray-Jo's White Peppermint! Sînt distrusă! Sînt, pur şi simplu, distrusă! Ce poţi face?

– Noi demisionăm, anunţă Kate.

O luă pe Chelsea de braţ şi o trase către intrarea cortului.

– Aşteaptă! strigă Mitch, în timp ce mai mulţi cîini şi oameni intrau în cort, cu noi probleme pentru el.

Chelsea rîse:

– Ai tăi sînt, tată.

Mitch gemu. Nu avea nici o şansă să scape, în ritmul ăsta.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse Kate, făcîndu-i semn cu mîna.

– Pa, tati, ciripi şi Chelsea.

Mitch privi neajutorat cum cele două femei din viaţa lui, pleacă împreună în lume.

– O, nu! A ratat-o, murmură Chelsea, urmărind dalmaţianul, care sărise superb peste ştachetă, dar ratase complet haltera de plastic, de dincolo de ea. Cîinele privea în jur cu uimire, ştiind că trebuia să aducă ceva, dar complet incapabil să-şi dea seama ce anume.

– Îţi vine să ceri reluarea, nu-i aşa? comentă Kate, cuprinsă de regret şi pentru cîine, şi pentru stăpîn.

Chelsea zîmbi şi dădu din cap.

– Da, aşa ceva.

– Nu vrei să ne mai plimbăm puţin? Nu ştiu dacă mai pot să suport alte rateuri.

– Nici eu.

Amîndouă se plimbară pe lîngă diversele ringuri de arbitraj, admirînd cîinii care erau plimbaţi de stăpîni şi apreciaţi de arbitri. Un cort imens, în centrul zonei de concurs, asigura umbra pentru cei care aşteptau să fie arbitraţi. Perimetrul de concurs era înconjurat cu chioşcuri care făceau reclamă la absolut tot ce avea legătură cu ani-

malele de casă. Ceva mai încolo, erau corturile unde cîinilor li se făcea toaleta. Dar scena era dominată de cîini; peste tot, de toate formele şi dimensiunile.

Spectacolul era atît de fascinant, încît Kate se trezi urmărind diverşii cîini şi stăpîni, care foloseau ocazia unei pauze, pentru a se uita la competitori. Pe lîngă ele trecură un barzoi şi stăpînul lui, cu o expresie de „dur" pe faţă. Şi ăsta era doar cîinele. Proprietarul era şi mai infatuat. Kate se uită la Chelsea şi amîndouă izbucniră în rîs.

– Nu ştiu cine e mai snob, spuse Chelsea. Cîinele sau stăpînul.

– Cîinele, spuse Kate. Şi le apucă din nou rîsul.

Kate era încîntată că Chelsea se plimbase de la un ring la altul, fără să se plîngă măcar o singură dată. De fapt, părea chiar să se simtă bine.

– Putem să căutăm ceva de mîncare? întrebă Chelsea. Mor de foame.

Kate se uită la ceas. Era prea devreme pentru prînz, dar copiii trebuiau hrăniţi la ore fixe.

– Sigur.

După ce-şi luară de mîncare de la o tonetă, se aşezară sub un copac, să mănînce. Deşi Kate nu era într-o dispoziţie tocmai amicală faţă de Mitch,

din cauza păcălelii pe care i-o trăsese, trebuia să admită că fetiţa se străduia foarte tare să fie plăcută. Sau, cel puţin, nu se străduia să fie neplăcută, ceea ce era extrem de drăguţ. Se simţea bine cu Chelsea, chiar se simţea bine. Mitch promisese că fiica lui o să fie cuminte şi Kate se întrebă cu ce pedeapsă îngrozitoare o amenin-ţase. Categoric, nu una foarte severă.

– Nu l-am văzut nicăieri pe tatăl tău, tu l-ai văzut? întrebă Kate, uitîndu-se în jur, în timp ce mînca.

– Nu. Chelsea zîmbi, cu un zîmbet care semăna exact cu al tatălui ei: Probabil că are un milion de dogi germani cărora trebuie să le ia temperatura.

Kate chicoti.

– Şi noi nu sîntem lîngă el să-l ajutăm. Mare păcat.

Amîndouă rîseră.

După cîteva minute de tăcere prietenoasă, Chelsea întrebă:

– Cum l-ai cunoscut pe tata?

Kate se înecă. Îşi simţea ochii ieşiţi din orbite de şoc la auzul devastatoarei întrebări. Atentă, îşi mestecă şi înghiţi restul de sandviş, în timp ce creierul ei căuta ceva de spus. Apoi, realiză că

Chelsea nu merita o platitudine oarecare. Merita să audă adevărul.

Kate zîmbi şi o privi direct în ochi, spunînd:

– Probabil o să ţi se pară greu de crezut, dar tatăl tău şi cu mine am fost căsătoriţi cîndva, cu multă, multă vreme în urmă.

Chelsea căscă gura... şi rămase cu ea căscată.

– Ştiu că nu te aşteptai la asta, spuse Kate, bătînd-o încurajator pe braţ. Am fost prieteni aproape tot liceul şi ne-am căsătorit în timpul facultăţii. Eram prea tineri şi a fost un dezastru. Ştiu că tu simţi că sînt o ameninţare şi că te temi să nu ţi-l iau pe tatăl tău, dar nu-i aşa. Te iubeşte. Relaţia noastră s-a terminat de mult şi acum sîntem doar prieteni.

Cuvîntul încă o mai durea, dar era mîndră de ea însăşi, pentru că fusese în stare să-l spună.

Pe faţa lui Chelsea se perindau zeci de expresii, în timp ce se lupta cu veştile, şi copilul părea că vrea să vorbească, dar nu-şi găsea vocea. Kate se simţi prost.

– Poate că n-ar fi trebuit să-ţi spun, continuă ea, îngrijorată că şocul depăşise necesitatea de a-i spune adevărul. Numai că... nu ştiu, nu mi se pare cinstit să nu ştii. Dacă vrei să pleci şi să-ţi

aduni gîndurile, am să înţeleg. Tot ce-ţi cer e să nu pleci de pe teren. Nu e drept să-l îngrijorezi pe tatăl tău, pentru că eu ţi-am spus ceva neplăcut.

– Ai... ai fost căsătorită cu tata? reuşi Chelsea să spună, în final.

Kate dădu din cap.

– Ai fi... ai fi putut să-mi fii mamă.

Chelsea arăta de parcă ideea ar fi lovit-o, ca un ciocan. Kate continuă să zîmbească.

– Năucitor, nu-i aşa?

Chelsea dădu din cap, apoi muşcă din sandviş. În cele din urmă, întrebă:

– De ce nu mi-a spus tata?

Kate ridică din umeri.

– Probabil că şi-a spus că nu are rost, pentru că pentru el era o poveste veche. Şi nu mai e nimic între noi doi acum.

Alte cuvinte care o răneau. Kate trase aer adînc în piept, ca să se liniştească, ştiind că nu spunea decît adevărul. Adăugă:

– Dar m-ai întrebat şi mi s-a părut mai bine să-ţi spun adevărul decît o minciună. Nu te-ai fi simţit mai rău dacă ai fi aflat mai tîrziu, aşa, ca şi cum eu, sau tatăl tău, n-am fi avut încredere în tine?

– Bănuiesc că da.

Chelsea nu mai spuse nimic, dar nici n-o luă la fugă, urlînd. Îşi terminară prînzul într-o tăcere, care nu mai era la fel de prietenoasă ca înainte, dar nici încordată. Privind-o cu coada ochiului, Kate trebui să admită că nu vedea în ea nici o urmă din mama copilului. Chelsea suporta momentul cu o bunăvoinţă şi o maturitate, care îi depăşeau vîrsta. Inima lui Kate se umplu de mîndrie pentru copil.

– Vrei să vedem ringul pentru cockeri, acum? o întrebă, cînd îşi terminară sandvişurile.

– OK.

Chelsea reuşi să zîmbească.

Se îndreptară către ring, unde, în cele din urmă, le găsi şi Mitch.

– Bună, spuse el, nesigur, privind de la una la alta.

Kate încercă să ignore semnalul de recunoaştere care trecu prin ea. Imagini ale nopţii lor de dragoste îi invadară mintea şi simţurile, puternice şi ameţitoare. Se luptă să controleze semnele vîrtejului, pe care Mitch îl dezlănţuia în ea. Pentru binele ei, trebuia să creadă că ce-i spusese lui Chelsea era adevărat.

– Bună, răspunse ea. Cum a fost?

– Interminabil. El zîmbi amărît: Îmi pare rău. Cu

voi e totul în regulă?

Chelsea încuviinţă din cap.

– A fost bine. Trebuie să mă duc la toaletă.

Mitch clipi. Kate mimă un zîmbet.

– OK, spuse el. Toaletele sînt acolo.

„Toaletele" erau cabine portabile, cu cozi nesfîrşite de oameni care aşteptau să le folosească. Chelsea strîmbă din nas, dar se aşează la rînd. Mitch şi Kate i se alăturară. Cînd îi veni rîndul, Chelsea intră într-una – şi ieşi imediat, albă la faţă.

– Te simţi bine? întrebă Kate.

– Nu pot, spuse Chelsea, pălind vizibil. E groaznic.

Kate intră şi ea – şi ieşi imediat.

– Ce-i? întrebă Mitch. Ce s-a întîmplat?

– Dă-mi cheile de la maşină, ceru Kate, întinzînd mîna.

– De ce? întrebă el. Hei, astea sînt curate. Gîndeşte-te la cîmp, sau la pădure. Gîndeşte-te la...

– Dă-mi odată nenorocitele alea de chei!

Mitch pescui cheile din buzunar, spunînd:

– Cred că faceţi prea mult caz. Nu sînt decît chimicalele. Sînt foarte curate şi...

Kate înşfăcă cheile din mîna lui şi porni către parcare.

– Haide, Chelsea. O să găsim primul restaurant semidecent din zonă.

– Mulţumesc, mulţumesc, murmură Chelsea, luînd-o la fugă, în timp ce tatăl ei striga după ele, complet uluit.

Kate fugi spre maşină şi ajunseră amîndouă în acelaşi timp.

– Bărbaţii nu au nici un pic de simţ estetic, spuse Kate, cînd reuşi să scoată maşina din parcare.

– Da, şi sînt şi caraghioşi, adăugă Chelsea.

Niciodată nu s-au spus vorbe mai adevărate, îşi zise Kate, zîmbind.

Şapte

– Şi asta e camera mea. E cam debandadă acum.

În ciuda cuvintelor ei, Chelsea îi arătă lui Kate, cu mîndrie, camera. Mitch o aprecie pe fiica sa, pentru că măcar recunoscuse că trăia într-o zonă de dezastru.

– Foarte drăguţă, murmură Kate, aruncînd o privire la hainele împrăştiate peste tot şi la vrafurile de hîrtii şi cărţi, care încovoiau biroul şi rafturile. Categoric, eşti o adolescentă în devenire.

– Zău? Chelsea păru încîntată.

Mitch îşi ascunse un zîmbet amuzat.

– Şi asta e Snowball. Chelsea luă în braţe pisica albă care dormea pe pat şi o mîngîie. E surdă, dar n-o deranjează.

– E o mutaţie genetică la unele dintre pisicile albe, spuse Mitch.

Kate făcuse deja cunoştinţă cu Lily. Dobermanul roşcat care fusese aruncat de stăpîn, pentru că-şi rupsese piciorul, şi cu Rover, un peşte care era ultimul supravieţuitor al unei epidemii de scabie.

Mitch o adusese pe Kate la el acasă, pentru că voia s-o culce pe Chelsea şi să mai stea de vorbă. Dar şi pentru că voia s-o vadă pe Kate în casa lui, printre lucrurile lui, în viaţa lui. Într-un fel, ăsta era cel mai important dintre motive.

– OK, Chelsea, spuse el. A fost o zi lungă şi mîine ai şcoală. Kate şi cu mine o să mai stăm puţin de vorbă, şi apoi o duc acasă. N-o să dureze mai mult de douăzeci de minute.

– Bine, tati.

Mitch se uită fix la fiica sa, care părea să fie cît se poate de rezonabilă. Ultima oară, cînd fusese atît de drăguţă, îi ceruse un casetofon nou. Nu putea decît să se întrebe ce avea de gînd de data

asta.

Îşi scoase ideea din minte şi o conduse pe Kate, înapoi, la parter, evitînd deliberat dormitorul. Nu dorea s-o sperie nimic, şi dacă i-ar fi arătat dormitorul ar fi fost prea ostentativ. În plus, nu dorea să i-l arate; voia s-o aibă în el, goală şi fierbinte. Dar asta avea să ia timp. Reacţia ei, după ce făcuseră dragoste, data trecută, o demonstra din plin.

– Cafea? întrebă el, după ce se instalară în camera de zi, lîngă bucătărie.

– Ceai, răspunse ea, aşezîndu-se cu bună ştiinţă pe unul din fotolii şi nu pe canapea.

Cînd Mitch se întoarse cu ceştile pline, se aşează pe celălalt fotoliu. Lily îşi luă poziţia ei favorită, aşezată pe piciorul lui. Mitch o mîngîie blînd pe cap şi o trase uşor de urechile tăiate. Cîinele îi „zîmbi".

– Ai o casă frumoasă, spuse Kate. Şi mare.

– E şi cazul cu menajeria asta. Arătă către uşa glisantă: Acolo am jumătate de acru de pajişte, care e un chin, cînd o tunzi.

– De asta îmi place cărarea mea bătătorită, pe care nu creşte nimic.

– Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ziua de azi, Kate, spuse el. Îmi pare rău că te-am pus în

faţa faptului împlinit, dar...

– Am înţeles, dar tot mai sînt puţin supărată, îl întrerupse ea. Apoi oftă: Cred că şi eu ar trebui să-mi cer scuze. Cred că e bine să ştii că i-am spus lui Chelsea, despre căsătoria noastră.

Mîna cu ceaşca i se opri la jumătatea drumului, către gură.

– I-ai spus?

– M-a întrebat cum te-am cunoscut. Nu mi s-a părut cinstit s-o mint, pentru că mă întrebase direct, şi ar fi fost cu atît mai tristă, dacă ar fi aflat adevărul mai tîrziu. N-am ştiut ce să fac altceva.

– Cum a primit vestea? întrebă el. Pare să fie bine acum.

– A fost şocată, dar trebuie să recunosc – a încercat să înţeleagă, nu s-a bosumflat.

– Ar fi trebuit să-i spun mai de mult, spuse Mitch, clătinînd din cap şi blestemîndu-se în gînd. Dar era atît de nefericită din cauza mamei ei, că m-am gîndit...

Kate îşi feri privirea.

– Te-ai gîndit că nu are rost să-i spui. Nu mai era nimic între noi, aşa că era logic. Şi încă este.

– Sînt multe între noi, aşa că nu este, spuse

Mitch plat.

Ea se întoarse din nou cu faţa la el.

– Sîntem prieteni, Mitch. Îţi aminteşti?

– Îmi amintesc.

Îşi amintea mult prea multe. Felul cum se mişcase ea sub el, la unison cu trupul lui. Felul cum îl încălecase şi-l primise atît de adînc în ea, că nu-şi putea imagina că cele două corpuri se mai puteau despărţi vreodată. Felul cum îşi arcuise spatele şi-şi înfipsese unghiile în umerii lui, cînd extazul o copleşise în cele din urmă...

– Te rog, nu, şopti Kate, cu ochii mari.

– Te vreau. O să te vreau mereu.

– Vrei să fim prieteni.

– Aşa vreau să începem de data asta.

– Nu pot să mai trec din nou prin asta!

– Şi eu nu pot să-ţi dau drumul. Am încercat, şi nu pot.

Tristeţea de pe faţa ei aproape că îl făcu să-şi piardă firea. Ar fi vrut să se ducă la ea, să o ia în braţe şi s-o strîngă, dar simţea că l-ar fi respins pentru propria ei protecţie.

Lily schelălăi şi se duse la Kate. Împinse mîna liberă a femeii cu botul, lingîndu-i degetele. Kate respiră adînc şi mîngîie cîinele pe cap. Lily îşi lipi fericită capul de pieptul lui Kate, făcînd-o pe

aceasta să zîmbească.

Mitch înghiţi ultimul rest de cafea rece şi puse ceaşca, pe măsuţa de lîngă el.

– Haide. Te duc acasă.

Nu o atinse cînd o conduse afară din casă şi pînă la maşină. Făcură drumul pînă la ea, în tăcere.

– Intru cu tine ca să mă asigur că e totul în regulă, spuse el, urcînd treptele de la intrare.

– Nu cred că...

– Vin cu tine.

Kate aşteptă în uşă cît verifică interiorul casei. Thomas miorlăia, ca să i se dea atenţie, şi Mitch îi dădu drumul din cuşcă. Pînă se întoarse el, Kate luase motanul în braţe. Deşi torcea sonor de fericire, Thomas sări imediat din îmbrăţişarea ei.

– Totul e în regulă, spuse Mitch.

Ea dădu din cap şi deschise uşa.

– Mulţumesc pentru ziua de azi. A fost... fascinant.

– Mulţumesc pentru tot ajutorul. Se opri în uşă: Sincer, Kate. Mulţumesc.

– E în regulă.

Cuvintele sunau inofensiv, dar tensiunea era atît de mare, că pentru Mitch devenise aproape vizibilă, ca un zid. O rupse:

– Eşti încă soţia mea şi sînt încă soţul tău. Un divorţ nu putea schimba asta între noi.

– Ai avut o altă soţie, îţi aduci aminte?

– N-a fost soţia mea. O căsnicie nu e o bucată de hîrtie, Kate. O căsnicie înseamnă doi oameni, care au nevoie să fie împreună, ca să trăiască. Întinse mîna şi-i atinse obrazul: Din clipa cînd ai intrat din nou în viaţa mea, am ştiut că n-am trăit cu adevărat în toţi anii ăştia.

Kate nu se feri de atingere. Pielea ei era atît de moale şi familiară, încît Mitch realiză cît de mult suferise din lipsa atingerii ei. Era, probabil, cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse, dar în clipa aceea, ochii ei erau măriţi de teamă. Se aplecă şi o sărută uşor, liniştitor.

Buzele lor se lipiră, la început ca o promisiune, apoi cu disperare. Nu se putu abţine să o strîngă în braţe, lipindu-i perfect corpul de al lui. Sînii ei îi apăsau pieptul, arzîndu-i carnea, şi şoldurile ei, lipite de ale lui, făceau să i se împrăştie foc prin trup.

Se sărutară iar şi iar, în timp ce mîinile rătăceau pe trupuri, de parcă ar fi vrut să se asigure că sînt acolo. În cele din urmă, Mitch îşi desprinse gura, ţinînd-o strîns pentru o lungă clipă.

– De asta, Kate, şopti el, în părul ei. De asta.

Îi dădu drumul şi plecă acasă.

– Pot să-l văd pe Thomas?

Kate ridică din sprîncene, văzînd-o pe Chelsea, singură, la uşa ei sîmbătă dimineaţa, două săptămîni mai tîrziu.

– Ăăăă... sigur.

Deschise uşa larg şi fetiţa intră. Thomas, care stătuse la plajă pe pervazul ferestrei, sări jos să-şi salute prietena.

– Unde e tatăl tău? întrebă Kate, aruncînd o privire afară, pe jumătate cu speranţă, pe jumătate temătoare. După ce-i spusese că e încă soţia lui, Mitch plecase şi o lăsase singură, timp de două săptămîni. Nu mai ştia ce să creadă.

– E la muncă.

Chelsea îşi frecă obrazul de blana motanului. Kate se întoarse către ea, încruntată.

– Atunci cum ai ajuns aici?

– Pe bicicletă.

Kate scutură din cap. O plimbare de zece minute cu maşina se traducea într-o jumătate de oră pe bicicletă, iar ea locuia în partea opusă a oraşului, faţă de Mitch şi Chelsea – mult prea

mult, pentru ca un copil de nouă ani să vină singur.

– Chelsea, femeia care are grijă de tine ştie că eşti aici?

– M-a trimis afară să mă joc, mormăi Chelsea, îngropîndu-şi faţa în blana pisicii.

Kate închise uşa.

– Chelsea, ai venit aici singură, nu-i aşa? Fără permisiunea tatălui tău.

Fata nu spuse nimic timp de o clipă.

– Nu cred că s-ar supăra.

– Ba da, s-ar supăra, spuse Kate ferm. O să fie foarte îngrijorat. Şi femeia care vede de tine, la fel.

Ochii lui Chelsea se umplură de lacrimi.

– Ştiam eu că n-o să vrei să vin.

– Eşti mai mult decît bine-venită, ca să-l vezi pe Thomas, atîta timp cît tatăl tău ştie că eşti aici. Dacă nu ştie şi nu ţi-a dat permisiunea, atunci n-o ai nici pe a mea. Kate îi zîmbi: Du-te şi sun-o pe îngrijitoarea ta şi spune-i că eşti aici şi că te aduc eu acasă, peste puţin timp. Aşa poţi să strecori şi o vizită scurtă la Thomas.

Chelsea zîmbi cu evidentă uşurare.

– Mulţumesc.

– Şi o să stabilim şi nişte reguli de bază pentru

vizite, mai spuse Kate, pe cînd Chelsea se îndrepta către telefon.

– Cîh.

Kate nu se putu abţine să zîmbească la comentariul copilului. Cînd Chelsea se întoarse, peste cîteva minute, spuse:

– Doamna Herman spune că e de acord.

– Bun. Kate afişă o expresie pe care o voia blîndă dar fermă: Poţi să vii să-l vezi pe Thomas în timpul săptămînii sau în weekend, dacă te aduce şi te ia un adult. Dar numai dacă respecţi regulile pe care le stabilesc adulţii, pentru aceste vizite. Mai trebuie să mă suni şi pe mine şi să mă întrebi dacă poţi să vii. Dacă vii fără permisiunea unuia dintre noi, n-o să am încotro şi o să-ţi interzic vizitele pentru două săptămîni. Asta-i regula mea. Tatăl tău poate să te pedepsească şi altfel şi o să trebuiască să suporţi şi asta. Ăsta-i tîrgul. Şi, Chelsea – mi-ar face plăcere dacă ai veni în vizită şi ştiu că şi lui Thomas. Eu nu sînt prea distractivă pentru el.

– Ne-am înţeles, zîmbi Chelsea. Şi nu te teme, o să-l distrez eu.

– Bănuiesc că da, murmură Kate, amuzată, ducîndu-se să răspundă la telefon.

Era Mitch.

– Nu-mi vine să cred că a făcut asta! exclamă el.

În mod evident, femeia îl sunase la clinică. Kate auzea în fundal, cîinii lătrînd.

– Ar fi putut s-o lovească o maşină. Sau să fie răpită! Dumnezeule, am vorbit despre asta de zeci de ori. Trebuie să mă bazez pe ea, să fie responsabilă cît sînt la muncă. Nu pot să tolerez asta.

– I-am spus şi eu acelaşi lucru, spuse Kate. Bănuiesc că vrei să vorbeşti cu ea.

– Bănuieşti corect.

Kate acoperi receptorul cu palma.

– E tatăl tău.

Chelsea, care ascultase din uşa bucătăriei, oftă resemnată şi-l puse pe Thomas jos.

– Nu pot să sufăr asta.

– Deşi toţi ne-am dori să fi fost altfel, ai greşit, aşa că trebuie să-ţi iei doctoria, spuse Kate, întinzîndu-i receptorul.

O bătu pe Chelsea pe spate cu simpatie, apoi îşi găsi de lucru în living. Chelsea intră în cameră, cîteva minute mai tîrziu, bosumflată.

– A fost chiar aşa de rău? întrebă Kate.

– Mă rog, n-o să mă omoare. Vrea să vorbească cu tine.

– Cu mine? întrebă Kate, brusc cuprinsă de

teamă.

– Se pare că următoarea pedepsită o să fii tu.

Kate se forţă să zîmbească.

– Cine ştie?

– Mulţumesc, spuse Mitch, cînd Kate luă receptorul. Şi îmi pare rău că te-a deranjat.

– E în regulă. Am fixat nişte reguli pentru vizitele viitoare.

– Mi-a spus. Dar n-o să vină timp de două săptămîni, şi i-am închis telefonul pentru aceeaşi perioadă.

– Are propriul ei telefon? La nouă ani?

– E logic, pentru că era tot timpul pe telefon, cu prietenele ei, şi aveam nevoie de linie liberă pentru clinică.

– Şi e şi o modalitate foarte sigură de a nu intra în bucluc, adăugă Kate, chicotind.

– Şi mulţumită ţie e şi un foarte eficient instrument de şantaj. Kate, mănînci deseară cu noi?

– Nu, spuse ea blînd. Nu.

Şi închise telefonul.

– Thomas!

Kate se uita cu groază la mizeria de pe po-

deaua bucătăriei. În scurtul timp, de cînd îşi mîncase micul dejun, motanul părea să se fi îmbolnăvit grav. Zăcea pe o parte, abia respirînd.

Kate se repezi la el şi-şi vîrî cu blîndeţe palmele sub trupul care încă mai tremura, luîndu-l în braţe.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, şopti ea, cînd Thomas mai avu un spasm.

Inima lui Kate se opri la ideea că boala se instalase. Apoi, i se frînse la ideea că l-ar putea pierde. Intrase cu totul în sufletul ei.

Fără măcar să mai dea telefon la serviciu, ca să anunţe că întîrzie, îl duse pe Thomas în singurul loc unde ştia că putea fi salvat: la cabinetul lui Mitch.

Jean Barron, doctoriţa care-l consultase prima oară pe Thomas, o duse direct în cabinet.

– E turbare? şopti Kate, mîngîind blana murdară a lui Thomas.

– Nu ştiu. Ar putea fi doar un virus la stomac. Animalele au aşa ceva. A prins vreun detergent sau ceva din gunoi? Ştiţi exact ce a mîncat în ultimele 24 de ore?

– N-a mîncat nimic din ce n-ar fi trebuit. Ţin gunoiul în container închis. Tot ce a mîncat e mîncare pentru pisici, de la cutie. Kate îşi aminti

de ultima oară, cînd Thomas fusese bolnav: l-a mai fost rău şi altă dată de la asta. Totuşi, nu atît de rău. Credeţi că ar putea fi o alergie?

– E posibil. Să sperăm.

Amîndouă tăcură, cît timp Jean îl examină pe Thomas. După ce-i făcu o injecţie, spuse:

– Asta ar trebui să oprească spasmele de vomă şi reacţia alergică. Vreau să-l pun la terapie intensivă şi să-l ţin aici cîteva ore, ca să mă asigur că e o intoxicaţie sau o alergie.

– Bine, aprobă Kate.

– Kate?

Se întoarse şi-l văzu pe Mitch în uşa sălii de consultaţii. Părea atît de îngrijorat şi de competent. Dacă data trecută, cînd Thomas fusese bolnav, se bucurase că-l vede, acum era în culmea bucuriei. Mitch intră.

– Ce s-a întîmplat?

– I-a fost foarte rău de dimineaţă, spuse ea, simţind cum o cuprinde uşurarea cînd îl văzu mîngîindu-l pe Thomas pe cap.

– Ar putea fi o intoxicaţie cu ceva, sau chiar o alergie, spuse Jean. Dar cu problemele lui, m-am gîndit că cel mai bine e să-l pun la terapie intensivă şi să-l ţin măcar o zi, două.

– Bietul de tine, îi spuse Mitch lui Thomas. Te

rezolvăm noi.

Jean îl scoase pe Thomas din cabinet, iar Mitch o conduse pe Kate într-un birou micuţ, şi închise uşa în urma lor.

– Ce crezi că e? întrebă Kate, împreunîndu-şi palmele, ca să le oprească din tremurat. Inima i se strînsese de teamă. Dar, oricît de îngrijorată ar fi fost pentru Thomas, o parte din ea nu putea să nu se concentreze asupra lui Mitch, şi asupra faptului că nu-l văzuse de trei săptămîni. Tot ce avusese de la el fusese un telefon. Şi acela în legătură cu fiica lui.

Mitch zîmbi şi-i luă mîinile în ale lui. Atingerea lui era liniştitoare şi reconfortantă.

– O să aflăm. Nu-ţi face griji. Cred că e ceva inofensiv. Lui Thomas îi place să ne sperie, asta-i tot.

– Şi se pricepe foarte bine la asta.

– Mi se pare că-mi amintesc de cineva care nu voia să-l ia, spuse el, chicotind.

Zîmbi şi ea, şi pentru o clipă, amuzamentul fu mai puternic decît îngrijorarea.

– OK, sînt îndrăgostită.

Vorbele picară ca o bombă în cămăruţa mică. Kate îşi dori să nu le fi spus, conştientă că lovise prea aproape de ţintă. Iar ţinta era ceva, pe care

nu crezuse că o să-l mai ia vreodată în consideraţie.

Mitch o privi fix o lungă clipă. Mîinile lui le strînseră mai tare pe ale ei, căldura simpatiei, transformîndu-se în senzualitate. Apoi le dădu drumul.

– Nu te-am sunat... începu el.

– Înţeleg, îl întrerupse ea, grăbit. Nu era nici un motiv să mă suni.

– Ba da, era. Numai că nu eram sigur că vrei să-l auzi.

Ea îşi feri privirea.

– Mitch...

– Am vrut să te sun în fiecare zi. Şi în fiecare noapte. Se apropie de ea şi întinse mîna ca să-i atingă părul: Mai ales noaptea.

Kate făcu un pas în lături. Dacă n-o făcea, într-o clipă şi-ar fi pierdut controlul. O dovedise de mai multe ori.

Pereţii camerei, şi aşa foarte mică, se strînseră în jurul ei, ca o coajă de nucă, în timpul tăcerii care urmă.

– Thomas o să fie bine, sînt sigur, spuse Mitch, în cele din urmă. Zîmbi uşor: Poate că are alergii violente. Poate că de asta era pe străzi cînd l-ai găsit. Fostul lui stăpîn probabil că n-a vrut să aibă un animal cu probleme.

– Dar e o cruzime, exclamă Kate furioasă, deturnată de la problemele ei personale.

Mitch rînji:

– Mamă, ce te-ai schimbat faţă de prima oară, cînd ai venit aici.

– Aş face bine să mă duc la birou, pînă nu mai intru şi în alte încurcături, murmură Kate, strecurîndu-se pe lîngă el, spre uşă.

Anticamera era aglomerată. Medici şi asistente se învîrteau printre cîini care lătrau, pisici care scuipau, copii mici şi adulţi grăbiţi.

– Te sunăm imediat ce avem un rezultat, spuse Mitch.

Kate dădu din cap şi porni spre ieşire.

El o prinse de braţ şi o opri.

– Apropo, Chelsea şi cu mine te aşteptăm la cină, deseară. Dacă Thomas se face bine pînă atunci, îl aduc cu mine.

Tot zgomotul din sală încetă.

Nemernicule, îi spuse Kate, în gînd. O prinsese în capcană, dintr-o direcţie la care nu se aşteptase. Cum putea să protesteze şi, cu atît mai puţin, să refuze, fără să se pună într-o situaţie neplăcută? Mai mult încă, el i-ar fi spus lui Chelsea că o invitase şi ea refuzase. Copilul ar fi fost trist, şi asta îi crea probleme de conştiinţă.

Mitch luă un dosar de pe masa secretarei.

Kate zîmbi cald. Expresia şmecheră de pe faţa lui se schimbă.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea, dulce.

El tresări, evident surprins de bunăvoinţa ei.

Aşa şi trebuie, se gîndi ea, feroce.

O să plătească el pentru asta.

– Am strîns masa, tati.

Mitch se opri din treabă şi-i zîmbi fiicei sale, recunoscător, pentru că fusese atît de atentă, fără măcar să fie rugată. Apoi privi la mormanul de vase, pahare şi tacîmuri, pe care Chelsea le strînsese după cina cu Kate şi gemu.

– Mulţumesc. Cred...

– Pot să mă înscriu la galeria suporterilor de fotbal? întrebă Chelsea, cu inocenţă. E numai 40 de dolari. Am 35 de dolari de la ziua mea, aşa că pot să plătesc singură. Sherri e membră, şi spune că pot să vin şi eu.

Mitch deschise gura, ca să spună un da automat, apoi se opri. Îi dăduse întotdeauna tot ce îşi dorise, şi nu obţinuse rezultatele pe care le aşteptase. De obicei, Chelsea considera că i se

cuvine, dar de data asta îşi dăduse osteneala să se gîndească cum să plătească. În ultimul timp, urmînd sfatul lui Kate, îi fixase nişte limite. În mod evident, Chelsea începuse să se obişnuiască cu ele. Intră în joc şi întrebă:

– Şi cum o să faci să plăteşti cu 35 de dolari, ceva care face 40?

– Poţi să-mi dai tu 5 dolari, tati.

– Şi eu care credeam că a apărut o aritmetică nouă, mormăi el.

Copilul fusese absolut fermecător tot timpul cinei. Deşi era încîntat de asta, Mitch se întreba dacă nu avea de-a face cu recent exprimata ei dorinţă.

– M-ai fraierit.

– Pot s-o sun pe Sherri şi să-i spun că ai spus da? întrebă Chelsea fericită.

– OK. Se încruntă: Dar trebuie să te ţii de şcoală. La primul semn că apar probleme, adio fustă scurtă şi megafon. Şi trebuie să-mi dai ceva pentru cei 5 dolari. Ştergi praful în toată casa, timp de o săptămînă.

– OK.

Chelsea rîdea cu toată faţa cînd ieşi din bucătărie. Mitch recunoscu că n-o mai văzuse de multă vreme atît de fericită, şi că merita să se lase

fraierit pentru asta.

Dar mai observase ceva la fiica sa: creştea. Braţele păreau mai pline, oasele feţei începeau să se arate prin rotunjimile copilăreşti... şi sub tricou începeau să se bănuiască uşoare rotunjimi.

– Doamne, ajută-mă, murmură el, pricepînd că pubertatea nu mai era la un pas. Era acolo.

– Ai nevoie de ajutor?

Ridică privirea şi dădu de Kate, în cadrul uşii de la bucătărie. Zîmbea, ca şi cum ar fi auzit conversaţia. Probabil că o auzise.

– Da. Cum supravieţuiesc pubertăţii?

– Tu nu supravieţuieşti. Ea da.

– De asta mă temeam.

Kate rîse. De fapt, fusese foarte veselă de cînd venise. Parţial, era din cauză că Mitch îl adusese pe Thomas cu el, bine-sănătos. Motanul era acum în altă cameră, la adăpost de celelalte animale.

Totuşi, Mitch era surprins că nu-l pălmuise cînd o invitase. O pusese în faţa faptului împlinit, şi ştiuse asta de cînd vorbele îi ieşiseră pe gură, dar mersese mai departe, încă sperînd. Încuviinţarea ei îl speriase. Dar ar fi fost un prost să-şi refuze norocul.

Hotărînd asta, luă o farfurie şi o puse în ma-

şina de spălat.

– Ce plăcut e să vezi un bărbat la locul lui, spuse Kate.

– Vai, mulţumesc.

Ea luă o farfurie şi curăţă resturile pe alta, apoi o clăti şi i-o dădu. Mitch o băgă în maşină, apoi luă alta şi o puse alături de ea.

– Nu o clăteşti? întrebă Kate.

– Am o maşină care face asta singură, spuse el, mîndru. Nu sînt prost.

– Asta-i discutabil.

– Masa n-a fost rea, nu-i aşa? întrebă el, îndreptîndu-se de spate.

– Găteşti nişte semipreparate teribile.

– Am luat invitaţia în serios.

Ea îl privi o clipă, apoi zîmbi. Nu era un zîmbet care să-ţi inspire încredere.

– O să mă revanşez.

– Ai făcut-o, murmură el, simţind că de fiecare dată cînd făcea un pas înainte, dădea cinci înapoi.

Acum avea ocazia să facă un nou pas, şi el pierdea timpul, supărîndu-şi norocul.

– Asta-mi aduce aminte de vremea cînd eram căsătoriţi şi făceam curat în bucătărie, împreună. Îţi aminteşti?

Privirea ei se tulbură.

– Eu mi-amintesc, spuse el, aplecîndu-se şi sprijinindu-se cu mîinile de masă, la stînga şi la dreapta ei. Făceam aşa. Îi atinse buzele cu un sărut uşor. Şi aşa. Îşi apăsă uşor pieptul de al ei, şi atingerea sînilor ei îl îmbătă. O sărută din nou, gura lui forţînd-o pe a ei să se deschidă. Limba ei se încolăci cu a lui, în cel mai dulce duel cu putinţă. Capul îi zumzăia, dar se abţinu să ducă sărutul mai departe. Acum nu era vorba de sex. Era vorba de dragoste.

În cele din urmă, îşi desprinse buzele de ale ei. Ochii lui Kate se deschiseră, cu o expresie de uimire. Buzele îi erau uşor umflate, şi faţa îmbujorată.

– Ne lua ore în şir doar să spălăm farfuriile, murmură el.

Ochii ei se limpeziră, şi se desprinse din îmbrăţişare.

– Eram impetuoşi.

– Eram îndrăgostiţi.

Cuvîntul rămase atîrnat în aer, ca sabia lui Damocles.

– Nu mai avem asta acum, spuse Kate, cu voce joasă.

– Nu? Nu asta-i problema?

– Nu ştiu, şopti ea.

Poate că e de ajuns că nu ştie, se gîndi el, încercînd să-şi ascundă dezamăgirea. Kate era confuză şi ar fi trebuit să ia asta ca pe un semn bun.

– Te rog. Trebuie să plec.

Mitch trase adînc aer în piept şi se îndepărtă de ea, ştiind că asta trebuia să facă. Nu voia să provoace nimic, care ar fi putut tăia aţa subţire de care atîrna sabia dintre ei, înainte ca ea să fie pregătită.

Acum nu trebuia decît să găsească o cale, ca s-o aducă unde dorea.

Trezit brutal din somn, Thomas clipi către stăpîna sa, care-l luase în braţe. Bătăile inimii ei îl liniştiră, şi privi uimit în jur. Îşi amintea vag cum ajunsese acolo, dar, deşi era plăcut, nu era casa lui. Şi mai erau o altă pisică şi un cîine. Dar erau ţinuţi în camere separate de a lui, aşa că nu trebuia să-şi facă griji.

– Te simţi mai bine? întrebă Kate, mîngîindu-i blana.

Se simţea mai bine. Stomacul încă-l mai ar-

dea, dar nu era chinul îngrozitor de dimineaţă. Liniştit de prezenţa ei, ştiind că nu avea să fie din nou abandonat, începu să toarcă.

– Bine.

Tonul ei era la fel de mulţumit, ca el însuşi. Pe cînd ea îl scotea din casă, îşi aminti că bărbatul îl adusese aici. Şi că era şi copilul acolo. Probabil că era casa lor. Nu era de mirare că aveau un cîine – aveau amîndoi suflet bun. Cel puţin, stăpîna lui avea mai multă minte.

Boala fusese una necesară, din moment ce oamenii începuseră din nou să se poarte stupid. Trebuise să facă ceva dramatic. Din păcate, asta însemna că se terminase cu peştele.

Sacrificiul era prea mare, ca să i-l ceri unui simplu motan ca el. Dar o să se descurce cumva.

Atîta timp cît nu-i interziceau şi puiul.

Opt

– Sîntem conştienţi că noile noastre cifre de vînzări, pentru ultimul trimestru, au scăzut, dar ne menţinem noutăţile...

Kate se forţă să-l asculte pe directorul unuia dintre birourile regionale ale companiei, explicînd de ce filiala nu prospera în Pennsylvania. Mai întîi, pentru că asigurările nu mergeau bine nicăieri, în zonă. Birourile regionale nu fuseseră perfect coordonate de fostul vicepreşedinte. Una dintre sarcinile ei era să viziteze toate districtele din regiune

şi să se întîlnească cu reprezentanţii locali, în numele şefului ei.

Munca de rutină, pentru care şeful ei primea laudele, se gîndi ea, înăbuşindu-şi un oftat. Dar biroul central al oricărei companii de asigurări era o reţea de relaţii, de tipul „băieţi buni". Modalitatea de a urca în ierarhie, era să-i mulţumească pe „băieţi", ca s-o primească în gaşcă. Era conştientă că fusese promovată, pentru că era femeie, şi aveau nevoie de mai multe femei şi „minorităţi", în posturi de răspundere. Acum trebuia să demonstreze că putea face treabă la fel de bună, ca un bărbat. Iar asta însemna călătorii ca aceasta.

Dar avea şi avantajul de a o scoate din calea lui Mitch.

Acesta o sunase în fiecare zi, din săptămîna care trecuse, iar Chelsea îl vizitase pe Thomas, aducînd veşti. Dar asta fusese tot. Era, ca şi cum el ar fi abandonat sexul, ca şi cum ar fi închis un robinet, cu o mişcare rapidă, nonşalantă. Între timp, ea fusese neliniştită ziua, şi-şi pierduse somnul noaptea, din cauza amintirilor.

Mai neliniştitoare decît amintirile nopţii de dragoste erau însă amintirile cinei, pe care o luase cu el şi cu Chelsea. Fără să vrea, fusese

atrasă într-o atmosferă caldă, care o mişcase profund. Căldura unei familii. Niciodată, pînă atunci, nu realizase cît de mult îşi dorise, inconştient, tocmai asta. Numai auzindu-l vorbind cu Chelsea, văzîndu-i cum ajung la un compromis fericit, o făcuse să vadă cît de singură era – şi cît de mult şi-ar fi dorit să împartă totul cu ei. Donne spusese că nici un bărbat nu e o insulă. Şi nici o femeie.

– Ce credeţi, doamnă Perry?

Kate clipi din ochi. Pe feţele lor se vedea o expresie îngrijorată. Vorbiseră despre menţinerea cifrelor de afaceri. Se îndreptă de spate şi zîmbi:

– Da, sigur.

Feţele din jurul mesei se lungiră. Unul dintre interlocutori spuse:

– Ştiam că vor fi concedieri.

– O, nu, nu, nu, se corectă ea repede. Nu mi-am dat seama că despre asta era vorba.

Cu efort, îl alungă pe Mitch din gîndurile ei şi se concentră asupra afacerilor.

Cînd ajunse în seara aceea acasă, Kate găsi un buchet mare de flori, pe prag. Trandafiri, superbi trandafiri roşii.

Nu avu nevoie să se uite la cartea de vizită, ca să ştie de la cine sînt. O notiţă de la o vecină

spunea că semnase de primire şi ţinuse florile la ea, pînă se făcuse prea tîrziu şi le lăsase pe pragul uşii lui Kate. Era un miracol că nu fuseseră furate, deşi arătau cam veştejite, din cauza frigului.

Intră în casă, cu braţul plin, şi închise uşa, cu piciorul. Thomas veni în fugă din bucătărie, torcînd, şi aproape că o dădu jos, frecîndu-i-se de picioare. Fusese un model de sănătate după spaima de săptămîna trecută.

– OK, OK, murmură ea.

Puse florile şi servieta pe masa din bucătărie şi-l luă în braţe, mîngîindu-l cu afecţiune. Era plăcut să ştii că cineva ţi-a dus lipsa. Se uită la cartea de vizită prinsă în mijlocul buchetului.

– Cred că ar trebui să văd ce scrie pe ea.

Nu ştia la ce se aşteptase, dar pe carton scria doar Mitch. Lăsase trandafirii să vorbească singuri. O duzină, toţi roşii.

Dragoste curată.

Kate simţi lacrimi în colţul ochilor. De ce Dumnezeu, plînge? se întrebă ea. Răspunsul era simplu, şi se urî, pentru că fusese în stare să se gîndească la el.

Brusc obosită, se duse să-l bage pe Thomas în cuşcă, dar motanul se luptă cu ea, desfăcînd

lăbuţele, ca să nu-l poată pune în cuşcă. Plîngea să-ţi rupă inima, torcînd în acelaşi timp. Categoric dorea să fie cu ea.

Kate gemu şi-i dădu drumul. El se frecă drăgăstos de piciorul ei.

– N-ar trebui, dar sînt prea sfîrşită ca să mă lupt cu tine, îi spuse pisoiului.

Se duse la culcare, cu un Thomas fericit pe urmele ei.

Categoric, îşi spuse ea, strecurîndu-se sub pături, cu Thomas lîngă ea, trebuie să facă ceva cu masculii din existenţa ei.

Mai ales cu cel biped.

Următorul ei contact cu Mitch, nu mai fu prin intermediul florilor – fu o cină de la restaurant.

Kate rămase uimită, cînd deschise uşa şi văzu mai multe persoane, cu veselă şi cutii în braţe. În urma lor, intră Mitch. Era îmbrăcat cu un costum gri-închis, nuanţat de o cravată bordeaux cu alb.

– Ai fost atît de mult plecată, spuse el, zîmbind copilăreşte, că m-am gîndit că s-ar putea să-ţi placă o cină de sîmbătă, pe care să nu trebuiască s-o găteşti tu.

Thomas se frecă de pantalonii lui, în semn de salut, înviorînd cu o tentă portocalie, griul-închis.

– Pare destul de atrăgător, spuse ea, îngustîn-

du-şi ochii. Îl sunase şi-i mulţumise pentru flori, cu o zi înainte, dar el nu-i spusese nimic despre cina aceasta. Totuşi, Mitch...

– Aranjaţi masa în sufragerie, domnilor, o întrerupse el, vorbind cu chelnerii. Se întoarse din nou către ea: Sînt de la Ma Maison.

– Ma Maison? repetă ea. Restaurantul cel nou, după care se dă în vînt toată lumea?

– Hei, e mai tare ca McDonald!

După ce aranjă cu chelnerii să revină a doua zi, ca să ia vesela, Mitch îi plăti şi aceştia dispărură la fel de discret, cum intraseră.

– Cum i-ai convins să aducă o cină la domiciliu? întrebă Kate.

– Multe dintre restaurantele din zonă fac asta. N-ai văzut anunţurile din ziare, în legătură cu asta? Zîmbetul lui deveni infatuat: Sînt campionul gătitului telefonic.

– Nu zău.

Kate deveni conştientă că era îmbrăcată în tricou şi jeanşi, nu în armura de care avea nevoie ca să-l înfrunte – mai ales, în situaţia dată. Seara era presărată cu capcane, şi ştia că era foarte posibil să cadă într-una dintre ele.

– Cum de-ai ştiut că sînt acasă?

– Am un spion.

Kate pufni:

– Chelsea. Nu mă mir că a întrebat ce fac astă-seară, cînd a venit să-l vadă pe Thomas.

– N-am făcut decît s-o rog să întrebe. Destul de subtil, nu-i aşa?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Chelsea unde e?

– Acasă, cu baby-sitter. Mai ai dreptul la 17 întrebări.

– Zău?

– Acum, mai ai 16.

Kate oftă.

– Mă rog, eşti aici, deci bănuiesc că poţi să rămîi.

– Nu poţi să rezişti tentaţiei cinei, nu?

Nu se putu abţine să rîdă.

– Şi tu ştiai asta, nemernicule.

– O, vorbele dulci pe care mi le spui.

Îi oferi braţul. Ea ezită o clipă, apoi îşi strecură mîna pe sub a lui. Căldura trupului lui începu să-i alerge de-a lungul terminaţiilor nervoase, făcînd-o să-şi dorească să-şi alinte degetele pe muşchii braţului lui. N-o făcu. Era un miracol că reuşise să se abţină. Mitch avea chef de joacă în seara aceea, şi de fiecare dată cînd fusese aşa, în trecut, ea fusese incapabilă să-i reziste.

Acum e mai bătrînă şi are mai multă minte, îşi spuse ea, hotărîtă. Se putea abţine.

Mitch o conduse în propria sufragerie şi-i trase un scaun, ajutînd-o să se aşeze, în cel mai politicos mod cu putinţă. Kate îl privi aranjînd masa, şi nu putu să nu-i admire profilul. Întotdeauna îi plăcuse să-l privească în timp ce făcea ceva, chiar şi un lucru simplu, cum ar fi cititul. Pe frunte, îi apărea un uşor rid, din cauza concentrării, dar gura îi rămînea relaxată, chiar cu un zîmbet abia schiţat în colţul buzelor.

– Astă-seară, anunţă el, este raţă în sos negru, suflé de orez şi soté de mazăre.

– N-am ştiut că poţi să faci asta cu mazărea, fără s-o zdrobeşti, spuse Kate.

– Nici eu, dar sună bine. Desertul e tartă de căpşuni cu coniac.

Servi el, apoi tăie o bucăţică de raţă, de pe care scursese sosul, o tăie în bucăţi mici şi o dădu motanului. Acesta o mirosi o dată, apoi o atacă.

– Expertul o declară bună, spuse Mitch. Dă-i drumul.

Kate oftă resemnată. Mitch era deosebit de fermecător. Era greu să-i rezişti cînd era aşa, şi el o ştia.

– Credeam că un veterinar nu e de acord să dea unui animal altceva decît mîncarea obişnuită.

– Sînt în afara orelor de program. Şi, în plus, o mică delicatesă, din cînd în cînd, e bună pentru el. Oricum, reacţia alergică i-a trecut de mult.

Kate cedă şi începu să mănînce cu poftă.

– Îmi place cum eşti îmbrăcată, spuse Mitch, după ce primul moment gastronomic trecuse, şi puteau conversa. Arăţi ca vechea Kate.

– Mai puţin părul, spuse ea.

– Începe să-mi placă, admise el. E sexy.

– Mulţumesc. Era hotărîtă să nu se lase impresionată mai mult decît era.

– Şi mai puţin sutienul, adăugă el, privirea oprindu-i-se pe sînii ei. Nu obişnuiai să porţi sutien, cînd erai îmbrăcată lejer, ca acum.

Kate se întoarse la mîncare, refuzînd să comenteze. Raţa, care cu un minut în urmă fusese delicioasă, acum părea fadă.

– De fapt, tu în întregime arăţi foarte sexy.

– Cum e la serviciu? întrebă ea, încercînd să orienteze conversaţia către ceva mai puţin intim. Ai mai tăiat ceva unghii, în ultima vreme?

– De fapt, am supravegheat împerecherea a doi canişi.

Kate se înecă cu mîncarea.

– A fost foarte interesant, continuă el. Realizezi, ca om, cît de natural e sexul, cînd se împerechează animalele. Singurul scop e supravieţuirea speciei...

– Cum îi merge lui Chelsea la şcoală? îl întrerupse Kate.

– Nu vrei să afli cît de diferit e sexul la oameni? întrebă el, cu cea mai inocentă voce posibilă.

– Nu! răspunse ea, hotărît.

– Dar eu am o teorie bazată pe faptul că am avut cea mai incredibilă experienţă sexuală cu tine...

– N-am putea discuta despre conflictul din Orientul Apropiat? întrebă Kate. Despre distrugerea pădurilor ecuatoriale? Despre depresiunea economică mondială? Despre cîţi îngeri pot dansa pe gămălia unui ac?

Mitch rînji:

– Termină-ţi cina.

Kate începu să mănînce.

Mitch se păstră în limitele flirtului moderat tot timpul cît strînseră masa. Dorea s-o facă să-şi lase garda jos, nu s-o întărească. Asta nu mai era

-o distracţie de puşti. Reexaminarea căsniciei lor şi a vieţii lor comune îi luase mult timp, dar, în cele din urmă, înţelesese că nu încetase niciodată s-o iubească pe Kate. Dar dacă o voia din nou, trebuia să-i facă curte.

Trandafirii fuseseră prima declaraţie. Cina era al doilea voleu. Trebuia să se menţină în limitele politeţii, pînă cînd toate barierele ridicate de ea se prăbuşeau. Ştia că cea mai mare grijă a ei era Chelsea, aşa că o încuraja pe fiica sa s-o viziteze pe Kate. Nu putea să şteargă cu buretele ascendenţa lui Chelsea şi nici n-ar fi vrut, pentru că asta făcea din copil, persoana deosebită care era. Dar nu-i stătea lui Kate în fire să fie cu adevărat geloasă pe Chelsea. Ceea ce trebuia să înţeleagă Kate era că Chelsea avea nevoie de un prieten.

– Acum că am terminat cina, spuse el, cînd sfîrşiră de strîns resturile de mîncare, e timpul pentru distracţie.

Kate se răsuci către el, punînd ultima farfurie la loc.

– Ce fel de distracţie?

– Suspiciunea nu te prinde. Zîmbi: Am adus o casetă. Ştii tu, cina şi un film.

– Oh! Kate tăcu o clipă, evident examinînd potenţiala primejdie, din toate unghiurile. E foarte

drăguţ din partea ta...

– Mă duc s-o aduc.

Se repezi la maşină şi se întoarse mai repede decît Carl Lewis.

– Ce film e? întrebă Kate.

– E surpriză, spuse el, băgînd caseta în aparat. Dădu drumul la televizor, apăsă pe „play", apoi o conduse către canapea. Se aşezară, Mitch fiind foarte atent să păstreze un spaţiu decent între ei.

Aşteptă.

Apăru genericul. Kate îşi înăbuşi o exclamaţie de uimire, apoi şopti:

– O, Mitch. Ţi-ai amintit.

El zîmbi:

– Mi-am amintit.

Cary Grant şi Deborah Kerr îşi jucară tragica poveste de dragoste, şi, cînd apăru genericul de final la „An Affair to Remember", Kate suspină pe umărul lui, aşa cum făcuse întotdeauna. Mitch oftă uşurat, luînd-o în braţe. O lăsă să se descarce. Ştia el că undeva, adînc în ea, acea Kate sentimentală mai supravieţuia.

– A fost un truc urît, spuse ea, printre suspine.

– Nu prea cred. O strînse mai tare în braţe. M-am gîndit la „Psycho", pentru că ştiam că o

să-mi sari în braţe de spaimă. Ăsta chiar ar fi fost un truc urît.

Ea mormăi.

– Nu-mi vine să cred că plîng în halul ăsta, de fiecare dată cînd văd filmul ăsta.

– Eu nu mă plîng. Îşi pipăi umărul pe care ea i-l umezise cu lacrimi: Nici chiar dacă îmi intră cămaşa la apă.

Kate se ridică şi-şi şterse ochii. El îşi lăsă mîna pe spatele ei, considerînd că era semn bun, dacă ea nu i-o îndepărtase.

– Uită-te la mine! Arăt cumplit!

Mitch se uită la ochii ei înroşiţi şi la tenul iritat, apoi clătină din cap:

– Eşti frumoasă, Kate, te iubesc.

O trase către el şi o sărută uşor, gustîndu-i lacrimile sărate. Nimic nu avea gust mai dulce pentru el. O sărută din nou, cu sărutări din ce în ce mai lungi. Din ce în ce mai înfrigurate. Ea se relaxă în braţele lui, îl cuprinse cu braţele de umeri, întorcîndu-i fiecare sărut. Mitch îşi strecură palmele pe sub bluza ei, pe spate, simţind pielea caldă, strîngînd-o lîngă el.

Ultima oară, cînd făcuseră asta, sfîrşiseră prin a face dragoste. Nu-şi dorea nimic mai tare decît să se repete acea ultimă dată. Ştia că, dacă s-ar

repeta, ea ar fi legată de el... şi îşi desprinse uşor buzele de ale ei.

– Cînd o să fii pregătită, murmură lîngă tîmpla ei.

Se îndoia că-l şi auzise, dar să mai şi înţeleagă ce-i spusese. Dar ştia că simpla legătură fizică nu era de ajuns. Nu putea fi niciodată de ajuns pentru el – şi nici pentru ea. Se străduí să se desprindă din îmbrăţişare şi să se ridice. Îi zbîrnîia capul. Era efectul pe care Kate îl avusese întotdeauna aspura lui.

Kate clipi din ochi – cu dezamăgire, spera el. Mitch îşi dorea ca ea să-l dorească cu pasiune, înainte de a face dragoste din nou. Să nu aibă nici un fel de îndoieli.

Pentru tot restul vieţii ei.

Kate se holbă la femeia tînără, îmbrăcată în frac şi cu joben, care stătea în pragul uşii ei.

– Am un mesaj pentru Kate Perry, spuse ea.

Kate îşi regăsi glasul:

– Eu sînt.

Femeia îşi drese vocea şi începu să cînte, cu voce joasă de contralto, „Eu şi doamna Jones".

Fusese cîntecul lor.

Kate se trezi că avea gura căscată, auzind mesagera, cîntînd celebrul cîntec al lui Billy Paul. Nu se putea aduna. Deşi era seară, nu toţi vecinii intraseră în case. Mai mulţi dintre ei se opriră din treburi şi aplaudară, apreciativ, cînd cîntecul se încheie. Obrajii lui Kate ardeau, de roşii ce erau.

– E de la soţul dumneavoastră, cu dragoste, spuse mesagera.

– Nu e soţul meu! exclamă Kate, disperată, simţind cum îi cade cerul pe cap.

Femeia rămase stupefiată pentru o clipă, apoi spuse:

– Hei, dacă nu-l vreţi, îl iau eu. Mi-a dat un bacşiş imens.

După ce femeia plecă, Kate închise uşa. OK, îşi zise ea. Încercase să împuşte poştaşul, şi asta nu era cea mai deşteaptă mişcare. Ceva mai mult calm şi mai puţină panică, şi totul o să fie bine.

Din păcate, sfatul, deşi înţelept, părea imposibil de urmat. Toată această atenţie o făcea să intre în panică, o punea în stare de alarmă emoţională. Nu ştia ce să facă.

Nici măcar nu ştia dacă voia să facă ceva. Mitch îi spusese că o iubeşte.

Dumnezeule, dar asta o speria cel mai tare. Şi

era atît de greu de luptat împotriva acestor vorbe. Încerca să se convingă că Mitch nu vorbise serios, dar nu reuşea. Din cauză că fusese atît de politicos în seara cînd venise cu „cina şi un film". Nu se putea să nu fi ştiut că ea n-ar fi rezistat unei nopţi de dragoste. Şi, totuşi, nu încercase.

Individul nu era numai periculos, era de-a dreptul diabolic.

Thomas se frecă de picioarele ei. Kate oftă şi-l luă în braţe.

– Nu e obligatoriu să fii de acord cu mine, să ştii.

Motanul miorlăi.

Oftă, dezgustată de loialitatea pisoiului, şi se duse la telefon să-l sune pe Mitch, hotărîtă să facă ce se cuvenea. Fiind seară, încercă, întîi, acasă.

Cînd el răspunse, îi spuse:

– Cred că mesagera ta ar dori o întîlnire cu tine.

– A venit?

Vocea lui suna încîntată, dar şi temătoare în acelaşi timp.

– Da, a venit. Mulţumesc. Are o voce minunată.

– Şi ţi-a plăcut cîntecul nostru? întrebă Mitch.

Vocea lui era joasă, senzuală. Pe Kate o străbătu un fior al amintirii.

– N-a fost cinstit, spuse ea.

– Cred în fiecare cuvînt al cîntecului. Întotdeauna a fost aşa.

– Nu crezi că sînt un risc prea mare, Mitch? întrebă ea, încercînd să-şi controleze tremurul din voce. Sînt exagerat de geloasă. Vreau să fiu cea care controlează orice relaţie. Nu pot să mă obişnuiesc cu ideea celei de-a doua căsătorii a ta, şi nici cu fiica ta. De fapt, sînt îngrozitoare în tot ce fac. De ce nu găseşti o femeie drăguţă, care să nu te scoată din minţi?

– Pentru că nici eu nu sînt cine ştie ce grozav. Lucrez după un program dezordonat. Sînt falit, după ce am investit toţi banii pe care îi aveam, în cabinet, şi am mai şi împrumutat pînă peste cap. Am un copil cu probleme emoţionale. Am fost căsătorit deja de două ori, şi a doua căsătorie a fost un banc prost. Şi piesa de rezistenţă: sînt foarte îndrăgostit de prima mea soţie. Vorbeai de riscuri. Drace, iubito, eu sînt ăla.

Kate rîdea şi plîngea în acelaşi timp, simţind cum îi plesneşte inima, auzind cuvîntul „dragoste".

– Poate că ar trebui să ne călugărim, sau aşa

ceva.

– Da, dacă sîntem colegi de cameră. Făcu o pauză: Ştiu că n-am prea nimerit-o cu invitaţiile, dar trebuie să merg la o petrecere sîmbătă, la cineva important. Crescătoare de *dachshund* campioni. Foarte campioni. Trei dintre ei au cîştigat premiul întîi, la Westminster. Vrei să vii cu mine?

Îndoielile o cuprinseră din nou.

– Mitch, nu ştiu dacă e o idee prea bună...

– O să mai urmeze mesageri cîntăreţi, filme sentimentale, cine. Înţeleg că poezia erotică e...

– Aş fi încîntată să merg cu tine.

– Bun.

– Nu mai fi aşa de încrezut, spuse ea, acid. Tot mai eşti campionul invitaţiilor forţate?

– Mă bucur să aflu că sînt la apogeul carierei. Te iau la ora şapte. Apropo, e foarte formal.

– Formal! Kate se zgîi la receptor. Glumeşti.

– Nu. E o doamnă cam... excentrică. Dar foarte, foarte drăguţă. Sper că nu-i o problemă.

– Nu.

Kate ridică ochii în tavan şi binecuvîntă centrele de închiriat haine.

– Bine. Şi mă bucur că ţi-a plăcut cîntecul. Cîntecul *nostru*.

Închise telefonul, lăsînd-o pradă emoţiilor.

Thomas îşi băgă ghearele în tapiţeria scaunului, sfîşiind-o. Zgomotul materialului rupt îl făcu să toarcă satisfăcut.

- – Nu!

Se opri instantaneu şi se uită la stăpîna sa. Expresia ei era de furie. Nu avea motiv; tocmai vorbise cu masculul. Auzise chiar el vocea lui. Asta o făcea întotdeauna să se simtă mai bine.

Probabil că era o greşeală, hotărî el. Şi continuă cu zgrepţănatul.

– Nu! Răule!

Crac, crac, crac.

Thomas fugi de lîngă scaun şi se ascunse după sofa. Nu avea idee de unde veneau zgomotele acelea îngrozitoare, dar părea să le facă ea cu mîinile. Era sigur de un singur lucru: îl speriau.

Şi el care crezuse că viaţa e minunată. Nu avea idee ce o supărase aşa. De acum încolo, trebuia să fie mai atent la semnale.

Nouă

– Ce dracu' e asta?

Mitch se holba la enormitatea care domina livingul lui Kate. Era înalt de peste doi metri, şi arăta ca un fel de copac tapiţat. Coloana centrală era groasă de cel puţin 30 de centimetri, avea patru „ramuri" dispuse strategic în jurul trunchiului, iar în vîrf avea o pernă. Thomas era tolănit exact acolo, în toată splendoarea.

– Se numeşte paradisul pisicilor, explică Kate. Mă săturasem să-l tot văd pe Thomas sfîşiind mobila, aşa că i-am luat chestia asta. Cred că am

exagerat puţin.

Ca şi cînd echilibrul n-ar fi fost o problemă, Thomas se răsuci pe spate şi-şi întinse lăbuţele către Mitch. Acesta întinse mîna să-i mîngîie labele lui Thomaș, spunînd:

– Nu sîntem răsfăţat, nu-i aşa, băiete?

Thomas alunecă brusc în faţă şi căzu din „paradis". Se răsuci rapid, agăţîndu-se cu ghearele de pernă, apoi se căţără înapoi în vîrf. Privi în jos, complet uluit de brusca alunecare.

– Aha, am înţeles, spuse Mitch. E un accident de muncă.

Kate rîse şi trecu prin faţa copacului, cu Thomas urmărindu-i fiecare mişcare.

– S-ar putea să ai dreptate. Şi, da, mi-am pierdut minţile. N-am putut rezista. Cred că mi-a intrat complet pe sub piele.

– Dacă aş fi şi eu la fel de norocos, murmură Mitch, lărgindu-şi gulerul tare al cămăşii albe. Smochingul negru era în regulă, dar cămaşa părea să-l strîngă de gît.

Kate se întoarse către el, încruntîndu-se.

– Ce?

– Nimic. Îi privi rochia fără umeri: Eşti superbă..

Deşi Chelsea îşi petrecea noaptea cu părinţii lui, Mitch refuza să spere că ar putea face dra-

goste cu Kate, în noaptea aceea. Îi făcea curte, şi numai atît. Totuşi, rochia ei îi întărîta simţurile, pînă la nebunie. Materialul mulat era de un gri-bleu, frumos, iar corsajul era atît de decoltat, încît i se vedea partea de sus a sînilor de alabastru. Mitch nu avea idee cum făcea ca rochia să stea pe ea şi hotărî că era un miracol de inventivitate feminină. Părul scurt părea şi mai şic, în combinaţie cu rochia. Renunţase la bijuterii greoaie, în favoarea unui colier delicat, cu o singură perlă neagră, în formă de lacrimă. Apoi, realiză că ştia de unde are perla.

– Nu credeam că o mai ai, spuse, atingînd bijuteria.

Fusese primul lor Crăciun împreună. De abia dacă-şi puteau permite să plătească chiria studioului în care stăteau, dar el golise complet unica carte de credit pe care o aveau, ca să-i cumpere perla. Kate se întoarse cu spatele:

– După scandalul imens pe care l-am avut, m-ai fi ucis, dacă n-o păstram.

– Cred că încă mai plătesc pentru ea, pe undeva, după cum merg cărţile de credit, comentă el.

Însă era atît de încîntat că ea păstrase colierul. Împăcarea lor, din acea noapte de Crăciun, zgu-

duise lumea. Se întreba dacă nu cumva păstrase perla, doar din acel motiv.

Mitch fu şi mai încîntat cînd ajunseră la petrecere şi Kate avu şi ea un şoc. Vila din Princeton fusese de ajuns s-o facă pe Kate să-i iasă ochii din cap, dar, după ce fură întîmpinaţi de gazde, Kate se repezi la el:

– Nu mi-ai spus că excentrica crescătoare de cîini e doamna Poppert, soţia senatorului!

Mitch rînji:

– Mă ştii. Îmi plac surprizele.

– Sînt mai mult decît surprinsă, spuse ea.

Expresia ei era de încîntare exasperată... sau de exasperare încîntată? Mitch nu-şi dădea bine seama. O luă de braţ şi-i spuse:

– Vino, îţi aduc ceva de băut.

– S-ar putea să am nevoie de o porţie dublă, murmură ea, răsucindu-şi capul, ca să se uite la un grup. Aia nu era Mary Tyler Moore?

– Probabil. Creşte cîini din rasa dachshund, de ani de zile.

Marjorie Poppert era cunoscută în cercurile chinologice şi senatoriale, ca Gazda Supremă. Dădea petreceri somptuoase de mai multe ori pe an, cînd soţul ei şi cu ea veneau din capitală. Acesta era „Cheful de Primăvară", cum îi plăcea

să-i spună. Nu erau invitaţi numai oamenii, ci şi cîinii lor. Tot timpul aveai printre picioare creaturi de diverse forme şi culori. Ca şi oamenii, şi cîinii socializau, amuşinînd şi alergînd încoace şi încolo. Singurii cîini cărora li se interzisese să vină la petrecere, din motive lesne de înţeles, erau femelele în călduri. La petrecerile doamnei Poppert era destulă hărmălaie făcută de cîinii agitaţi, şi nu mai era nevoie şi de o luptă între masculi excitaţi.

Mitch salută diverse persoane, el însuşi uimit de cît de multă lume cunoştea. O prezentă pe Kate, cu mîndrie – şi cu crescîndă frustrare, pentru că mulţi dintre bărbaţi păreau să-şi concentreze privirile asupra decolteului ei. Acela era teritoriul lui.

– Şi cum i-ai cunoscut pe senator şi pe doamna Poppert? întrebă Kate, după ce-şi luară băuturile de la bar.

– Am lucrat, ca intern, aici, cînd eram la facultate, replică el. Unul dintre cîinii ei a făcut parvovirozã, şi eu am stat cu animalul zi şi noapte şi l-am salvat printr-un miracol. După asta, a început să mă placă. Chiar trebuia să porţi rochia asta?

– Poftim? Kate se uită în jos, la rochie. Ce-i cu ea? Are vreo pată, sau ceva?

– Ceva, mormăi el sumbru, privindu-i sînii.

Arăţi prea bine.

Kate clipi surprinsă, apoi zîmbi:

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Numai nu te apleca să mîngîi vreun cîine. Nu ştiu dacă-ţi pot apăra onoarea, în faţa tuturor bărbaţilor din încăpere.

Kate dădu să răspundă, dar o întrerupse exclamaţia unei femei:

– Mitch! Aici erai!

Mitch se întoarse şi dădu cu ochii de Margo Carruthers. Îşi înăbuşi un geamăt. Cîndva, aproape că-i cedase blondei, iar ea nu-l lăsa să uite asta. La concursurile de cîini se bîrfea întotdeauna, în legătură cu cine era cea mai mare căţea în călduri, în orice moment – Margo sau una dintre căţelele ei. Însă creştea *dachshund* minunaţi.

Îl sărută drept pe gură. Lui Mitch nu-i trebuia o oglindă ca să-şi dea seama că era mînjit de ruj roz pe buze. Îl simţea ca pe un lipici.

– O, dragă, spuse ea, ştergîndu-l cu degetul mare. Stai să te curăţ.

Mitch aşteptă răbdător, în timp ce ea îi ştergea buzele. Din păcate, o făcea din ce în ce mai încet, aproape senzual. Mitch se pregătea să se dea înapoi, cînd ea încetă, în fine. Zîmbi uşurat. Margo

îşi ţuguie buzele:

– Nu ştiu cum, dar rujul meu arăta sexy pe buzele tale.

– Nu la fel de sexy, cum aratã pe ale tale, replicã el. O luã pe Kate de mînã, spunînd mîndru: Margo, vreau sã ţi-o prezint pe Kate Perry. E o persoanã foarte specialã pentru mine.

– Bunã, spuse Kate. Ai o rochie superbã.

Margo se înfoie ca un cocoşel care-şi ridicã creasta.

– E fãcutã de Bob Mackie. Cine a fãcut-o pe a ta, draga mea?

– Casa de închirieri, replicã Kate, voioasã.

Margo izbucni în rîs.

– Îmi placi. Eşti reconfortantã, dupã toatã hoarda asta de înţepaţi, pasionaţi de cîini. Îmi iubesc copilaşii, dar pînã şi eu mã satur de toate astea.

Margo pluti mai departe, şi Mitch realizã, brusc, cã nu era o femeie rea. Ştia ce vrea şi îşi lua singurã. Atitudinea ei gîdila ego-ul unui bãrbat – atunci cînd acesta avea nevoie sã fie gîdilat. Al lui nu avea nevoie. Apoi, îşi dãdu seama cã era exact genul de femeie, care alimenta nesiguranţa femininã a lui Kate. Şi-şi mai dãdu seama cã el suportase circul lui Margo cu bunã dispoziţie, aşa

cum făcea întotdeauna.

Privi la Kate, aşteptîndu-se să o vadă enervată, dar ea nu făcea decît să se încrunte, gînditoare.

– Nu flirtam, spuse el. Nu-i aşa?

– Flirtai? Nu mi-am dat seama.

– Ba ţi-ai dat. O trase mai aproape de el, privind-o în ochi: Ea nu mă interesează deloc. Nu mă interesezi decît tu.

Pe faţa lui Kate se oglindi un zîmbet.

– De fapt, nici n-am fost prea geloasă. Cam la fel de mult cît ai fost tu, cu bărbaţii.

– Atunci am încurcat-o. Dar rîse, uşurat. Gelozie normală. Serios?

– Serios. Am înţeles că nu flirtai cu ea. Dar că, evident, ai o relaţie de prietenie cu ea.

– Ne cunoaştem de ani de zile, dar n-a fost niciodată nimic... mă rog, ceva, puţin, cu multă vreme în urmă, admise el. Dar nu suficient ca să însemne ceva. Afurisita e ca un lipici..

Kate zîmbi:

– Şi arată ca dracu' în galbenul ăla.

Mitch izbucni în rîs.

Nu fusese geloasă.

Kate îşi sondă din nou sufletul şi emoţiile, căutînd o urmă a geloziei oarbe pe care o simţise în trecut, cînd era vorba de Mitch. Simţea un fior de posesivitate, dar nimic altceva. Mă rog, poate mai mult, la început, cînd Margo Lipitoarea se lipise de el, ca să-l sărute, dar fusese mai mult şocul. După aceea, totul fusese în regulă. De fapt, chiar se simţise bine, văzînd cum talentele pe care le dobîndise în relaţiile de afaceri funcţionau şi pe plan social.

Una peste alta, o reacţie cît se poate de normală.

Inima i se umplu de speranţă, în timp ce se ocupa de banala sarcină de a face cafea pentru Mitch şi pentru ea, după petrecere, probabil că se vindeca. Ce ciudat că evenimentele importante din viaţa unui om se petrec în timpul ocaziilor mondene.

În mod surprinzător, gîndurile i se îndreptară către Chelsea. Inima i se strînse pentru o clipă, amintindu-şi cum reacţionase prima oară cînd o văzuse. Încă mai avea unele îngrijorări, dar ea şi Chelsea găsiseră un teren comun. Vizitele erau acum amicale, şi nu numai că o plăcea din ce în ce mai mult pe Chelsea, dar începuse chiar să

ţină la ea.

Îşi testă inima în legătură cu mama lui Chelsea, Alison. O străbătu un val de furie oarbă la gîndul vechii ei nemesis, alături de Mitch...

O pereche de braţe se strecurară în jurul taliei ei, trăgînd-o către un trup tare, bărbătesc. *Foarte* tare şi *foarte* bărbătesc.

– Thomas? Tu eşti? întrebă ea, zîmbind.

– Miau, spuse Mitch. Foarte nostim.

– Categoric nu e Thomas, spuse ea, în timp ce Mitch o întorcea cu faţa şi o lipea de el.

Gurile lor se căutară, flămînde. Mîinile lui alunecaseră pe spatele ei, mulîndu-se pe curbele trupului, cu degetele înfipte în carnea moale, aţîţîndu-i simţurile. Ea scoase un geamăt uşor, simţind cum lumea din jur se răstoarnă, în timp ce prin venele ei începe să curgă lavă fierbinte. Îşi înfipse unghiile în umerii lui, încercînd să-l tragă şi mai aproape, în timp ce limbile lor se angajau într-un duel senzual.

Cînd sărutul se încheie în sfîrşit, amîndoi erau aproape sufocaţi. Mitch îşi aplecă capul către sînii ei, sărutînd pielea dezgolită. Înnebunită, Kate se ondulă pe trupul lui, incapabilă să se abţină, părîndu-i-se că îşi pierduse complet controlul asupra ei însăşi. Dar nici nu vrea să se controleze, se

gîndi ea. Dorea asta, îl dorea pe el.

Mitch trasă conturul sînului lui Kate cu vîrful limbii, şi senzaţia explodă în corpul ei. El şopti:

– Te iubesc, te iubesc.

Kate îl apucă de păr, ridicîndu-i din nou capul către gura ei şi îl sărută cu disperare, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă cuvintele direct în fiinţa ei. Undeva, departe, în fundal, simţea aroma cafelei arse. Se mişcau împreună, căutînd eliberarea din nebunia pe care o creaseră.

În cele din urmă, el se eliberă din îmbrăţişarea ei. Kate se simţi de parcă i s-ar fi luat aerul.

– Nu eşti pregătită pentru asta, spuse el, cu inima zbătîndu-i-se în piept. Ochii îi erau înceţoşaţi, dar pe buze avea un surîs amar.

– Poftim?

Nu-i venea să creadă că el spusese asta.

– Nu eşti pregătită, repetă el.

Dorinţa de a fi din nou cu el galopa din nou prin venele ei, ca un foc şi el îi spunea că nu e *pregătită?*

– Mitch, te rog.

– Nu, spuse el, întorcîndu-se cu spatele. Vreau să fie totul bine.

Ceva în ea plesni. *Ea* îşi controla trupul. *Ea* ştia ce e bine pentru ea. Era matură. Era timpul să

afle şi el asta.

– Mitch, spuse ea, în timp ce trăgea fermoarul de la spate al rochiei.

El se întoarse cu faţa la ea, chiar cînd îşi scotea braţele din mîneci. Mitch se uita fix la rochia care i se învolbura în jurul taliei, dezvelind sutienul gri de mătase. Împinse rochia, în jos de pe şolduri, pînă cînd toată se adună, ca un val, în jurul gleznelor. Cu atenţie, păşi peste ea şi se îndreptă către Mitch, îmbrăcată numai în sutien, bikini, ciorapi pînă la coapse şi pantofi cu tocuri înalte. Lui Mitch îi plăcuse întotdeauna cînd ea era neruşinată. Absolut neruşinată.

Faţa lui căpătă o nuanţă de roşu-aprins. Nu se mişcă.

O explozie de putere feminină îi lumină mintea, şi îi zîmbi. Ştia exact ce dorea şi îl dorea pe el. Încet, întinse mîna şi-şi trecu degetele de-a lungul braţelor lui şi în sus, spre umeri. Îl trecu un fior, apoi întinse braţele către ea.

Nu reuşiră să mai iasă din bucătărie.

– Vreun regret?

Mitch cercetă faţa lui Kate, în lumina dimineţii,

cînd puse întrebarea. Reuşiseră, la un moment dat, să urce la etaj şi petrecuseră ce mai rămăsese din noapte, în patul ei. Kate zîmbi leneş:

– Nici unul.

El îi răspunse la zîmbet şi o trase mai aproape, cu trupurile perfect lipite, fără nici o barieră între ei.

El avea, totuşi, o mulţime de regrete. Şi toate pentru ea. Firul subţire al autocontrolului lui se rupsese cînd ea ieşise din rochia aia. Vederea pielii, de culoarea smîntînii, şi a lenjeriei de mătase, dorinţa ei, nevoia ei, fuseseră prea mult, ca să poată rezista. Îl sedusese complet, şi nu era deloc surprins. Îşi dorea să poată fi liniştit de răspunsul ei, că nu avea regrete, dar nu se putea abţine să nu-şi facă griji. Kate părea mult mai vulnerabilă emoţional decît fusese la douăzeci de ani. Şi acum erau mult mai multe în joc decît fuseseră atunci. Iar ea nu era pregătită.

Şi nu-i spusese că-l iubeşte.

O mîngîie pe spate, simţind în palmă căldura pielii ei. Îşi spuse că *ea* venise la el, seara trecută. Nu spusese că-l iubeşte, dar nu era decît o problemă de timp. Ştia că-l iubeşte. Kate nu fusese niciodată femeia care doar să se culce cu un bărbat. Se dăruia şi emoţional, de fiecare dată.

Kate se întinse lîngă el, oprindu-i respiraţia cu o mişcare sexy şi provocatoare.

– Am totuşi un regret.

Mitch simţi un nod în stomac.

– Care?

– Că e dimineaţă şi tu trebuie să pleci.

El se relaxă şi-i sărută părul.

– Nu încă. O trase peste el. Categoric, nu încă.

Două săptămîni mai tîrziu, văzu o droaie de regrete în ochii lui Kate, cînd opri maşina în faţa casei părinţilor lui. Kate nu voia să-i mai vadă din nou, după toţi anii aceia, şi Mitch îşi dorea să nu o fi convins să petreacă duminica, împreună cu el şi Chelsea – şi cu părinţii lui.

– Kate, n-or să te muşte, spuse el, rîzînd.

– Pui pariu? Încă mai am cicatricele de data trecută.

– Cred că or să te surprindă la fel de mult, cum m-a surprins mama ta pe mine.

Nu-i povestise despre ultima întîlnire dintre el şi mama ei, dar îi înţelegea spaima.

– Le-ai spus ceva... despre faptul că ne vedem din nou?

– Am pomenit despre faptul că ţi-ai adus pisica la cabinet şi probabil că şi Chelsea a spus cîte ceva. O bătu încurajator pe picior: Haide. Ce eşti, om sau şoarece?

– Nici una, nici alta. Se strîmbă: OK, sînt laşul pămîntului. Hai să terminăm odată cu asta şi să fie păcatul tău.

– Mă bucur că eşti atît de optimistă, mormăi el, deschizînd uşa.

Intrară în casă şi-l găsiră pe tatăl lui Mitch, uitîndu-se la un meci al echipei Phillies, şi pe mama lui, făcînd prăjituri în bucătărie cu Chelsea. Tatăl lui Mitch se zgîi la Kate, fără să-şi poată găsi glasul, iar mama lui, după un moment de tăcere uimită, izbucni în lacrimi.

Zece

– Revino cu picioarele pe pământ!

Deşi o spusese cu voce tare, Kate ştia că e o cauză pierdută. Mitch era ca un drog, care se infiltra încet, dar sigur, în fiecare fibră a trupului ei. Şi era atrasă spre el prin cele mai stranii ritualuri de cucerire!

O dusese acasă să-i întîlnească pe părinţii lui – din nou. Tradiţia dicta ca bărbatul care face asta, să aibă intenţii serioase.

Dar era îngrijorată pentru ea însăşi. În mo-

mentul cînd îşi lăsase rochia să cadă la podea, îşi declarase propriile sentimente, într-un alt mod tradiţional. Se prinsese în plasă. Acum, zilele ei se scurgeau în aşteptarea telefonului lui, iar nopţile, în aşteptarea venirii lui. Se simţea din nou ca o adolescentă, cu minţile sucite de un băiat. Şi înnebunită să fie singură cu el. Femeia care stătea cu Chelsea era, probabil, deja bogată.

Nici Chelsea nu mai era obstacolul care fusese. Comentariul ei despre purtarea „mălăiaţă" a tatălui ei fusese făcut cu zîmbetul pe buze. Categoric, n-o mai dezaproba pe Kate. Acum, cînd drăgălăşenia copilului devenise vizibilă, Kate începea să ţină din ce în ce mai mult la ea. Mama lui Chelsea şi trecuta ei relaţie cu Mitch contau din ce în ce mai puţin – deveneau doar o amintire îndepărtată. Iar Chelsea devenea copilul sufletului ei.

– Kate, unde sînt tabelele contabile de pe ultimul trimestru?

Kate clipi şi reveni la realitate, descoperindu-şi şeful, pe Bill, în faţa biroului ei, cu mîinile în şolduri.

– Tabelele contabile? repetă ea, uitîndu-se pe birou. Fuseseră acolo de dimineaţă. Ştia sigur. Tabelele, totuşi, dispăruseră.

– Kate, revino la normal! rînji Bill. Nu te-am văzut niciodată aşa de preocupată. Ştiu că te-am

mai întrebat, dar eşti sigură că nu ai probleme acasă?

O grămadă, îşi spuse ea, în gînd, dar cu voce tare răspunse:

– Nu. Eram doar cu gîndul dus. Îmi pare rău.

– Aş ţipa la tine, dar e prima oară cînd ţi se întîmplă. Dar adu-mi tabelele, O.K.?

– OK.... Brusc, i se aprinse un beculeţ în minte: Bill, am pus tabelele pe biroul *tău,* azi-dimineaţă.

– Zău?

Intrară amîndoi la el în birou. Kate rînji triumfător, scoţîndu-le de sub un vraf de alte hîrtii.

– Probabil că *eu* eram cu gîndul dus, mormăi şeful ei, luînd hîrtiile de la ea.

Kate se întoarse la ea în birou, uşurată că nu-şi pierduse complet minţile. Dar era pe aproape. Dumnezeule, ce confuză era. Mitch îi arătase clar că o vrea înapoi. Şi ea voia, dar era speriată.

Are nevoie de timp, îşi spuse. Timp, ca să fie sigură de ea însăşi, şi de el.

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, şi nevoia de timp deveni o amintire îndepărtată.

– Colegul meu, Jim, are o casă la Bethany Beach, în Delaware, spuse Mitch, mîngîindu-i părul.

Ar fi trebuit să se ducă la un film, dar, în loc de

asta, făcuseră dragoste. Kate era întinsă pe jumătate peste el, cu piciorul întins peste al lui, simţind cum părul lui îi gîdilă şoldul. Braţele lui o ţineau într-o îmbrăţişare sigură şi caldă. Se simţea leneşă, încrezătoare şi în siguranţă.

– Sună minunat, murmură ea, trecîndu-şi degetele prin părul de pe pieptul lui.

Ascendenţa lui celtică se făcuse simţită în tinereţe, şi Mitch avea păr pe piept, cînd altor băieţi de vîrsta lui nici nu le dăduseră tuleiele. Părul lui mătăsos o uimise întotdeauna. Ca şi acum.

– Am weekend-ul liber, continuă el, şi Chelsea şi cu mine ne ducem acolo.

O cuprinse dezamăgirea la gîndul că avea să fie singură tot weekend-ul.

– Înţeleg. Cred că aveţi nevoie să fiţi singuri.

Era sinceră şi mîndră că, într-adevăr, înţelegea. Nu o neglijase pe fiica lui, ca să se vadă cu ea – se întîlneau de obicei după ora nouă seara – dar avea, într-adevăr, nevoie să petreacă puţin timp singur cu Chelsea. Mai ales, dacă copilul mai era, cît de cît, ostil faţă de ea.

Poate că şi el are nevoie de timp, ca să ia nişte decizii, se gîndi Kate. *Asta* îi provocă o tresărire de spaimă.

Mitch îşi drese vocea. Kate se pregăti să-l

audă, spunînd exact ce se temuse.

– De fapt, speram să mergem toţi trei, vorbi el, strîngînd-o mai tare. Vii cu noi?

Ea se sprijini în coate.

– La Bethany Beach?

– Păi, doar nu pe lună. Da. Au, fii atentă! Te-ai proptit în sternul meu!

Kate îşi mută mîna şi se aşeză turceşte, cu pătura înfăşurată în jurul trupului gol. Thomas, care fusese deranjat din poziţia comodă pe care o luase la piciorul patului, mieună a protest, apoi se mută la spatele ei.

– Vii? întrebă Mitch, cercetîndu-i faţa.

– Oh! Nu ştiu... începu ea, ameţită. N-ar trebui să mergeţi doar tu şi Chelsea? Vreau să spun, poate că n-o să se simtă bine dacă vin şi eu.

– Chelsea şi cu mine am mai fost acolo, de două ori, mai de mult. Cred că o să fie chiar încîntată să fii şi tu de data asta. Zîmbi. Se plictiseşte cu mine.

Încă o capcană, îşi spuse ea, încă un lanţ tandru, care o lega de el. Ar fi vrut din suflet să spună da, dar se temea de cît de plăcut ar fi putut fi weekend-ul – sau, şi mai rău, se temea că cine ştie ce dezastru ar fi putut interveni, ca să distrugă iremediabil relaţia.

– O să fie strict platonic, Kate. Cu Chelsea acolo, nu m-aş simţi bine să dăm pe faţă relaţia noastră.

O tentaţie şi mai puternică. Se purta elegant. Dar era complet de acord cu el. Chelsea nu era suficient de mare, ca să poată accepta relaţia lor sexuală, dacă era foarte deschisă.

– Aş vrea să ne cunoaştem cu toţii mai bine, să fim împreună. O mîngîie pe picior, nu seducător, ci liniştitor. Concursul canin a fost un eşec, şi de atunci n-am mai încercat. Chelsea şi cu mine am avut o conversaţie interesantă aseară, apropo.

– Da?

Kate se întrebă ce ar fi putut spune copilul. Se întreba ce ar fi putut spune ea însăşi în timpul vizitelor la Thomas, pe care Chelsea l-ar fi putut repeta.

– A spus că ai fi putut fi mama ei, dacă am fi rămas căsătoriţi şi că n-ar fi fost rău.

– Serios?

În mod evident, Chelsea rumegase ideea primei căsătorii a tatălui ei, şi ce însemna asta? De fapt, aceeaşi idee o avea şi ea, făcînd-o să speculeze pe tema a ceea ce ar fi fost viaţa ei, dacă ea şi Mitch ar fi rămas împreună.

– Ştii ce simt eu, adăugă el, ca încheiere.

Spune că vii cu noi.

Kate tăcu un lung moment, gîndindu-se la implicaţii, fără să se simtă prea pregătită să le înfrunte. În cele din urmă, oftă:

– Cred că ai început să înveţi ce înseamnă subtilitatea, cînd îmi ceri o întîlnire.

El chicoti.

– Asta, pentru că nu-mi spui un nu hotărît, în clipa cînd deschid gura. Cred că amîndurora începe să ne placă jocul ăsta din nou. Deci, vii?

Motanul se mişcă în spatele ei, amintindu-i de o cu totul altă problemă.

– Ce fàcem cu Thomas? Nu am pe nimeni care să aibă grijă de el.

– Avem la cabinet o mică pensiune, unde-l poţi lăsa. O să-l ţinem separat de celelalte animale, ca măsură de precauţie, dar nu-i o problemă. Ăsta-i avantajul de a umbla cu un veterinar.

– Şi mai primesc şi un vaccin gratuit. Rîse, incapabilă să se abţină: Cred că nu mai am pretexte...

– Grozav!

O trase către el şi o sărută. Thomas strănută, deranjat, şi sări jos din pat.

– Auu! Picioarele mele! exclamă Kate, zbătîndu-se să scape din îmbrăţişarea lui Mitch, în timp

ce genunchii ei, care primiseră întreaga greutate a corpului, protestau.

– Ai nişte picioare grozave, spuse el, ridicîndu-se şi sărutînd-o din nou. Plecăm vineri seara, după serviciu.

– OK.

O mai sărută o dată, ceva mai lung de data asta.

– Aduc eu mîncarea.

– OK.

Sărutul lui dură şi mai mult.

– O să ne distrăm minunat.

– OK.

O sărută din nou, şi gurile lor se topiră una în alta. Cînd Mitch încercă să ridice capul să spună ceva, Kate i-l trase în jos. Indiferent ce avea de spus, putea aştepta.

Avea ea însăşi cîteva „mesaje" de transmis.

Pe cînd maşina trecea podul peste Indian River, care lega ţărmul sudic al Delaware-ului de peninsulă, Mitch îşi zîmbea sie însuşi. Kate stătea pe locul din faţă, lîngă el, exclamînd la vederea luminilor care sclipeau pe apa oceanului. Week-

end-ul acesta trebuia să fie cea mai bună dintre ideile lui, de pînă acum.

– Mai sînt cîteva minute, spuse Chelsea, de pe bancheta din spate. Se aşezase acolo fără să comenteze, că fusese surghiunită. Dacă tata nu se rătăceşte, ca de obicei. O să-ţi placă Bethany Beach, Kate. E foarte frumos. Data trecută, am prins şi nişte stele de mare. Au venit pînă la marginea apei. Le luai cu mîna.

– Era după o furtună, care probabil că adusese un banc la ţărm, adăugă Mitch.

– Ar fi drăguţ, dacă s-ar întîmpla din nou, cît e Kate aici.

– Sper să se întîmple, spuse Kate, zîmbindu-i lui Chelsea.

Se întoarse să-i zîmbească lui Mitch, şi părea atît de... fericită. Mitch nu se putea gîndi la alt cuvînt, care să definească emoţia pe care o radia faţa ei. Îşi dorise asta atît de mult, încît acum aproape că cedă impulsului de a trage pe dreapta, ca să o sărute pe femeia lui. Pe amîndouă femeile lui. Nimic nu era mai bine decît să fie toţi trei împreună.

Un sfert de oră mai tîrziu, ajunseră la locuinţa aşezată la mică distanţă de plajă. Mitch, în formă, rată curba de la intrare. Nu ştia de ce niciodată nu nimerea intrarea în complexul de locuinţe. Nicio-

dată nu i se părea locul potrivit. Nici Chelsea, nici Kate nu-i făcură viaţa uşoară, cînd îl luară în rîs pentru asta.

Descărcară maşina în timp record, şi imediat se treziră în faţa marii dileme a weekend-ului.

– Chelsea, tu iei dormitorul din spate, ca de obicei, spuse Mitch, stînd în mijlocul holului de la etaj. Kate, tu iei dormitorul mare, şi eu dorm pe canapeaua extensibilă de jos. OK?

Era convins că stabilise parametrii pentru liniştea sufletească a fiicei sale, în legătură cu cine doarme în dormitor, şi cine nu. Îi fusese îngrozitor de greu s-o facă, dar ştia că e necesar.

– Nu, nu te dau afară din dormitor, Mitch, spuse Kate. Dorm eu pe canapea.

– Nu, spuse el, ferm. Eu dorm pe canapea.

– Nu, replică Kate. Eu dorm pe canapea.

– Nu, eu...

– Dumnezeule! exclamă Chelsea, exasperată. Care-i problema? Tati, tu dormi în camera ta, şi Kate, tu dormi în a mea şi dorm eu pe canapea!

Mitch se uită la Kate, apoi izbucni în rîs.

– Bună încercare, iubito, spuse el, ciufulindu-i părul fiicei sale. Dar, după cum te ştiu eu, o să încerci să stai trează toată noaptea.

– Ştiam eu c-o să-ţi dai seama, mormăi copilul.

Îşi luă bagajul: OK, stau în camera mea. Voi doi puteţi să staţi aici să vă certaţi... dar nu prea mult. Vreau să ne plimbăm pe plajă.

Mitch zîmbi şi o bătu pe spate.

– Nu mai fi aşa de dominatoare.

Luă bagajul lui Kate şi, fără un cuvînt, îl duse în dormitorul principal. Kate chiţăi în urma lui:

– Hei, stai o clipă!

– Haide, Kate, spuse el. Ai auzit-o pe Chelsea. Vrem să ne plimbăm pe plajă.

Dormitorul principal era mobilat simplu, cu mobilă moderat de scumpă, care se putea cumpăra la orice magazin universal, ceea ce era foarte normal într-o casă, care era închiriată unor străini, timp de şase luni pe an. Una din uşi dădea în baie, pe care o împărţea cu celălalt dormitor, printr-o uşă de legătură. Uşile de sticlă, din partea opusă, dădeau către un balconaş.

Mitch lăsă geanta lui Kate pe pat şi îşi înăbuşi un suspin, gîndindu-se unde avea să-şi petreacă el noaptea. Asta trebuia să facă, îşi spunea el, întruna. Apoi se uită la Kate.

Ea îl privea fix, cu ochii mari, cu dorinţa oglindindu-i-se clar în ei: Strălucitoare şi vulnerabilă, o lumină care-l invita. Niciodată nu semănase cu vechea Kate atît de mult ca acum, în jeanşi şi

tricou. Şi niciodată nu păruse mai dispusă să-l accepte, în toate privinţele. În spaţiul dintre ei tremura emoţia, pătrunzîndu-i în trup şi atrăgîndu-l către ea...

– Ţată? Mi-ai adus periuţa de dinţi?

Cuvintele anodine rupseră farmecul. Mitch clipi şi reveni la realitate, trezindu-se cu mîinile pe braţele lui Kate. Şi le retrase repede şi se întoarse:

– Nu. Era treaba ta.

– Tată! se văită ea. Te-am rugat, ţi-aduci aminte? Ai stat aşa de mult în baie şi n-am putut să intru.

Mitch înjură cu voce scăzută, amintindu-şi.

– Îmi pare rău. Ia-o pe a mea.

– Cu microbi cu tot? Nu, mulţumesc.

Odată rezolvată problema asta, se întoarse din nou către Kate. Ea zîmbea trist.

– O să trebuiască să fim *foarte* atenţi în weekend-ul ăsta, spuse ea.

– Nu pot să sufăr să fiu atent, murmură el.

Mai tîrziu, pe plajă, vîntul rece de primăvară îi alungă frustrările şi îi răcori spiritul. Îşi spuse că, pînă la urmă, s-ar putea să reuşească să treacă de weekend, fără s-o şocheze complet pe Chelsea.

Luna plină era jos pe cer, luminînd, aproape ca ziua, plaja pustie. Apa strălucea, negru-argin-

tiu, cu crestele valurilor albe ca laptele, prin contrast. Mai multe mile în larg, luminile bărcilor de pescuit sclipeau ca nişte stele rătăcite. Kate şi cu el se plimbau pe nisip. Chelsea alergase către malul apei, căutînd stele de mare.

– Îţi aminteşti ce mult ne plăcea să mergem la Cape May? întrebă Kate, deodată.

Îşi ţinea braţele încrucişate la piept, pentru ca briza continuă să nu-i intre pe sub jachetă.

– Îmi amintesc.

O luă pe după umeri şi o trase mai aproape de el. Frecîndu-i braţele ca s-o încălzească, îşi aminti cum se trezeau de dimineaţă şi mergeau ore în şir cu maşina, doar ca să stea o după-amiază pe plaja, din Jersey, şi apoi să vină acasă, morţi de oboseală, buni doar să adoarmă îmbrăţişaţi.

Asta era ceea ce voia din nou.

– Tati! Kate! Uitaţi-vă!

Chelsea se oprise mai în faţă, arătînd către ocean. Uitîndu-se în direcţia pe care le-o indica, Mitch văzu delfini brăzdînd apa, la vreo 50 de yarzi, paralel cu ţărmul. În urma lor, valurile se învolburau, lăsînd o dîră albă de spumă.

– Rechini? întrebă Kate, înfiorată.

– Delfini. Îi poţi vedea, uneori, pe aici, înotînd în

grupuri de doi sau trei.

Din cîte se vedea, erau mai mulţi. Cel puţin o duzină.

Chelsea veni în fugă către ei. Mitch o luă pe după umeri, cînd ajunse în dreptul lui.

– Sînt delfini, tati! exclamă ea. Uite-i!

Delfinii se îndepărtau, ca nişte săgeţi trase dintr-un arc nevăzut. Brusc, se întoarseră cu toţii şi înotară înapoi, ca într-o cursă. Dar acum înotau parcă mai încet, mai atent. Apărură alţii, venind din direcţia primilor, pînă cînd oceanul se umplu de ei.

– Trebuie să fie cu sutele, şopti Kate. Ce fac?

– Se hrănesc, replică Mitch. Probabil că au adus încoace un banc de peşti pentru prietenii lor, ca nişte cowboy, care adună turma.

De parcă ar fi vrut să-i confirme spusele, trupuri mici şi argintii săgetară în sus, apoi la loc în apă, ca să scape de delfini. Aceştia se avîntară în sus după pradă, sau, pur şi simplu, săriră de bucurie. Era greu să-ţi dai seama de motiv, dar sparseră suprafaţa apei, cu graţioasă simetrie, ca nişte dansatori superbi, unul după altul. Spectacolul continuă, iar ei trei rămaseră acolo, privind fascinaţi. Mitch, ţinîndu-le pe după umeri pe Kate şi pe fiica sa.

Ca o familie.

Kate îşi reprimă un zîmbet, cînd îl văzu pe Mitch, ridicîndu-se de pe scaunul din bucătărie, după micul dejun, ţinîndu-se cu mîna de şale. În mod evident, petrecuse o noapte grea pe canapeaua din living.

Pe de altă parte, deşi nu avusese parte de un pat tare, nici ea nu dormise mai bine. Cearcănele negre de sub ochi se vedeau bine în lumina din baie. Faptul că stinsese luminile de machiaj nu ajutase prea mult. Ştia ce o tulburase; ceva ce fusese toată noaptea pe canapeaua de la parter. Şi avea sentimentul că ceea ce-l tulburase pe Mitch fusese toată noaptea în dormitorul de la etaj. Amîndoi rezistaseră tentaţiei, şi acum plăteau pentru asta. Numai Chelsea părea voioasă.

Mitch se întinse, şi oasele îi trosniră.

– O, tati! protestă Chelsea.

– Sînt prea bătrîn pentru asta, mormăi el.

Kate zîmbi, simţindu-se exact la fel.

– Putem să jucăm mini-golf, azi? întrebă Chelsea.

–După-amiază. Ne ducem la Ocean City, Maryland, pentru cină.

– OK. După asta putem să ne plimbăm iar?

Kate îşi înăbuşi un geamăt. Avea sentimentul că plimbările pe plajă erau principala atracţie, în afara sezonului. Înotul era exclus, în afară de cazul, cînd erai membru al Clubului Urşilor Polari. Se lungi, cu cafeaua, simţindu-se ca şi cum i s-ar fi oferit onoarea de a fi principala victimă pentru tortura chinezească cu apă. Mitch o bătu, conciliator, pe spate, cînd trecu pe lîngă ea, în drum spre cana cu cafea.

Plimbarea de dimineaţă îi limpezi capul şi-i alungă fantasmele, deşi spectacolul delfinilor nu se mai repetă. Kate era dezamăgită, dar se simţea ca o persoană care fusese admisă la un spectacol unicat, destinat numai zeilor. Mini-golful se dovedi foarte distractiv pentru toţi trei. Pînă cînd ajunseră la promenada de la Ocean City, Mitch o ţinea pe Kate de mînă şi Chelsea nu se mai arăta deloc indignată. Pe promenadă, nu erau decît curajoşii şi locuitorii oraşului. Unele dintre magazine erau deschise, dar majoritatea erau închise, fiind afaceri strict sezoniere. Chelsea se repezi înainte, către un loc pe care-l numea magazinul de zmeie.

– Hai, tată, grăbeşte-te, strigă ea. Kate trebuie să vadă asta!

– Copilul ăsta nu vede că am riduri? întrebă Mitch, cu ton plîngăreţ. Nu vede oasele mele artritice? Nu vede muşchii care mă dor?

Kate chicoti.

– Are nouă ani. În plus, eu pot să atest că eşti în formă mai bună decît spui.

– Nu mă ademeni, spuse el, trăgînd-o către el pentru o clipă. Ştii că-mi place cînd vorbeşti murdar.

– Şi mie.

Trupul lui era tare şi cald, parfumul lui îi umplea nările, amintindu-i de momentele cînd fusese lîngă ea, gol, făcînd dragoste. Kate oftă şi se desprinse din îmbrăţişare. Gîndul, însă, persistă, deşi nu atît de pregnant, ca să nu-i poată face faţă.

– Ajunge, spuse ea, sau o să căutăm cel mai rapid mijloc de a ajunge sub podeaua de scînduri.

– Nu se poate aici, spuse Mitch. Îţi aminteşti...

– O, Doamne, murmură ea, amintindu-şi de vremea cînd erau tineri şi energici şi găsiseră o cale să intre sub scîndurile promenadei de la Wildwood, New Jersey.

Mitch zîmbi, luînd-o din nou de mînă.

– Acum, cel puţin, putem face asta, fără să intrăm în bucluc.

Kate se abţinu să-i spună cît de mult o înfiora de dorinţă, atingerea lui. Nu e cazul, îşi spuse ea. Dar plimbarea cu Mitch era ca o întoarcere în trecut, la unul dintre acele momente, în care simţeai că poţi schimba cursul timpului. I se părea că poate vedea cum ar fi fost viitorul ei, dacă nu s-ar fi despărţit.

Şi asta o umplea de durere şi de dragoste, în acelaşi timp.

Gemu uşor cînd, în cele din urmă, barierele ei interioare cedară complet.

– Ce-i? întrebă Mitch.

– Nimic.

Îi dădură lacrimile şi le şterse.

– Kate, ce s-a întîmplat?

Mitch o opri într-un colţ mai întunecat al magazinului.

– Nimic, repetă ea, înghiţindu-şi un suspin. Of, drace. Toate amintirile astea m-au făcut să mă gîndesc cum ar fi fost viitorul meu. A fost dureros.

– Îmi pare rău, şopti el.

Kate îi simţea privirile cercetîndu-i faţa, deşi nu vedea clar.

– Nu. Nu. Nu e vorba de tine. Eu sînt de vină. Reuşi să rîdă. Te iubesc şi m-am săturat să mă lupt cu asta şi mi-e frică.

– În sfîrşit!

O îmbrăţişă blînd, de parcă i-ar fi fost frică să n-o doară. Ea îi încercui mijlocul cu braţele, strîns, şi nu-i mai dădu drumul. Îi auzea bătăile inimii. Întotdeauna era atît de bine, cînd era la el în braţe.

– Kate, de data asta o să fie bine. Ştiu.

– Sper. Nu cred că aş putea suporta din nou.

– Nici eu.

Ea îşi ridică faţa spre a lui, şi el o sărută, ca o promisiune.

În cele din urmă, i se alăturară lui Chelsea, în magazin. Ea se uita la un raft plin de zmeie, şi ochii i se îngustară cînd dădu cu ochii de tatăl ei şi de Kate.

– Am crezut că v-am pierdut, spuse ea.

– Ne-am rătăcit, mamă, iartă-ne, replică Mitch, îmbrăţişînd-o cu drag.

– Astea sînt formidabile, spuse Kate, apropiindu-se de Chelsea. Niciodată n-am văzut atîtea zmeie la un loc.

– Aşteaptă să le vezi pe cele rotitoare!

Chelsea o luă de mînă şi o trase către un alt stand, unde erau zmeie conice, multicolore, care se roteau, legate de o sfoară.

Dar pe Kate o încînta mîna de copil, care o

ţinea pe a ei, fetiţa care voia ca ea să-i împărtăşească bucuria descoperirii... aşteptîndu-se să fie şi ea încîntată... care avea încredere în ea. Inima lui Kate se umplu de emoţie, ameninţînd-o cu un alt fel de fericire.

Se uită la Mitch. Acesta zîmbea către ea. Ştia, nemernicul.

Zîmbi şi ea.

Cînd ajunseră acasă, Chelsea se duse direct la culcare, obosită cum numai copiii pot fi. Kate ştia că ar fi trebuit să se ducă şi ea în propriul dormitor, să iasă din calea tentaţiei, dar era prea neliniştită.

În clipa cînd rămaseră singuri, Mitch o trase către el.

– N-ar trebui, spuse ea, mîngîindu-i muşchii tari ai braţelor şi minunîndu-se de atingerea catifelată a pielii lui.

– Spune-o din nou. Acum. Cînd sîntem singuri. Cînd pot să-ţi răspund cum trebuie.

– Te iubesc.

– Te duci sus mai tîrziu. Mult mai tîrziu.

Aşa făcu.

Kate şi Chelsea complotau împotriva lui.

Deşi stătea cu nasul vîrît într-o carte, Mitch le auzea pe cele două femei în bucătărie, vorbind cu ton coborît. Zîmbi în sinea lui, deşi răul cuprindea lumea în The Stand a lui Stephen King. Weekend-ul la malul oceanului se petrecuse mult mai bine decît sperase el. El şi Kate nu vorbeau încă despre căsătorie, dar vorbeau despre dragoste. O să vină şi căsătoria, se gîndi el. Mai ales după seara care trecuse.

Apoi se întrebă ce puneau ele două la cale, şi cît o să-l coste. Poate că ideea cu weekend-ul nu fusese totuşi aşa de bună.

Află destul de repede, cînd Kate, nu Chelsea, ieşi din bucătărie şi se apropie de el. Îşi însemnă pagina la care rămăsese şi lăsă cartea în poală, aşteptînd. Kate arăta bine, mulţumită... şi amuzată. Dumnezeule, cît o iubea.

– Am fost trimisă ca emisar, începu ea, solemn, aşezîndu-se pe marginea măsuţei de lîngă el. Îşi mîngîie, absentă, părul scurt de pe ceafă. Mă simt, ca şi cum aş avea influenţă proastă, dar... Chelsea ar vrea să se tundă.

Lui Mitch nu-i veni să creadă.

– Nu, spuse el, privind pe lîngă ea, către Chelsea.

Chelsea îl privea, plină de speranţă. Părul ei, lung, şaten, strălucitor, îi cădea pe umeri ca o cascadă. I-l peria chiar el, în fiecare dimineaţă. Învăţase chiar să împletească codiţe, doar ca să-l salveze de la tăiere. Tuns. Cuvîntul era o întreagă poveste de groază, pentru el.

– Nu.

– Mitch, Chelsea vrea să se tundă, spuse Kate. Ar vrea să-l poată îngriji singură. Mi-a spus că acum o faci tu.

– Nu.

Dar ştia că e o bătălie deja pierdută. Chelsea avea zece ani, categoric, destul de mare, ca să decidă, dacă vrea să se tundă. Mitch recunoscu primul pas către maturitate, şi ştia că trebuie s-o lase să-l facă.

– Da.

Kate clipi din ochi, uluită.

– Glumeşti.

Mitch oftă:

– Am învăţat două lucruri în viaţă: nu te lupta cu femeile, cînd se aliază împotriva ta, şi nu citi niciodată Stephen King, la masă.

– Întotdeauna ai fost un bărbat cu mult bun-simţ. Se întoarse către bucătărie: A spus da!

– Tati!

Chelsea se repezi către el, în braţele lui, strîngîndu-l să-l sufoce.

– Chels... iubito... nu... pot să respir! reuşi el să spună, încercînd să şi-o desprindă de gît. Dumnezeule, cît o iubea şi pe ea.

Cîteva ore mai tîrziu, stînd în singurul coafor, pe care Kate îl putuse găsi deschis duminica, Mitch urmărea cum şuviţă după şuviţă, din părul fiicei sale, cădea, tăiată chiar deasupra umărului. Fiecare clănţănit al foarfecii era pentru el, ca sunetul pămîntului pe un sicriu.

Gemu, în agonie.

Kate chicoti:

– Nu e chiar aşa de rău.

– Mă ucide.

O altă şuviţă de păr căzu pe podea. Lui Mitch îi venea rău.

– Ştii cît am iubit părul ăsta? Am fost un erou al coafurii, printre taţi. Aş fi putut să-mi deschid un salon de coafură, aşa de bun ajunsesem...

– Termină cu prostiile, spuse Kate. Arată superb.

– Ştiu!

Gemu din nou, cu dramatism.

Chelsea zîmbi, fără să-şi ia ochii din oglinda uriaşă. Îi plăcea noua ei înfăţişare, era evident. Iar Kate avea dreptate, admise Mitch. Arăta minunat

cu părul scurt. Îi venea pînă la umeri, stil paj, dîndu-i un aer mai matur. Băieţii or să se îngrămădească la uşa lor, pînă să zică peşte. Gemu din nou. Kate se mulţumi să rîdă.

Îşi ţesea magia în jurul lor.

Iar lui Mitch îi plăcea fiecare clipă.

Thomas o privi pe stăpîna sa, intrînd în cameră. Miorlăi uşurat, torcînd şi frecîndu-se de degetele ei, printre bare. Deschise uşa, şi el îi sări în braţe. Aşteptase şi aşteptase, temîndu-se că n-o să se mai întoarcă, că o să rămînă pe veci închis în cuşca aceea, cu doi cîini bolnavi şi o pisică gravidă. Nu prea multă distracţie, categoric.

Bărbatul şi copilul erau cu ea, de data asta şi toţi păreau fericiţi. Nu ştia unde fuseseră, dar pentru ei fusese bine.

Încă un sacrificiu din partea lui. Fără doar şi poate, începea să devină un obicei prost.

Unsprezece

Era speriată şi exuberantă. Era îndrăgostită.

Kate zîmbi în sinea ei, privind-o pe Chelsea, care se juca cu Thomas, întărîtîndu-l cu un capăt de aţă. Noua pieptănătură îi venea bine, părul îi cădea în bucle naturale pe obraji. Lui Kate îi crescu inima, amintindu-şi de rîsul şi distracţia care însoţiseră evenimentul. Tot weekend-ul, de fapt.

Şi cînd te gîndeşti că a trecut o lună, îşi spuse ea. Dar florile de mai începuseră deja să înflorească. Înflorea şi ea, simţindu-se din zi în zi mai sigură cu Mitch – şi cu Chelsea. Era de ajuns

pentru moment, iar Mitch nu insista pentru mai mult. O parte din ea era fericită că el primea relaţia lor aşa cum era, dar, pe de altă parte, era îngrijorată că Mitch nu era încă în genunchi, rugînd-o să se mărite cu el.

Se strîmbă la propriile-i gînduri, hotărînd că avea să capete complexe, dacă o ţinea tot aşa. Cînd amîndoi aveau să fie pregătiţi, or să şi-o spună. Deocamdată, ea era cea care nu era pregătită, şi nu ştia cînd avea să fie. Nu ştia decît că era foarte îndrăgostită.

Se uită la ceas şi se încruntă. Mitch întîrzia; trebuia s-o ia pe Chelsea de la obişnuita ei vizită de sîmbătă. Nu că ar fi avut ceva presant de făcut în după-amiaza aceea, dar de obicei nu întîrzia.

– Tatăl tău a spus la ce oră vine să te ia? o întrebă pe Chelsea.

Copilul clătină din cap.

– Nu. M-a sărutat şi mi-a spus să fiu cuminte.

– Probabil că s-a încurcat cu vreun rottweiler, cu probleme dentare, şi a uitat, comentă Kate, văzînd că Chelsea pare îngrijorată. Kate refuză să se îngrijoreze: ar fi scos-o din minţi. Îl ştii doar. Hai să mănînci cu mine.

Dar se făcea din ce în ce mai tîrziu, şi Mitch nu apărea. Kate sună la cabinet şi află că plecase la ora obişnuită. Pentru că avea un set de chei ale casei lui, hotărî s-o ducă pe Chelsea acasă şi să-l

aştepte acolo, în caz că nu ajunsese deja.

Dar maşina lui era pe alee, şi o alta, chiar în spatele ei. Un Mercedes, pe care Kate nu-l mai văzuse.

– E aici! exclamă Chelsea, exasperată. Mă întreb a cui e maşina asta.

Şi Kate se întreba. I se puse un nod în gît, o presimţire că avea să se întîmple ceva rău – să-l găsească pe Mitch în pat cu altă femeie. Ce prostie, se gîndi ea, şi încercă să îndepărteze sentimentul. Doar îl cunoştea suficient de bine. Probabil că era vreun comis-voiajor, sau aşa ceva.

Auziră voci furioase încă înainte de a deschide uşa. Vocea lui Mitch. Şi a unei femei. Chelsea se uită la Kate. Aceasta ridică din umeri. Oricine ar fi fost, nu era comis-voiajor.

– Tata? strigă Chelsea, timid, deschizînd uşa.

Lily, femela doberman, nu veni să-i întîmpine. Era ascunsă sub masa din bucătărie.

Mitch ieşi din living, urmat de o femeie. O femeie foarte elegantă, purtînd o jachetă flamboiantă, albastru cu portocaliu, şi pantaloni albaştri. Avea păr roşcat, care cădea mai jos de umeri, în costisitoare ondulaţii-permanente, avea trăsături clasice, şi picioare interminabile. Alison Richards, vechea nemesis a lui Kate. Kate refuză să adauge numele de căsătorie al femeii. Dacă ea nu-l purta, atunci nici Alison nu avea voie.

Mitch nu scoase o vorbă, ci doar privi furios. Kate, simţind cum prin vene îi curge anestezic, în loc de sînge, se întrebă de ce o fi fost atît de enervat. Ar fi vrut ca expresia lui să-i dea speranţă, dar nu se putea gîndi decît că e supărat de întrerupere.

– Chelsea! Îngeraşul meu. Lui mami i-a fost dor de tine! ugui Alison către fiica ei.

Chelsea făcu, instinctiv, un pas înapoi, către Kate. Kate o strînse, încurajator, de mînă. Chelsea devenise copilul inimii ei, iar acum era timpul s-o ajute să facă ce se cuvenea.

– E mama ta, iubito. Du-te.

Alison se uită la Kate, în timp ce Chelsea, ieşind din starea iniţială de şoc, se apropie, ca să fie îmbrăţişată. Kate se întrebă dacă femeia o recunoscuse. Alison nu fusese în stare să recunoască măcar un şoarece care-i trecea pe sub picioare. Probabil că n-o recunoscuse.

Chelsea acceptă îmbrăţişarea şi aferarea mamei sale, apoi se apropie de tatăl ei, care o luă pe după umeri. Alison se uită la Mitch.

Kate se adună şi spuse:

– Bună, Alison. Ce mai faci?

– Te cunosc... Kate? Alison se înecă, de parcă s-ar fi sufocat brusc: Kate Perry?

Kate se forţă să zîmbească.

– Da.

– Am crezut că te-ai mutat, spuse Alison, cu ton condescendent.

– Aşa a fost. Compania m-a mutat înapoi aici, acum cîteva luni.

– Măi, măi, ce comod, spuse Alison.

– Nu tocmai, spuse Kate, voioasă, refuzînd să-i facă jocul femeii.

Se întoarse către Mitch, fără să fie sigură dacă voia să se lipească de el, ca să dovedească că-i aparţine, sau voia să-l pălmuiască, pentru că nu se lipea el de ea, ca să arate unde îi era inima.

– M-am gîndit s-o aduc eu pe Chelsea, pentru că se făcuse tîrziu.

– Mulţumesc, spuse Mitch.

Deschise gura să mai spună ceva, dar îl întrerupse Alison:

– Stai! Nu locuieşti aici?

Kate se forţă din nou să zîmbească:

– Nu. Pa, Chelsea, Mitch.

Se strecură pe uşă şi respiră adînc. Nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia. Brusc, începu să tremure, iar inima i se strînse, la gîndul că Alison venise înapoi. Ştia ce avea să se întîmple, ce se întîmplase întotdeauna. De fapt, erau mai multe lucruri care-l legau pe Mitch de Alison decît de ea.

Kate se duse către maşină, încercînd, de dragul propriei mîndrii, să n-o ia la fugă. Era cu

mîna pe încuietoare, cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se. Se întoarse şi îl văzu pe Mitch venind spre ea. Se apropie, dar n-o atinse. I se strînse inima.

– Lua-o-ar dracu', spuse el, privind către casă. A venit la cabinet şi mi-a spus că vrea să vorbim în particular. Am adus-o aici, crezînd că vrea bani. O vrea pe Chelsea.

– Ce? întrebă Kate uimită, vestea eclipsînd orice altceva.

– Vrea custodie pentru Chelsea. Fir-ar să fie! Pleacă de aici, acum doi ani, fără să se uite înapoi, şi acum o vrea pe fiica mea? Privirea îi sclipi ameninţător: Să mă ia dracu', dacă fac asta! Chelsea e a mea.

Lui Kate i se uscă gîtul la ideea că Chelsea i-ar putea fi luată lui Mitch. Nu e drept, se gîndi ea. A crescut-o, fără nici un ajutor din partea lui Alison, timp de doi ani, şi acum se arată şi ea, şi cere copilul înapoi.

– Dar de ce? Ţi-a spus?

– I-a fost dor de ea, aşa zice. Mitch se strîmbă: N-o cred. E cu un tip nou. Unul decent, bănuiesc, şi vrea să pară nobilă.

– Te... te supără? întrebă Kate, îngrozită de ce ar putea răspunde.

– Da, mă supără! strigă el, uitîndu-se la ea de parcă i-ar fi crescut un cap. Inima lui Kate se opri.

Cum să nu mă supere că vrea să-mi ia copilul şi să mi-l ducă la New York?

– Nu. O cuprinse uşurarea, apoi îngheţă din nou: Nu, vreau să spun – Alison şi celălalt bărbat.

Expresia lui se schimbă din nou:

– Drace, nu! Ţi-ai pierdut minţile? E ultimul lucru de pe lume de care să-mi pese, dar vrea să o ia pe Chelsea, ca să facă figură bună.

Brusc, o îmbrăţişă pe Kate şi o trase către el.

– Abia acum mi-am dat seama ce înseamnă asta pentru tine, ce idiot am fost. Iartă-mă, iartă-mă. N-o vreau, şi categoric n-o iubesc. Niciodată n-am...

– Mitch, e-n regulă. Şi, brusc, chiar era. M-am liniştit. Cred. Chicoti: OK, sînt încă şocată, pentru că am văzut-o din nou pe Alison. Nu-ţi cere scuze. Erai concentrat asupra fiicei tale, aşa cum era şi normal.

Mitch oftă:

– Ar fi trebuit să mă gîndesc mai mult la tine. De ce sînt bărbaţii aşa tîmpiţi?

– Ereditatea, şopti Kate, lipindu-şi faţa de pieptul lui. Bătăile inimii lui erau puternice şi regulate, şi o linişteau. De fapt, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine acum. Nu ţi-o poate lua pe Chelsea, nu?

– Nu ştiu, recunoscu el. E adevărat că ea a plecat, dar legea încă dă cîştig de cauză mamei,

în multe cazuri.

– Chelsea tocmai şi-a regăsit liniştea. Nici nu vreau să mă gîndesc ce ar însemna pentru ea un proces.

– Nu pot să nu lupt pentru ea, Kate. O iubesc.

Vocea lui tremura uşor. Kate îl sărută cu pasiune.

– Da, aşa e. Iar eu te iubesc pe tine. O să găsim o cale s-o păstrezi şi să nu-i distrugem sufletul, pentru totdeauna. Ai face bine să te duci înăuntru.

– Vii cu mine? Am nevoie de tine.

Kate ezită, apoi clătină din cap.

– Nu. N-aş face decît s-o întărît pe Alison şi n-ai nevoie de asta acum. Şi, de fapt, eu n-am ce căuta în chestia asta. Spune-i lui Chelsea... spune-i că am zis că-i un copil grozav şi că poate să vină să ne vadă oricînd, pe Thomas şi pe mine, dacă vrea.

– Vin la tine mai tîrziu, promise Mitch.

Kate se mulţumi să zîmbească, ştiind că, probabil, nu va putea.

– Sună-mă şi spune-mi.

– Aşa o să fac. Te iubesc. Ţine minte asta.

– O să ţin. Şi eu te iubesc.

O sărută şi intră în casă.

Îl trimisese în cuşca leilor, se gîndi Kate. Spera că avea să iasă întreg de acolo.

Fu o uşurare pentru Mitch să intre în casa răcoroasă şi liniştită a lui Kate, mai tîrziu, în aceeaşi seară.

Chelsea se duse direct la Thomas şi-l luă în braţe, afundîndu-şi faţa în blana lui. Motanul, tolerant, îi acordă acest privilegiu. Are nevoie de alinare de undeva, se gîndi Mitch. Şi, categoric, n-o primise de la Alison.

– Eşti în regulă? întrebă Kate.

– Nu sîntem siguri încă, replică el, respirînd adînc.

Niciodată n-o iubise pe Kate mai mult ca în clipa aceea. Era toată numai înţelegere şi dragoste. Niciodată nu i se amintise lui Mitch mai dureros despre greşeala pe care o făcuse cu Alison. Aproape că-şi dorea să fi adus şi cîinele lui Kate, cu sau fără Thomas de faţă. Biata Lily avea şi ea nevoie de linişte. Snowball, fiind surdă, avusese avantajul de a nu auzi ţipetele.

– Unde-i Alison? întrebă Kate, în şoaptă.

– La hotel, şopti şi el.

Durase toată după-amiaza ca să scape de ea.

– Pot să beau un gin? întrebă Chelsea.

– Sigur. Kate îi zîmbi: Ai mîncat? Vrei un sandviş, sau ceva?

Copilul încuviinţă din cap şi o urmă în bucătărie. Mitch rămase în living, simţind că era mai bine s-o lase pe Chelsea singură cu Kate. Dar putea auzi conversaţia:

– O cunoşteai şi pe mama, spuse Chelsea, după cîteva minute de tăcere.

– Am fost toţi la acelaşi liceu, replică Kate. Nu e neobişnuit pentru un orăşel mic, cum e cel în care am crescut noi. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea, pînă la 18 ani.

– Credeam... credeam că-mi doresc să vină mama înapoi. Voiam să mă vrea înapoi, dar acum... nu vreau să plec de lîngă tata.

Chelsea izbucni în plîns, şi lui Mitch i se frînse inima. Porni către ea, dar o auzi pe Kate, murmurînd ceva. Aruncă o privire în bucătărie, şi o văzu pe Kate îmbrăţişînd-o pe fiica lui, alintînd-o.

– Sigur că vrei să stai cu tatăl tău, iubito. E firesc. Şi o iubeşti pe mama ta şi eşti supărată pe ea că n-a fost lîngă tine. Şi asta e firesc. Dar sînt sigură că ea te-a dorit întotdeauna, Chelsea. Cine nu te-ar vrea? Eşti o persoană minunată. Dar poate că mama ta avea de rezolvat unele probleme, înainte de a te vedea din nou. Probabil că

simte că te-a pierdut, şi încearcă din greu să se răscumpere faţă de tine. Trebuie să-i spui că vrei să stai cu tatăl tău, dar n-ar fi plăcut s-o vizitezi? S-o vezi mai des?

Chelsea încuviinţă din cap.

Kate adăugă:

– Atunci ar trebui să-i spui şi asta. Linişteşte-o, spune-i că n-o respingi din cauză că vrei să continui să stai cu tatăl tău. Lucrurile nu pot întotdeauna să redevină cum au fost, dar se pot îmbunătăţi.

Mitch hotărî s-o propună pe Kate pentru sanctificare. Se temuse că avea să încerce să o învrăjbească pe Chelsea împotriva lui Alison, şi, în loc de asta, ea o apăra pe mama fetei. Alison spusese multe lucruri urîte despre Kate, atît lui, cît şi lui Chelsea, încercînd s-o facă să pară lupul cel rău. Nu reuşise decît s-o facă pe Chelsea mai tristă şi mai confuză. Acum avea sentimentul că relaţia lui Kate cu Chelsea tocmai se cimentase atît de tare, încît Alison nu avea să reuşească s-o strice niciodată.

– Haide, îi spuse Kate lui Chelsea. Trebuie să mănînci. O să te simţi mai bine cu stomacul plin. Se întoarse către Mitch, zîmbindu-i. Fusese tot timpul conştientă de prezenţa lui: Şi tu la fel.

– Da, doamnă.

Intră ascultător în bucătărie, apoi o îmbrăţişă pe Chelsea, care tot mai plîngea. Kate le pregăti ouă şi pîine prăjită. Se aşezară la masă şi vorbiră, nu despre Alison, ci, pur şi simplu, ca o familie. Familia lui. Asta era ce voia el, de asta avea nevoie Chelsea. Nu avea de gînd să lase pe cineva să-i fure asta.

Se uitară la un film la televizor şi Chelsea adormi. Mitch o luă pe Kate pe după umeri şi o sărută. Gustul gurii ei, atît de familiar şi atît de plăcut, îl linişti, spunîndu-i că e iubit, la fel cum iubea şi el.

– Am ştiut întotdeauna, murmură şi Kate, lipindu-se de el.

– O să plătesc toată viaţa pentru greşeala asta.

– Mitch, a fost şi greşeala mea. Dar nu putem schimba trecutul, aşa că să ne ocupăm de prezent. Ce a spus Alison?

– Cînd nu urlă, că sînt un tată îngrozitor? Mitch se strîmbă: E hotărîtă s-o ia pe Chelsea la New York, cu ea. Nu pare să-i pese cît de cumplit ar putea fi pentru copil.

– Chelsea e speriată. Kate chicoti brusc: Nu m-am gîndit niciodată c-o să spun asta despre Alison. Dar e plăcut că nu se leagă de mine, mă-

car o dată.

– Ai fost grozavă cu Chelsea, mai devreme. E aşa de speriată. Şi eu la fel.

– Fă un compromis cu Alison, sugeră Kate. Dă-i-o pe Chelsea în weekend-uri, sau o dată la două săptămîni. Puneţi-vă de acord asupra unui program...

– Am încercat, spuse el, conştient însă că nu mersese atît de departe, cît sugerase Kate.

– Pari nesigur.

Mitch ridică din umeri.

– Nu era dispusă să asculte.

– Poate că se mai calmează pînă mîine. Sau a plecat deja la New York?

– Nu, nu încă. A trîntit uşa, spunînd că am timp de gîndire, pînă mîine după-amiază. E la hotelul Four Seasons, în Philly.

– Mmmm.

– Nu pot să renunţ la copil, Kate. E epuizant, să fiu şi mamă şi tată. E frustrant să n-ai pe nimeni cu care să împarţi povara. Recunosc, au fost momente cînd am vrut să las totul baltă, pentru că mă copleşea. Dar n-am putut niciodată. Chelsea s-a liniştit, în fine, şi asta o s-o mai dea iar peste cap. Chiar mai rău. Nu e un premiu pentru care să te lupţi; e un copil, care are nevoie de dragoste şi linişte. Şi, fir-ar să fie, de-abia a început să-mi placă să fiu părinte!

Kate rîse din nou şi îl îmbrăţişă. Mitch îi mîngîie părul, şi de data asta nu mai simţi lipsa buclelor lungi ale tinereţii lui.

– Vreau să fim împreună, şi Chelsea să fie cu noi.

– O s-o păstrezi pe Chelsea, îl asigură Kate. Şi pe mine.

Nu spuse nimic despre căsătorie. Mitch ştia că apariţia lui Alison o zguduise emoţional pe Kate, şi ştia că ea se simte exclusă din noua situaţie. Dar ar fi vrut ca ea să-i vorbească despre ei doi. Avea nevoie, mai mult ca oricînd, să audă asta. Îşi coborî vocea:

– Alison nu-şi doreşte, de fapt, toată munca legată de creşterea unui copil. Dacă aş crede că vrea asta, aş putea avea alte sentimente, dar, drace, data trecută nu s-a descurcat deloc.

Se uită la copilul adormit. Thomas era făcut ghem lîngă ea şi torcea destul de tare, ca Mitch să-l poată auzi de unde se afla. Parfumul lui Kate îi umplea nările. Căldura ei, fizică şi emoţională, alunga frigul care-l ameninţa. Nimic nu fusese vreodată mai plăcut.

Nu putea pierde asta. Nu putea.

Kate ciocăni la uşa camerei de hotel, spunîn-

du-şi că ar fi bine ca Franklin Roosevelt să fi avut dreptate, cînd spunea că nu trebuie să te temi decît de tine însuţi. Ea se temea al dracului de tare.

Uşa se deschise, şi Alison Richards căscă gura la ea. Kate reuşi să zîmbească. Bătuse recordul reacţiilor pe care i le provoca femeii.

– Bună, Alison. Pot să intru?

Intră în cameră, fără să aştepte răspunsul. Alison era complet îmbrăcată, într-o rochie modernă, cu coafura şi machiajul perfecte, garantate pentru a întoarce capetele bărbaţilor şi a intimida femeile. Kate, pe de altă parte, venise în blugi şi pulover, într-un contrast deliberat cu ceea ce se aştepta să găsească.

– Ce cauţi aici? întrebă Alison, regăsindu-şi vocea, în cele din urmă.

– Am vrut să vorbesc cu tine despre Mitch... şi Chelsea, replică Kate.

Mai era şi un al treilea motiv, dar Alison nu trebuia să-l ştie.

– Nu vorbesc cu tine...

– O, ba da, vorbeşti, spuse Kate, privind-o direct în ochi. Şi încă înainte de a te întoarce la New York. Chelsea este motivul meu de îngrijorare. E un copil bun şi de-abia s-a refăcut emoţional. Dacă începi o luptă pentru custodie cu Mitch, o distrugi. Şi ea o să ştie că tu ai făcut-o, Alison. Şi

n-o să te ierte niciodată pentru asta.

– Ce ştii tu cum e să fii mamă? exclamă Alison.

Îşi aprinse o ţigară, cu mîna tremurîndă.

– Ştiu cum e să vrei copii şi să nu-i ai, spuse Kate. Trebuie să te pui de acord cu Mitch asupra custodiei şi a drepturilor de vizitare, de dragul lui Chelsea. Într-un fel în care ea să nu fie sfîşiată.

– Mitch nu e un tată bun...

– Mitch a fost cel mai bun tată, o întrerupse Kate. Nu încerca să-i umbreşti meritul ăsta. Nici tribunalul nu va putea.

Alison trase un fum din ţigară.

– Te duce de nas. Aşa cum a făcut mereu. Nu te-a vrut niciodată, ştii asta.

Era o remarcă menită a-i readuce lui Kate în minte toate nesiguranţele ei adolescentine. Alison era tipul de persoană, pricepută să găsească punctele slabe ale oamenilor. Kate lăsă amintirile, pe cele recente şi pe cele mai vechi, să se adune în jurul ei, pentru a prinde putere.

– Întotdeauna m-a vrut, spuse ea. Şi o să mă vrea întotdeauna.

– A venit la mine...

– Pentru că l-am lăsat eu.

– Te-am urît, ştii, spuse Alison brusc, întorcîndu-se cu spatele. Eram cea mai populară fată

din şcoală, şi el era cel mai popular băiat, şi, totuşi, te-a vrut pe tine. Cum se uita la tine... mă simţeam insultată, umilită. Iar cînd l-am obţinut, nu era acolo. Nu mă iubea.

– Şi nu-l iubeai nici tu, ghici Kate. Nu făceai decît să-ţi dovedeşti ceva ţie însăţi, o chestie puerilă, şi ai descoperit că nu era ceea ce te aşteptai să fie.

Alison nu răspunse. Poate că era un lucru la care nu dorise niciodată să se gîndească, îşi spuse Kate. Continuă:

– Mitch şi cu mine ne simţim bine unul cu altul, Alison. Asta nu se va mai schimba. Să nu crezi că se va schimba, şi să nu încerci. Te fac bucăţele de data asta. Am venit aici pentru Chelsea, pentru că părinţii ei trebuie să ajungă la un compromis asupra ei. Nu eşti sigură de ea şi de asta vrei custodia. Pot să înţeleg asta. Dumnezeu mi-e martor, m-ai făcut să mă simt destul de nesigură în liceu. Dar n-o distruge pe ea, din cauza problemelor tale.

Alison se întoarse către ea, înfuriată:

– Nu încerca să mă transformi pe mine în mama cea rea, în timp ce tu eşti cea bună.

– Nu sînt mama lui Chelsea, spuse Kate, zîmbind cu oarecare tristeţe. Şi nu voi putea fi nicio-

dată. Numai tu eşti şi numai tu poţi fi. Alison, nimeni nu-ţi poate lua asta. Eu nu sînt decît o prietenă pentru ea.

Surprinzător, Alison izbucni în plîns.

– Nu... pot... nu ştiu... am vrut numai... Jim e... vrea ca eu... să-mi asum răspunderea...

– Alison, dă deoparte trecutul şi gîndeşte-te la ce-i bine pentru copil, la ce poţi să-ţi asumi în domeniul răspunderilor de părinte. Ai avut motive pentru care ai plecat. Dacă nu poţi oferi totul, nu aştepta totul. Vei fi o mamă mult mai bună pentru Chelsea făcînd asta, decît luînd-o de lîngă Mitch.

Kate ieşi din cameră, închizînd uşa încet în urma ei. Alison putea fi auzită prin uşă, plîngînd cu suspine.

Kate zîmbi în sinea ei, mîndră că făcuse ce trebuia pentru Mitch şi Chelsea. Pentru a-şi apăra familia, îşi spuse ea. Şi mai dăduse ochii şi cu temerile ei din trecut şi ieşise din confruntare mai puternică decît oricînd în dragostea ei pentru Mitch.

Şi o făcuse şi pe vechea ei nemesis să plîngă. Ştia că n-ar trebui să simtă asta, dar aşteptase prea mult această satisfacţie.

Kate îşi netezi gulerul puloverului şi hotărî că, una peste alta, nu fusese o zi prea rea pentru doamna Jones.

Adevărata doamnă Jones.

– A fost de acord cu vizitele din două în două săptămîni şi în unele vacanţe, îi spuse Mitch lui Kate. A spus că nu vrea să-i strice viaţa lui Chelsea, dar vrea să fie mai mult decît a fost pentru copil.

Chiar în timp ce repeta vorbele, lui Mitch nu-i venea să le creadă. Nu avea încredere în Alison, şi se mai întreba încă dacă nu punea ceva la cale.

– Asta-i minunat!

Kate se aruncă în braţele lui, şi, în clipa cînd o atinse, temerile lui Mitch se topiră, şi savură atingerea sînilor ei pe pieptul său, şoldurile lipite de ale lui. O sărută pătimaş, şi hotărî să o creadă pe Alison pe cuvînt.

Gura lui Kate era ca vinul bun, unic şi înmiresmat, atingîndu-i deodată toate simţurile. Era mai mult decît fericit că venise la ea, după plecarea lui Alison. Chelsea era în living, jucîndu-se cu Thomas.

Îi datora multe motanului, îşi spuse Mitch, cînd îşi desprinse buzele de ale lui Kate.

– Te iubesc.

Ea zîmbi cu ochii strălucitori:

– Te iubesc. Însoară-te cu mine.

– Ce?...

Mitch căscă gura, fără măcar să apuce să articuleze tot cuvîntul. Creierul îi spunea că auzise greşit. Kate îi tot spusese că nu era încă pregătită să facă pasul către căsătorie. Nu se putea ca ea să fie cea care să-i facă esenţiala propunere. Nu Kate a lui.

– Însoară-te cu mine, repetă Kate`a lui.

– Kate.

Inima îi bătea nebuneşte, apoi aproape că se opri. Voia atît de mult să se căsătorească cu ea, mai mult decît orice pe lume. Apoi totul se opri în loc. Cuprins de îndoieli, întrebă:

– De ce acum? Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Tu. Eu. Chelsea. Zîmbi. Nu fi aşa şocat. Trebuia să-mi revin odată şi odată.

Numele fiicei sale îl lămuri în privinţa unuia dintre motive.

– Vrei să mă ajuţi s-o păstrez, nu-i aşa? Ştii că ar fi mai bine dacă am fi căsătoriţi, în caz că Alison ar începe să facă presiuni şi s-ar ajunge la tribunal. Ştii că mariajul ăsta ar dovedi că eu pot să ofer o familie mai stabilă. Nu pot să mă căsătoresc cu tine pentru asta...

– Sînt pe cale să mă enervez rău, îl întrerupse Kate, privindu-l fix. Nu ţi-am cerut asta pentru că mi-am asumat o misiune nobilă. Sînt minunată, iubitule, dar nu atît de minunată. Ţi-am cerut-o pentru că nu pot trăi fără tine şi pentru că mi-e atît de bine cu tine. Şi, pentru că am ajuns s-o iubesc şi pe Chelsea. Sînt dispusă să încerc şi sper că mă va ajuta şi ea. Şi o să continuu să încerc, pînă va veni către mine, indiferent cît va dura. Dar vreau să mă mărit cu tine, mai ales pentru că te iubesc. Şi dacă *asta* nu e de ajuns...

– E mai mult decît de ajuns, doamnă Jones. O întoarse către el, simţind că dragostea lui s-a împlinit. Mai mult decît de ajuns.

Kate zîmbi, fericită:

– Bine, pentru că mai mult n-ai să primeşti, domnule Jones.

– Slavă Domnului.

Şi o sărută.

Thomas se uita fix la oameni, toţi trei îmbrăţişaţi. Adulţii chemaseră copilul, care se juca cu el, spunîndu-i ceva care, în mod clar, îi făcuse plăcere.

Simţise că se apropiau schimbări. Schimbări importante în vieţile lor. Era plăcut. Sigur, nu avea nici o speranţă ca oamenii să înveţe să se împerecheze cum trebuie. Îl depăşea de ce nu erau în stare să facă lucrurile cum trebuia, dar avea bănuiala că oamenii nu erau cele mai inteligente creaturi, pe care le produsese natura. Evident, acestea erau pisicile.

Era, totuşi, mulţumit de aceste ultime evenimente. Cu o singură excepţie: va trebui să trăiască cu cîinele ăla stupid. Ei, asta-i, un alt sacrificiu pentru stăpînii lui. Dar merita să-l facă.

Sări pe pervazul ferestrei şi începu să se spele.

Sfîrşit